EDGAR RICE BURROUGHS

POLIROM

TARZAN

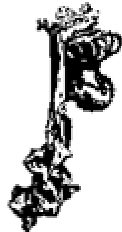
în Valea Mormîntului

Printre cruciaţii secolului XX

Povestea marelui Turnir din Nimmr

colecţia HEXAGON

Cu şapte secole în urmă, câţiva cruciaţi au naufragiat pe ţărmurile din nordul Africii. După o vreme, ei aveau să înalţe zidurile a două cetăţi, ambele situate într-un loc izolat, numit Valea Mormântului. Cele două cetăţi vor deveni curând rivale, iar urmaşii cruciaţilor de odinioară vor păstra până în zilele noastre bizarele obiceiuri ale strămoşilor lor.

Aflând despre comorile din Cetatea Nimmr şi despre frumuseţea fără egal a prinţesei Guinalda, beduinii pornesc în căutarea lor. Prinţesa este râvnită şi de regele cetăţii rivale. La rândul ei, ea îl iubeşte pe James, tânărul prieten al lui Tarzan omul maimuţă...

Traducere de Anca Pâslaru şi Bucan Bogdan Hasan

Ediţie electronică îngrijită de

Editura POLIROM
B-dul Copou nr. 3, P.O. Box 266, 6600 Iaşi
Tel. & Fax (032) 214100; (032) 214111
ISBN: 973-97410-9-6
Printed in ROMANIA

Edgar Rice Burroughs

TARZAN IN VALEA MORMANTULUI

POLIROM
1995

Cuprins

Elefantul Tantor

Tantor se legănă cu masa lui enormă de pe o parte pe cealaltă, apoi se întinse la umbra unor copaci bătrâni. El era stăpânul acestui ţinut. În ochii săi, Sheeta, ba chiar şi Numa, nu făceau doi bani. De mai bine de un secol îşi tot plimba făptura pe aceste meleaguri, care se cutremuraseră, odinioară, sub paşii strămoşilor săi.

Este bine cunoscut faptul că Tantor a trăit în pace şi bună înţelegere cu hiena Dango, cu leopardul Sheeta şi chiar şi cu leul Numa. Doar omul i se împotrivise, omul, ce se remarcase dintre toate celelalte vieţuitoare prin răutatea sa înnăscută. El lovea până şi în proprii săi semeni. Omul crud, omul înfricoşător, omul creatura cea mai urâtă de toate celelalte făpturi cărora natura le-a dat viaţă.

De-a lungul existenţei sale, elefantul Tantor nu i-a uitat nici o clipă pe oameni, fie ei negri războinici, înarmaţi cu lănci şi arcuri, arabi cu arbalete primitive sau albi cu carabine sofisticate, puşti ce puteau ucide chiar şi un elefant. Albii ajunseseră ultimii pe aceste meleaguri, dar erau cei mai răi din toţi. Totuşi, elefantul Tantor nu purta nimănui ranchiună, nici chiar oamenilor albi. Ura, răzbunarea, pofta de bogăţie sunt doar câteva caracteristici ale fiinţei umane, complet necunoscute însă animalelor; ele, contrar omului, nu cunosc frica, ci doar o anumită prudenţă ce face antilopa şi zebra să vină tiptil şi să se-adape acolo unde se hârjonesc leii.

Elefantul Tantor împărtăşea şi el această prudenţă. Încerca să evite omul şi, în special, pe cel alb. Aşa se face că, dacă un străin l-ar fi văzut în acea zi, cu siguranţă că i s-ar fi părut că are vedenii, doar dacă n-ar fi pus asta pe seama căldurii şi a mirajelor: pe spatele pachidermului stătea întinsă o siluetă umană, toropită de căldură. În ciuda

aspectului său sălbatic, era silueta unui alb. Dar nu era nimeni prin preajmă, să-l poată vedea pe Tantor-elefantul moţăind în căldura amiezii şi nici pe Tarzan odihnindu-se liniştit pe spatele enorm al însoţitorului său. Adierea de vânt ce bătea dinspre nord nu aducea nimic neliniştitor pentru nările sensibile ale lui Tarzan. Pacea domnea peste întreaga junglă.

În inima pădurii, Fahd şi Motlog, din tribul El-harb, urmaţi de sclavii lor negri, vânau la nord de *menzil*-ul şeicului Ibn Jad. Înaintau cu prudenţă, pe urmele proaspete ale elefantului. Arabii se gândeau la colţii de fildeş, iar sclavii negri la carnea proaspătă a elefantului. În frunte mergea războinicul Abd Fejjuan, un sclav negru din tribul Galla, vraci, mâncător de carne crudă şi vânător neîntrecut.

Fejjuan visa deseori la ţinutul unde se născuse şi crescuse, El-Habash; se gândea chiar să treacă pe la casa părinţilor săi, căci se aflau aproape de El-Habash. Luni de zile au mers spre sud, apoi au luat-o spre est. Pentru el era clar: El-Habash, ţinutul său natal, era pe-aproape. Se gândea chiar că ar fi putut scăpa de sclavie fugind, aşa încât Ibn Jad, stăpânul său, şi-ar fi pierdut cel mai bun om. La doar două zile de mers spre nord, aproape de frontiera cu Abisinia, se găsea casa tatălui său. Se afla pe drumul pe care Ibn Jad îl trasase pe hartă cu un an înainte, când, urmând sfaturile unui vestit magician, s-a hotărât să întreprindă această expediţie nebunească.

Însă acum Fejjuan nu se gândea nici la ţinutul său natal şi nici la planurile şeicului. Nu făcea decât să viseze, iar visele sale prinseseră, la ora povestirii noastre, iz de carne crudă.

Frunzele arborilor atârnau în căldura amiezii deasupra capetelor vânătorilor. La o aruncătură de băţ, Tarzan şi Tantor-elefantul moţăiau la umbra unui copac, cu toate simţurile amorţite de liniştea pădurii şi de căldura amiezii tropicale.

Fejjuan împietri. Cu un gest le ceru şi celorlalţi să se oprească în linişte. Exact în faţa lor, pe jumătate ascuns de crengile şi trunchiurile copacilor, se tolănea masivul elefant. Fejjuan îi făcu un semn lui Fahd, care se apropie fără să facă zgomot. Sclavul îi arătă printre frunze muntele de carne gri. Fahd îşi potrivi bătrâna sa puşcă, ochi şi trase. Bubuitura îl făcu pe elefant s-o ia la goană spre inima pădurii.

În clipa când Tantor-elefantul, speriat de zgomotul. Împuşcăturii, s-a ridicat şi a început să alerge, Tarzan se ridică şi el. Exact atunci pachidermul trecea pe sub o creangă ce-l lovi pe Tarzan în frunte, trântindu-l la pământ.

Înnebunit de teamă, Tantor-elefantul fugea bezmetic spre nord, lăsând în urmă arbori prăvăliţi şi tufe strivite. Cu siguranţă că nu şi-a dat seama că-şi abandonase prietenul rănit în mâinile duşmanului comun omul. Tantor-elefantul nu vedea în Tarzan un duşman; omul alb era pentru el suferinţă şi nelinişte, pe când Tarzan însemna, dimpotrivă, pace şi fericire. Se poate spune că Tantor avea, în afara celorlalţi elefanţi din junglă, un singur prieten pe Tarzan.

— L-ai scăpat! strigă Fejjuan.

— Necuratul, doar el şi-a băgat coada! replică Fahd. Hai totuşi să vedem, poate că l-am rănit.

— L-ai scăpat, îţi spun eu că l-ai scăpat!

Cei doi înaintau, urmaţi îndeaproape de tovarăşii lor de vânătoare, căutând urme de sânge. Deodată Fahd se opri.

— Ce-i asta? Ia uită-te aici. Am tras într-un elefant şi am împuşcat un *Nasrany.*

Între timp se apropiară şi ceilalţi.

— E un necredincios, zise Motlog. Şi, pe deasupra, mai e şi gol puşcă.

— Poate-i un sălbatic din junglă, sugeră altul. Unde l-ai împuşcat, Fahd?

Se aplecară şi-l întoarseră cu faţa în sus.

— Nu pare a fi rănit, zise altul.

— O fi murit? Poate că dorea şi el să împuşte elefantul şi a fost rănit.

— Nu-i mort, spuse Fejjuan, care îngenunchease şi-i ascultase inima. După urma de pe frunte cred că a leşinat din cauza unei lovituri. Priviţi, se află exact pe direcţia pe care a luat-o elefantul când a luat-o la sănătoasa. Cu siguranţă că fiara l-a lovit.

— Hai s-o terminăm cu el, zise Fahd, scoţându-şi cuţitul.

— Pe Allah, opreşte-te. Bagă-ţi pumnalul în teacă, Fahd, zise Motlog. Numai şeicul îi poate hotărî soarta. Tu eşti mereu însetat de sânge.

— Bine, dar nu-i decât un *Nasrany,* sări Fahd. Vrei să-l cărăm cu noi până la *menzil*?

— Hei, uite că a mişcat, zise Fejjuan. În fond, ar putea merge şi singur. Poate că nici nu vrea să meargă cu noi. Uitaţi-vă la el, ce solid e şi ce muşchi are, parcă-i un uriaş. Pe Allah, ce bărbat!

— Legaţi-l, ordonă Fahd. Îl legară cu funii din piele de cămilă. Abia terminaseră, când Tarzan îşi reveni. Scutură din cap: părea un leu. Îşi revenise complet. Îi privi pe cei din jurul său şi văzu că erau arabi.

— De ce m-aţi legat? îi întrebă pe limba lor. Dezlegaţi-mă imediat!

Fahd izbucni în râs:

— Te crezi cumva egalul marelui şeic, *Nasrany,* de te-ncumeţi să dai ordine beduinilor mei?

— Sunt Tarzan, replică el, pe tonul cu care ar fi spus „Sunt şeicul şeicilor”.

— Tarzan! se minună Motlog, şi-l trase pe Fahd de-o parte:

— Ce ghinion pe noi! Tocmai ăsta a trebuit să ne cadă în mâini... De vreo două săptămâni, în toate satele prin care am trecut, i-am auzit mereu pe băştinaşi pomenindu-i numele şi ameninţând: „Aşteptaţi numai să se întoarcă Tarzan, Regele Junglei... o să vă ucidă pe toţi când o să afle că ne-aţi luat bărbaţii în sclavie.”

— Vezi, Motlog, n-ar fi trebuit să mă opreşti atunci când am scos cuţitul, se plânse Fahd. Dar, oricum, nici acuma nu-i târziu; şi apucă mânerul pumnalului.

— Pe Allah, nu, nu! strigă Motlog. Am luat atâţia sclavi din împrejurimi, gândeşte-te că unii ar putea fugi şi că s-ar putea întâlni cu prietenii lui. Îţi dai seama că nici unul dintre noi nu s-ar mai întoarce viu la Beled-el-Guad?

— Să-l ducem atunci la Ibn Jad, să hotărască el, zise Fahd.

— Eşti înţelept, Fahd, zise Motlog. Şeicul e singurul în măsură să hotărască soarta lui. Să mergem!

Şeicul Ibn Jad era tolănit în cortul său, în partea rezervată bărbaţilor. Lângă el mai stăteau fratele său, Tollog, şi un tânăr beduin, Zeyd. Acesta din urmă era mult mai interesat de haremul şeicului decât de discuţia cu acesta. Erau separaţi de încăperea femeilor doar de o perdea, întinsă cam pe la înălţimea pieptului. Din când în când, Zeyd o putea zări pe Ateja, fata lui Ibn Jad, şi pe Hirfa, nevasta şeicului.

În timp ce bărbaţii vorbeau de-ale lor, ele se îndeletniceau cu treburile femeieşti: Hirfa fierbea berbecul într-un cazan imens în timp ce Ateja făcea nişte sandale din pielea de cămilă a unui sac vechi, folosit odinioară la transportul curmalelor. Nici uneia nu-i scăpa nici un cuvânt din discuţia bărbaţilor.

— E drept că am făcut un drum lung şi plin de peripeţii, zise Ibn Jad. Iar dacă am ales o cale ocolită a fost tocmai pentru că am ţinut să ajungem la ţintă în deplină siguranţă. Acum o să ne îndreptăm spre nord şi o să intrăm în ţinutul El-Habash, nu departe de^ locul unde magicianul ne-a prezis că vom descoperi comoara din Nimmr.

— Şi din El-Habash crezi că o să găsim aşa uşor acel oraş legendar? întrebă Tollog.

— Da, pe Allah! Oamenii din sudul ţinutului îl cunosc foarte bine. Fejjuan, care-i de prin partea locului, a auzit

vorbindu-se de el, pe vremea când era copil. Vom lua prizonieri şi-i vom face noi să-şi dezlege limbile.

— Sper să nu fie aceeaşi poveste cu cea a comorii de la El-Honwara, din câmpia Medain Salih, zise Zeyd. Se zice că un spirit păzeşte locul unde se află îngropată comoara. Dacă s-ar încumeta cineva s-o ia de-acolo, s-ar abate asupra oamenilor cele mai mari nenorociri: războaie între fraţi şi între popoare, cutremure şi câte şi mai câte.

— Da, da, zise Tollog. Un înţelept numit Hazim, fiind în trecere prin acele locuri, după ce şi-a consultat cartea de magie, a spus că, într-adevăr, acolo s-ar afla o comoară.

— Însă nimeni n-a îndrăznit să se atingă de ea, completă Zeyd.

— Nici un spirit nu păzeşte comoara din Nimmr, zise Ibn Jad. Nimeni, poate doar băştinaşii, dar ei sunt din carne şi sânge şi, deci, vulnerabili în faţa gloanţelor noastre. Să nu ne mai facem atâtea griji.

— Allah ne va ajuta să o găsim, şi poate că ne va ajuta să o găsim şi pe cea de la Geryeh, la o zi de mers, la nord de Tebuk, între ruinele unei cetăţi. În fiecare vineri, ies din pământ monede preţioase, rostogolindu-se în deşert. Şi asta până la asfinţit, zise Zeyd.

— Mai întâi să ne vedem ajunşi la Nimmr; după aceea vom găsi cu uşurinţă comoara, îi asigură Ibn

Jad. Mai greu va fi să ieşim din ţinutul El-Habash cu comoara şi femeia. Dacă-i atât de frumoasă cum pretind băştinaşii, cu siguranţă c-o păzesc mai straşnic decât comoara.

— Şi totuşi, uneori magicienii mint, spuse Tollog.

— Cine vine? întrebă Ibn Jad, privind spre junglă.

— Pe Allah! Fahd şi Motlog se întorc de la vânătoare, zise Tollog. Mi se pare c-aduc fildeş şi ceva carne.

— S-au întors cam repede, observă Zeyd.

— Da, dar nu cu mâinile goale, spuse Ibd Jad, arătând spre uriaşul dezbrăcat ce-i urma pe vânători.

Grupul se opri în faţa şeicului. Îmbrăcat în burnuzul[1] lui larg, cu faţa pe jumătate ascunsă, Ibn Jad nu lăsa vederii decât licărul ochilor.

Tarzan şi-a dat seama pe dată de viclenia din privirea lui Tollog şi de trăsăturile ceva mai domoale ale tânărului Zeyd.

— Cine-i şeicul? întrebă Tarzan pe un ton autoritar, de parcă n-ar fi fost el prizonierul.

Ibn Jad îşi descoperi faţa.

— Eu sunt, spuse el. Tu cine eşti?

— Tarzan.

— Tarzan, Tarzan, repetă, pe gânduri, Ibn Jad. Numele ăsta îmi pare cunoscut.

— Nu mă miră. Arabii care iau sclavi îl cunosc foarte bine. Mă întreb chiar cum de ai avut curajul să vii în ţinutul meu, ştiind foarte bine că nu îngădui ca locuitorii lui să fie luaţi ca sclavi.

— Dar noi n-am venit pentru sclavi, încercă să-l liniştească Ibn Jad. Vrem să facem comerţ cu fildeş.

— Minţi, spuse apăsat Tarzan. Văd în jurul tău oameni din Manuyema şi din Galla şi ştiu foarte bine că nu se află aici de bunăvoie! Ţi-am văzut supuşii când au încercat să ucidă un elefant. Ăsta ţi-e comerţul cu fildeş? Ăsta e braconaj! Tarzan nu acceptă aşa ceva în ţinutul său. Nu faceţi decât să luaţi sclavi şi să ucideţi animalele.

— Pe Allah! Suntem cinstiţi, strigă Ibn Jad. Fahd şi Motlog nu vânează decât pentru carne. Dacă au tras asupra elefantului, au făcut-o din greşeală; au crezut probabil că e un alt animal.

— Ajunge! strigă, la rândul său, Tarzan. Dezlegaţi-mă şi pregătiţi-vă de întoarcere. Veţi avea o escortă până în Sudan. Am să mă ocup personal de acest lucru.

— Am făcut un drum lung şi nu dorim nimic altceva decât să facem în linişte comerţ cu fildeş, se încăpăţâna să susţină Ibn Jad. Ne plătim cărăuşii şi nu avem de gând să luăm în robie pe cineva. Nu vom mai trage asupra

elefanţilor. Lasă-ne să ne continuăm drumul, iar la întoarcere îţi vom plăti trecerea peste pământurile tale.

Tarzan scutură din cap:

— Imposibil! Veţi pleca acum, chiar acum. Şi dezleagă-mă odată!

Ochii lui Ibn Jad se făcură mici:

— Ţi-am oferit pacea şi bani, *Nasrany,* spuse el, dar dacă tu vrei război, atunci îl vei avea. Eşti în mâinile noastre şi nu uita că un duşman mort este inofensiv. Gândeşte-te bine! Rostind toate acestea se întoarse către Fahd:

— Ia-l şi leagă-i şi picioarele.

— Fii atent, îl avertiză Tarzan. Braţele mele sunt destul de lungi ca să te poată prinde şi să te sugrume chiar şi de dincolo de moarte.

— Până la asfinţit ai timp să te hotărăşti, *Nasrany,* dar să ştii că Ibn Jad nu se întoarce din drum înainte de a găsi ceea ce caută.

Supuşii şeicului l-au luat pe sus pe Tarzan şi l-au dus într-o *bejra.* A fost nevoie de trei oameni pentru a-i lega gleznele, cu toate că mâinile îi erau legate.

În preajma cortului şeicului, beduinii sorbeau cafele, vorbind de pacostea ce se abătuse asupra lor. Ibn Jad ştia, în ciuda fanfaronadei sale, că doar viteza şi norocul ar putea asigura succesul acţiunii.

— În ceea ce-l priveşte pe *Nasrany,* am fi fost scutiţi de multe necazuri dacă Motlog m-ar fi lăsat să-l ucid. Pumnalul meu era gata să taie gâtul acestui câine, dar m-a împiedicat Motlog.

— Bine, dar zvonul despre moartea sa ar fi făcut imediat înconjurul întregului ţinut şi a doua zi am fi fost cu indigenii pe urmele noastre.

— Tollog, vorbeşti cu înţelepciune, zise Ibn Jad, dând din cap mulţumit.

— Staţi aşa! Am o idee, zise Tollog. Se apropie mai mult de ceilalţi şi vorbi în şoaptă:

— Dacă acest Tarzan ar evada la noapte sau dacă l-am elibera, atunci nici un sclav fugar n-ar mai avea ce povesti.

— Pe Allah, exclamă Fahd, dar atunci Tarzan însuşi ar face-o şi s-ar întoarce imediat cu băştinaşii. Nu, e clar că Tollog e mai prost ca o cămilă.

— N-ai înţeles, frate, ce voiam să spun, zise Tollog, nebăgându-l în seamă pe Fahd. Sclavii *ar crede* că Tarzan a evadat pentru că a doua zi după fuga sa, noi ne-am preface supăraţi. Am spune, de exemplu: „Pe Allah, făcusem pace cu străinul care uite că a fugit în junglă, Allah să-l apere!”

— Nu te-nţeleg, zise Ibn Jad.

— *Nasrany* e acolo, în cort. Când se va întuneca de-a binelea vom putea să-i băgăm un pumnal între coaste. Un băştinaş de încredere va rezolva totul, şi, prin urmare, va păstra şi secretul. O groapă şi gata... când Tarzan va fi pe fundul ei, n-o să mai avem nici o problemă.

— Pe Allah, se vede treaba că-ţi curge totuşi prin vene sânge de şeic, se bucură Ibn Jad. Înţelepciunea cuvintelor tale o arată. Fii binecuvântat!

Peste câteva clipe Ibn Jad se ridică şi se îndreptă spre harem.

Tovarăşi ciudaţi

Noaptea se lăsă peste tabăra şeicului. În cortul ce-i devenise carceră, Tarzan se căznea să scape de legăturile care-i strângeau încheieturile. În zadar însă: funiile din piele rezistau, în ciuda foiţei sale colosale. Din când în când îşi încorda auzul la zgomotele junglei, pe care nici un alt om n-ar fi putut să le prindă. Doar Tarzan putea să audă paşii lui Numa şi ai lui Sheeta, leopardul. Din depărtare se auzi glasul unui elefant mascul.

În acest timp, fata lui Ibn Jad se plimba cu Zeyd. Mergeau lipiţi, ţinându-se de mână.

— Ateja, spune-mi că mă iubeşti numai pe mine!

— De câte ori să ţi-o repet? murmură fata.

— Şi că nu-l iubeşti pe Fahd?

— Nu, pe Allah, protestă ea.

— Şi totuşi, tatăl tău te-a promis lui Fahd.

— Tatăl meu vrea, într-adevăr, să intru în haremul lui Fahd, dar eu n-am nici cea mai mică încredere în acest om şi, deci, n-am cum să aparţin cuiva pe care nu-l iubesc şi de care mi-e teamă.

— Nici mie nu-mi place Fahd, zise Zeyd, apoi continuă: ascultă, Ateja, mă îndoiesc de loialitatea lui faţă de tatăl tău. Dar să ştii că nu e singurul, mai e cineva, al cărui nume nici nu îndrăznesc să-l rostesc. I-am văzut de câteva ori discutând, când ei credeau că sunt singuri.

Fata încuviinţă:

— Ştiu, nu-i nevoie să-mi spui numele său. Îl urăsc la fel de mult ca şi pe Fahd.

— Dar e sânge din sângele tău, îi aminti tânărul.

— Şi ce dacă? Nu este oare şi fratele tatălui meu? Dacă asta nu-l face să fie cinstit, de ce i-aş fi eu loială? Ştiu prea bine că e un trădător, dar, cu toate acestea, tata rămâne om. Suntem departe de ţară. Dacă se întâmplă ceva cu tata,

Tollog i-ar lua locul ca şeic. Cred că l-a câştigat pe Fahd promiţându-i că va sprijini cererea sa în căsătorie în faţa tatălui meu. Am observat că Tollog se străduieşte să-l preamărească pe Fahd în faţa lui Ibn Jad.

— Trebuie să-i fi promis şi o parte din comoară, sugeră Zeyd.

— Se poate, spuse fata când, deodată, se auzi un urlet înspăimântător. Fata strigă:

— Pe Allah, ce-a fost asta?

Beduinii, aşezaţi la cafea în jurul focului, săriră ca arşi. Toţi au pus mâna pe arme. Sclavii, în adăposturile lor, nu înţelegeau ce se întâmplă. O linişte de mormânt se lăsă peste tabăra şeicului. Urletul sălbatic, înspăimântător, ce răsunase în urmă cu doar câteva secunde, nu se mai repetă.

— Pe Allah! izbucni Ibn Jad. Părea să fie chiar în centrul taberei. Era ţipătul unei fiare. Dar acolo nu-s decât oameni şi câteva animale domestice.

— Doar să nu fi fost... cel care începuse să vorbească tăcu brusc, temându-se că ce-i trecuse prin cap s-ar putea adeveri.

— Totuşi nu-i decât un om, insistă Ibn Jad. Iar ceea ce am auzit era un urlet de fiară. Nu, nu poate fi el.

— Nu uita însă că e un *Nasrany,* îi aminti Fahd; poate că are legături cu Satana.

— Ţipătul a venit din cortul unde este Tarzan, observă un altul.

— Hai să vedem ce se întâmplă, zise Ibn Jad.

Cu pumnalele în mâini, luminându-şi calea cu torţe, arabii se apropiau de *hejra* lui Tarzan. Cel din frunte aruncă o privire temătoare înăuntru.

— E aici, le spuse el.

Aşezat în mijlocul cortului, Tarzan îi privea mirat pe arabi. Ibn Jad îl întrebă:

— Ai auzit răcnetul?

— Da, l-am auzit. Spune-mi Ibn Jad, pentru atâta lucru ai venit să-mi tulburi somnul, sau poate vrei să-mi dai drumul?

— Ce-a fost cu urletul ăsta? întrebă şeicul.

Tarzan zâmbi:

— Nu e decât ţipătul unei fiare care-şi cheamă în ajutor semenii, spuse el. Oare un nobil beduin ca tine trebuie să tremure de frică de fiecare dată când aude ţipetele animalelor din junglă?

— Un beduin nu are frică de nimic, se umflă în pene Ibn Jad. Credeam că ţipătul a venit de-aici şi ne-am speriat să nu fi intrat cumva în tabără vreo sălbăticiune. Mâine seară am să-ţi dau drumul.

— De ce nu în seara asta?

— Oamenilor mei le este frică de tine. Ar vrea ca atunci când îţi voi da drumul să dispari imediat.

— Nu-ţi fă griji! N-am de gând să rămân o clipă în *menzil-ul* ăsta păduchios.

— Nu putem totuşi să te lăsăm să pleci singur prin junglă în timp ce El-Adrea, leul, este în căutare de hrană, protestă şeicul.

Chipul lui Tarzan fu luminat de unul dintre rarele sale zâmbete.

— Eu sunt mai în siguranţă în junglă decât beduinii în deşert, replică el. Mie nu mi-e frică să umblu noaptea prin junglă.

— Mâine! se răsti şeicul şi se retrase, făcând semn celorlalţi, care-l urmară.

Tarzan îi privi cum se îndreptau spre cortul şeicului apoi se lungi, lipindu-şi urechea de pământ.

Când auziră urletul ce destrămă din nou liniştea nopţii, în sufletul celor din *menzil* încolţi spaima. Totuşi, unul dintre ei, care avu curajul să se îndrepte spre junglă, îl recunoscu: era strigătul unui elefant.

Tantor-elefantul îşi ridică brusc trompa şi scoase un strigăt înfiorător. Ochii săi mici erau roşii de furie şi,

deodată, se pomi ca o furtună prin junglă, spre *menzil-u* şeicului Ibn Jad.

Liniştea se aşternu peste tabăra şeicului. Arabii şi sclavii lor îşi reluară locurile în culcuşuri, pentru a-şi continua somnul întrerupt.

Numai şeicul şi fratele său rămaseră treji, fumând şi vorbind în şoaptă.

— Fii atent Tollog, să nu te vadă sclavii când îl vei ucide pe *Nasrany,* îl sfătui Ibn Jad. Fă-o în linişte! Trezeşte cu grijă doi din sclavii tăi. Fejjuan este foarte potrivit. Nu uita că e cu noi din copilărie şi cred că ne este într-adevăr credincios. El ar putea fi unul din cei doi.

— Abbas ne este şi el credincios, îi sugeră Tollog, şi, în plus, e şi foarte puternic.

— Perfect, zise Ibn Jad. Acesta ar putea fi cel de-al doilea, dar să ştii că e mai bine ca ei să nu afle cum va muri *Nasrany.* Spune-le, de exemplu, că ai auzit zgomot în cortul său, iar atunci când te-ai dus să vezi despre ce e vorba ţi-ai dat seama că el era mort.

— Fii liniştit frate, ştiu eu ce fac, zise Tollog.

— Sfătuieşte-i să nu vorbească nimănui despre asta, continuă şeicul. În afară de noi patru, nimeni nu trebuie să afle ceva despre moartea lui *Nasrany.* Şi să nu se ştie unde este îngropat. Mâine dimineaţă le vom povesti celorlalţi că a evadat în timpul nopţii. Iar ca dovadă poţi să laşi în cortul său funiile cu care era legat. Ai înţeles?

— Perfect.

— Foarte bine, atunci du-te! Acum e momentul potrivit, când toată lumea doarme.

Şeicul şi fratele său, Tollog, se ridicară. Primul se îndreptă către harem, iar al doilea se strecură prin noapte spre cortul unde zăcea Tarzan.

Tantor-elefantul se apropia traversând jungla. Toate animalele se fereau din calea sa. Chiar şi Numa fugi, mârâind, când îl văzu alergând.

Tollog se furişa spre cortul lui Tarzan. Acesta, cu urechea lipită de pământ, îi auzi paşii apropiindu-se. De fapt, exact în momentul în care Tollog a părăsit cortul lui Ibn Jad, Tarzan auzise mai multe zgomote, dar l-a putut totuşi desluşi pe cel al paşilor prudenţi ai lui Tollog şi, când şi-a dat seama că se îndreptau spre cortul său, ştiu pe dată că nu se înşelase şi, mai ales, ghici gândurile vizitatorului. Dacă n-ar fi venit cu intenţia să-l omoare, atunci ce altceva putea însemna această vizită nocturnă?

În timp ce Tollog se strecura în cort, Tarzan se ridică în genunchi.

Beduinul auzi încă o dată ţipătul înspăimântător care tulburase tabăra şeicului puţin mai devreme. De această dată însă ţipătul venea chiar din cortul în care se afla el în acel moment. Beduinul rămase împietrit.

— Pe Allah, strigă el, şi se dădu doi paşi înapoi. Ce fiară e aici, *Nasrany*? Ai fost atacat?

În tabără nu mai dormea nimeni, şi cu toate acestea, nu îndrăzneau să meargă să vadă ce se întâmplase. Tarzan zâmbi încă o dată şi rămase tăcut.

— *Nasrany,* strigă din nou Tollog, fără a primi răspuns.

Cu ochii-n patru, cu pumnalul în mână, beduinul ieşi din cort şi ascultă. Nu se auzea nici un zgomot.

Fugi spre cortul său, aprinse o torţă şi se întoarse într-un suflet la *hejra* lui Tarzan. De astă dată luase cu el o puşcă şi se simţea ceva mai în siguranţă. Ridică torţa deasupra capului şi se uită înăuntru. Tarzan îl privea fix. Nu era nici o fiară prin preajmă şi beduinul, în sfârşit, înţelese.

— Deci aşa, *Nasrany,* tu ai scos aceste ţipete înspăimântătoare...?

— Spune-mi, beduinule, ai venit să-l omori pe *Nasrany,* nu-i aşa? îl întrebă Tarzan.

Din inima junglei se auziră răgetul unui leu şi urletul unui elefant. Tollog nu le dădu atenţie. Tabăra şeicului avea destule gărzi şi focuri pentru a îndepărta fiarele. Nu-i spuse nimic lui Tarzan, lăsă jos puşca şi scoase pumnalul. Acesta

era răspunsul său. La lumina torţei, Tarzan privea cum arabul se apropia de el cu pumnalul în mână. Era acum foarte aproape. Ochii îi sticleau în lumina slabă. Tarzan auzi un trosnet la marginea taberei, apoi ţipătul unui om. Tollog se aruncă asupra lui Tarzan şi încercă să-l lovească cu pumnalul dar prizonierul îşi ridică brusc mâinile legate, luându-l prin surprindere. Beduinul scăpă pumnalul, iar Tarzan reuşi să se ridice în picioare.

Tollog mai încercă o dată să-l înjunghie pe Tarzan, dar fără succes: de data asta Tarzan îl lovi şi mai tare. Lovit la tâmplă, beduinul se dezechilibra, îşi reveni însă şi se aruncă asupra victimei ca un taur turbat. Încercă acum un şiretlic: îl ocoli pe Tarzan, încercând să-l lovească pe la spate. În acest timp, tot învârtindu-se pentru a-l avea pe Tollog în faţă, Tarzan îşi pierdu echilibru şi căzu, la bunul plac al adversarului. Un zâmbet crud descoperi dinţii îngălbeniţi ai beduinului.

— E timpul să mori, *Nasrany*... Pe Allah, ce-i asta? strigă el.

Deodată, cortul fu smuls şi dispăru în noapte. Se întoarse să vadă ce se întâmplă şi răcni de spaimă: exact deasupra lui era un elefant enorm, cu ochii injectaţi de furie. În acelaşi moment, trompa acestuia se încolăci dintr-o singură mişcare în jurul trupului său şi Tantor îl ridică pe fratele şeicului, aruncându-l în negura junglei, cum făcuse, puţin mai devreme, şi cu cortul. Se uită de jur-împrejur cu o privire duşmănoasă, apoi se aplecă şi-l luă pe Tarzan, aşezându-şi-l în spate.

Traversă rapid tabăra lui Ibn-Jad şi se îndreptă spre junglă. O santinelă speriată trase în zadar după el; o alta zăcea moartă, călcată în picioare de Tantor atunci când intrase în *menzil-ul* şeicului. O clipă mai târziu, Tarzan şi prietenul său se pierdeau în jungla întunecată.

În jurul corturilor era mare vânzoleală. Oameni înarmaţi umblau de colo-colo, încercând să afle ce s-a întâmplat şi aşteptându-se la un atac inamic. Unii se îndreptară spre

cortul lui Tarzan, dar *Nasrany* dispăruse de mult. Puţin mai încolo, un cort era complet distrus. Tollog, fratele şeicului, arunca cele mai înspăimântătoare blesteme, deşi ar fi trebuit să-i mulţumească lui Allah că avusese noroc şi scăpase cu viaţă: dacă n-ar fi căzut pe cortul lui Aziz, care a atenuat şocul căzăturii, ar fi fost fără îndoială mort, sau, în cel mai bun caz, grav rănit. Ibn Jad ajunse la cortul distrus chiar în clipa în care Tollog reuşea, cu chiu, cu vai, să se ridice dintre resturile cortului făcut praf.

— Pe Allah!, strigă şeicul. Ce s-a întâmplat? Ce faci frate, în cortul lui Abd El Aziz?

Un sclav sosi în goană.

— *Nasrany* a fugit şi a luat şi cortul, ţipă el.

Ibn Jad se întoarse spre Tollog:

— Cum, chiar ţi-a scăpat *Nasrany*?

— Da, a reuşit să fugă, răspunse Tollog. Are cu siguranţă legături cu Satana, care, transformându-se în elefant, l-a luat cu sine în junglă, după ce m-a zvârlit pe mine pe cortul lui Abd El Aziz, care acuma se vaită, ca şi cum el ar fi fost cel atacat şi nu eu.

Ibn Jad nu înţelegea. Deşi ştia prea bine că Tollog era mincinos, nu înţelegea de ce s-ar fi căţărat pe cortul lui Abd El Aziz.

— Santinelele au fost de faţă? întrebă şeicul. Vreau să vorbesc cu ele.

— Erau la post, spuse Tollog. Eram şi eu acolo. Unul a murit, dar celălalt a tras asupra animalului, pe când se depărta în junglă.

— Şi ce-a mai văzut?

— Povesteşte că El-fil a venit din junglă, a intrat în tabără, omorându-l pe Yemeny, s-a îndreptat spre *bejra* lui *Nasrany* pe care a smuls-o din pământ, şi l-a aruncat pe Tollog cât colo. Apoi, elefantul l-a luat pe prizonier şi a fugit cu el în junglă. Hassan a tras câteva focuri după ei.

— Şi bineînţeles că nu i-a nimerit, spuse Ibn Jad.

Şeicul căzu pe gânduri. Privi apoi spre cortul său

şi spuse:

— Mâine plecăm.

Porunca se răspândi în tabără: mâine dimineaţă vor strânge totul şi vor pleca.

* * *

Elefantul Tantor, ducându-l pe Tarzan în spate, se adânci tot mai mult în pădure, până când ajunse într-o poieniţă cu iarbă mătăsoasă. Tantor îl lăsă cu grijă jos pe Tarzan şi rămase lângă el pentru a-l păzi.

— Dimineaţa, spuse omul junglei, când Kudu, soarele, îşi va relua drumul pe cer, o să încerc să scap de legăturile astea, dar acum hai să dormim puţin.

Numa, leul, Dango, hiena, Sheeta, leopardul, trecură noaptea pe lângă poieniţă, simţiră mirosul de om şi, ştiindu-l lipsit de puteri s-au apropiat, dar când au văzut de cine era păzit şi când au auzit glasul elefantului s-au grăbit să fugă cât mai repede; în acest timp, Tarzan dormea dus.

Chiar din zori începu agitaţia în tabăra lui Ibn Jad. Mâncară pe fugă apoi femeile şeicului au strâns cortul cel mare. Acesta era semnalul. Toate celelalte adăposturi au fost la rândul lor strânse şi împachetate, în mai puţin de o oră, arabii o şi porniră spre nord, spre ţinutul El-Habash.

Beduinii călăreau nişte asini foarte rezistenţi, iar sclavii mergeau pe jos, în fruntea şi în coada coloanei, fiind încadraţi de *askari* înarmaţi. Cărăuşi indigeni, înrolaţi cu forţa, duceau în spate bagajele şeicului şi aveau grijă de capre şi de oi.

Zeyd călărea lângă Ateja, uitându-se mai des la profilul fetei şeicului decât la drumul din faţa lui.

Fahd, care mergea alături de Ibn Jad, le aruncă tinerilor o privire plină de ură, observată pe dată de Tollog, car-i spuse:

— Zeyd este un curtezan mult mai grăbit decât tine, Fahd! Mult mai grăbit şi mai experimentat!

— Probabil că nu conteneşte cu minciunile, de vreme ce Ateja nu mă vrea, se plânse Fahd.

— Sau poate că şeicului nu-i convine cererea ta în căsătorie, zise Tollog.

— Dar n-are nimic împotrivă, sări Fahd. Să ştii că m-ai ajuta mult dacă ai pune şi tu o vorbă bună. De altfel, mi-ai promis-o.

— Pe Allah! Dar fratele meu este înţelegător, şi nu se gândeşte decât la fericirea fetei sale, aşa încât o va lăsa pe ea să-şi aleagă soţul.

— Şi-atunci, ce-i de făcut?

— Dacă aş fi eu şeic..., începu Tollog, dar, din nefericire nu sunt, încă...

— Ei bine, dacă ai fi tu şeic?...

— Nepoata mea s-ar mărita cu bărbatul pe care i l-aş alege eu.

— Dar nu eşti încă şeic, îi aduse aminte Fahd.

Tollog se aplecă şi îi şopti lui Fahd:

— Un curtezan atât de împătimit cum e Zeyd ar găsi cu siguranţă el însuşi mijlocul de a deveni eu şeic.

Fahd nu zise nimic. Continuă să călărească tăcut, cu capul plecat, pierdut în gândurile sale.

Maimuţele lui Toyat

De trei ori a răsărit soarele, s-a plimbat pe cer, deasupra junglei, pierzându-se apoi după orizont, spre vest. Trei zile au tot mers arabii spre nord, spre El-Habash. Trei zile a rămas Tarzan în nemişcare, cu mâinile legate, în grija lui Tantor elefantul, care, o dată pe zi, îi aducea apă şi hrană.

Legăturile se dovedeau rezistente şi se părea că nimeni nu-l va ajuta pe Tarzan să iasă din această situaţie, care se dovedea a fi tot mai periculoasă. L-a rugat şi pe Manu, maimuţoiul, să vină să-i roadă legăturile, dar, cu obişnuita-i nepăsare, acesta promisese s-o facă, dar se pare că uitase. Regele Junglei rămase întins, fără a se plânge însă, aşteptând, aşa cum fac fiarele, eliberarea sau moartea.

În zorii celei de-a patra zile, Tantor începu să dea semne clare de nelinişte. Scurtele sale incursiuni prin împrejurimi avură darul să epuizeze complet toate sursele de hrană şi pentru sine şi pentru prietenul său, Regele Junglei. Ar fi vrut să plece de-acolo şi să-l ia cu el, dar Tarzan ştia că dacă ar fi mers în ţinutul elefanţilor, atunci şansele sale de-a scăpa de legăturile de piele ce-i ţineau mâinile legate ar fi scăzut. Doar Mangani, maimuţele, l-ar fi putut scăpa, iar Tarzan ştia că erau aproape de ţinutul lor, aşa că mai exista o şansă ca una sau mai multe dintre maimuţe să treacă pe-acolo şi să-l descopere... aceasta ar fi salvarea sa. Dacă Tantor l-ar lua cu sine spre nord, atunci şi ultima şansă de salvare pentru Tarzan s-ar pierde definitiv.

Însă elefantul dădea semne de plecare. Îşi încolăci trompa în jurul lui Tarzan şi-l ridică de la pământ.

— Lasă-mă jos, îi ordonă Tarzan.

Elefantul se supuse, se mai învârti un timp prin jur, apoi se îndepărtă, traversând luminişul şi oprindu-se în dreptul copacilor ce-o înconjurau. Păru că ezită, se opri şi-şi întoarse făptura masivă către Regele Junglei. Îl privi lung

pe Tarzan, ţipă, apoi începu să scormonească pământul cu fildeşii săi lungi şi frumoşi, semn că era foarte nervos.

— Du-te, Tantor, şi caută ceva de mâncare, îl îndemnă Tarzan, apoi întoarce-te; mâine poate apare cineva pe aici şi voi fi salvat. Elefantul se ridică pe picioarele din spate şi ţipă, încuviinţând, apoi se pierdu în junglă. Minute în şir Tarzan ascultă zgomotul paşilor bunului său tovarăş de călătorie, care se tot îndepărtau.

— Uite-l cum mă lasă, se gândi el, dar nu pot să-l acuz, asta-i sigur... de fapt, ce importanţă are c-a plecat astăzi, ar fi făcut-o, cu siguranţă, mâine sau poimâine.

Dimineaţa trecu şi liniştea amiezii puse stăpânire peste junglă. Doar insectele continuau să bâzâie, sâcâindu-l pe Tarzan, dar lui nu-i păsa: era de multă vreme imun la înţepăturile lor.

De-odată se auzi un zgomot ciudat în coroanele arborilor. Mânu şi toate celelalte rubedenii ale sale săreau nebuneşte din cracă-n cracă, ţipând şi maimuţărindu-se.

— Mânu, strigă Tarzan, ce se-ntâmplă, vine cineva?

— Vin maimuţele Mangani, începu să strige Mânu, înspăimântat.

— Du-te şi le caută, îi ordonă Regele Junglei.

— Nu mă duc, mi-e frică de ele.

— Urcă-te în vârful copacului şi strigă-le, acolo n-au cum să te ajungă. Spune-i că este aici un prieten de~al lor care are nevoie de ajutor, cheamă-le să mă dezlege.

— Mi-e frică.

— Nu se pot căţăra la fel de sus ca tine, du-te, şi veţi fi prieteni.

— Da, da, aşa este, nu se pot căţăra la fel de sus ca noi, spuse un maimuţoi bătrân. Uite, mă duc eu.

Ceilalţi se opriră din vânzoleală şi-l urmăriră cum se caţără în vârful copacului. Tarzan aştepta.

Câteva clipe mai târziu se auziră ţipetele guturale ale celor ce semănau atât de bine cu Regele Junglei, uriaşele maimuţe Mangani.

Tarzan se gândea că poate cunoaşte vreuna, deşi, dacă veneau de departe, se putea ca acestea să nu fi auzit de el, lucru de care, totuşi, se îndoia. Oricum, aceste maimuţe erau ultima lui şansă. De undeva de sus, se auzeau ţipetele lui Mânu, care stătea atârnat deasupra uriaşelor maimuţe, apoi o linişte nefirească se lăsă peste toată zona, întreruptă din când în când de bâzâitul insectelor.

Tarzan, omul maimuţă, privea neliniştit spre locul de unde ţipetele anunţau venirea antropoizilor. Ştia prea bine ce se întâmplă în spatele tufelor, că ochi de o cruzime înspăimântătoare îl examinau cu atenţie, crezându-l vreun duşman sau temându-se de o capcană. Ştia că ar putea provoca uriaşelor maimuţe neîncredere. Ce motive ar fi avut, în fond, să aibă încredere în Tarzan sau, şi mai mult, să-l îndrăgească?...

Exista şi riscul ca, după ce l-ar fi văzut, uriaşele maimuţe Mangani să plece pur şi simplu, fără să se arate la faţă. Atunci numai el ar fi fost vinovat, că nu le-a cerut ajutorul. De aceea le strigă:

— Sunt un prieten de-al vostru. Cei ce-şi spun Tarmangani s-au speriat de mine şi mi-au legat mâinile şi picioarele. Nu pot nici să mă mişc nici să mă apăr. Nu pot nici măcar să mă hrănesc sau să beau apă; veniţi să mă dezlegaţi.

Din spatele tufelor se auzi o voce:

— Dar şi tu eşti Tarmangani.

— Eu sunt Tarzan, omul-maimuţă, răspunse el.

— Da, da, ţipă Manu. E Tarzan, omul-maimuţă. Tarmanganii şi Gomanganii l-au legat şi elefantul Tantor l-a adus până aici. Kudu, soarele, s-a făcut văzut de patru ori de când e el aici.

— Îl cunosc pe Tarzan, se auzi o altă voce. Tufişurile se dădură la o parte, lăsând să treacă silueta înfricoşătoare a unei maimuţe uriaşe, care se apropie de Tarzan, legănându-şi braţele lungi.

— M’walat! se bucură Regele Junglei.

— Da, e chiar Tarzan, omul-maimuţă, zise antropoidul.

Ceilalţi păreau că nu înţeleg nimic.

— Cine? întrebară ei.

— Cu ce trib eşti? îl întrebă Tarzan.

— Toyat este regele meu.

— Atunci nu-i spune că sunt aici, şopti Tarzan, înainte de a mă dezlega. Toyat mă urăşte şi m-ar omorî pe loc dacă şi-ar da seama că nu mă pot apăra.

— Bine, bine, zise M'walat.

Tarzan îşi ridică braţele legate.

— Rupe-mi legăturile cu dinţii.

— Eşti Tarzan, omul-maimuţă, prietenul lui M'walat. M'walat va face tot ce vrei, spuse în şoaptă maimuţoiul.

Evident că discuţia se purta în limbajul gutural al maimuţelor, total diferit de cel al oamenilor, dar care, totuşi, era la fel de bun ca orice limbaj civilizat, de vreme ce o maimuţă Mangani şi un Tarmangani Tarzan, omul-maimuţă, se înţelegeau perfect.

Celelalte maimuţe, văzând că lui M'walat nu i se întâmplă nimic rău, veniră şi ele în luminiş. Dintr-o singură muşcătură, M'walat reuşi să rupă legăturile de piele ce-i încătuşau mâinile, apoi îi eliberă şi picioarele.

Tarzan se ridică. Toate maimuţele erau acum în poiană, iar în fruntea lor, nimeni altcineva decât Toyat, regele lor. Era însoţit de şase masculi în puterea vârstei, şase sau şapte femele şi de câţiva pui. Copiii şi femelele rămaseră pe loc, iar masculii se apropiară de Tarzan şi M'walat.

Toyat, Regele, mormăia nervos.

— Tarmangani! urlă el, şi sări cât colo, în patru labe. Pumnii săi imenşi izbeau pământul şi continua să urle, turbat de furie. Sări de mai multe ori, căutând să se enerveze pentru a prinde curaj să-l atace pe Tarzan, şi sperând ca astfel să trezească spiritul războinic al semenilor săi.

— Ba e Tarzan, omul-maimuţă, prietenul nostru, ţipă M'walat.

— Ba nu, este un Tarmangani, duşmanul nostru, urlă Toyat. A venit aici cu bastoane cu tunet şi ne-a omorât femeile şi copiii. Ucideţi-l!

— Dar e Tarzan, prietenul nostru, ripostă Gayat. Când eram copil, m-a salvat din ghearele lui Numa. Tarzan omul-maimuţă este prietenul nostru!

— Omorâţi-l, omorâţi-l! ţipa într-una Toyat, ţopăind de colo-colo, furios.

În timp ce Gayat veni să se alăture lui Tarzan, câţiva masculi îi încercuiră. Regele Junglei îi cunoştea bine, mai devreme sau mai târziu unul dintre ei se va înfuria şi va sări asupra lui. M'walat şi Gayat l-ar fi apărat, şi atunci s-ar fi pornit o bătaie în toată regula, care s-ar fi lăsat cu victime, iar el, Tarzan, nu avea nici un chef să se bată cu prietenii săi.

— Opriţi-vă, strigă el, ridicându-şi braţele pentru a atrage atenţia asupra lui. Sunt Tarzan, omul-maimuţă, marele războinic şi marele vânător. Am trăit multă vreme în tribul lui Kerchak, iar când el a murit, eu am devenit regele tribului. Mulţi dintre voi mă cunosc şi ştiu că sunt un Mangani şi că sunt prietenul vostru. Toyat vrea să mă ucidă pentru că mă urăşte, şi nu pentru că aş fi un Tarmangani, ci pentru că odată l-am împiedicat să devină rege. A trecut multă vreme de atunci, pe când Toyat nu merita asta, dar nici acum nu e un rege bun pentru că vă învrăjbeşte împotriva unui prieten adevărat.

— Tu, Zutho, strigă Tarzan, arătând spre un mascul, ţopăi, eşti furios, şi-ai vrea să-ţi bagi colţii în mine; dar oare ai uitat, Zutho, zilele când bolnav fiind ai fost abandonat de tribul tău? Ai uitat! Cine ţi-a adus apă şi mâncare, cine te-a apărat de Sabor, leoaica, de Sheeta, leopardul şi de hiena Dango?

În timp ce Tarzan vorbea pe acest ton autoritar, maimuţele se liniştiră încetul cu încetul, pentru a putea asculta ce spune omul junglei. Pentru ele era un discurs prea lung. Maimuţele, atât cele mari cât şi cele mici, nu se

puteau concentra multă vreme asupra unei aceleiaşi idei. Înainte chiar ca Tarzan să fi terminat de vorbit, unul dintre masculi se căznea să prindă o insectă şi chiar Zutho făcea mari eforturi ca să fie atent. Până la urmă însă, el vorbi:

— Zutho îşi aminteşte, spuse el, e prietenul lui Tarzan şi vine să se alăture lui M'walat.

Ceilalţi masculi, cu excepţia lui Toyat, îşi pierduseră deja interesul pentru ce se întâmplă acolo, şi plecaseră să-şi caute mâncare sau pur şi simplu se hârjoneau prin poieniţă.

Toyat se arăta în continuare nervos, continuând dansul său războinic, dar la o distanţă respectabilă de Tarzan şi de aliaţii săi, pentru că se văzuse părăsit de ceilalţi. Mai devreme sau mai târziu, se va dărui şi el altei îndeletniciri mult mai importante fuga după mâncare.

Astfel, Tarzan se regăsi, încă o dată, în pace şi armonie cu maimuţele, l'ot hoinărind prin pădure alături de aceste brute îşi aduse aminte de doica sa, singura pe care o cunoscuse, Khala, urangutanul, îşi aduse aminte cum aceasta îl apărase împotriva duşmanilor din junglă, împotriva geloziei şi a urii pe care i-o purta Kerchak, teribilul rege al marilor maimuţe.

Ca şi cum toate acestea s-ar fi întâmplat ieri, Tarzan îşi aminti de cruzimea şi forţa lui Kerchak; ce animal fusese şi acest Kerchak! în mintea sa de copil-maimuţă el reprezenta autoritatea şi cruzimea şi chiar şi astăzi îşi aduce aminte de el cu oarecare teamă; şi acum i se pare un mister cum de a reuşit să-l învingă şi să-l ucidă.

Revăzu în minte luptele sale cu Terkoz şi cu gorila Bolgani. Se gândi la Tecka, pe care o iubise atât de mult, la Thaka, la Tana şi la micul negru pe care avea de gând să-l înfieze. Astfel, toată ziua, Tarzan şi-a amintit de copilărie, în timp ce Ibn Jad înainta încet spre nord, către Nimmr.

În junglă se întâmplau nişte lucruri care-i vor aduce lui Tarzan aventuri de neînchipuit.

Gorila Bolgani

Un cărăuş negru se împiedică într-o liană şi, pierzându-şi echilibrul, lăsă să-i cadă încărcătura. Era unul dintre acele mici incidente care nasc crize. Acesta, de exemplu, a schimbat complet cursul vieţii tânărului şi bogatului cetăţean american James Hunter Blake, care vâna pentru prima oară giboni în Africa, împreună cu amicul său, Wilbur Stimbol. Acesta, în urmă cu doi ani, petrecuse vreo trei săptămâni în junglă, pretinzând acum să fie şeful expediţiei şi crezându-se expert în vânătoare. Se dădea mare specialist în jungla africană, în safari, în alimentaţie, în starea vremii şi în problemele negrilor. De altfel, Stimbol avea cu vreo 25 de ani mai mult decât Blake şi probabil că de aici venea pretenţia că ştie totul.

Aceste lucruri nu au creat tensiuni între cei doi pentru că, deşi Blake era un băieţandru de 25 de ani, cu firea sa flegmatică, mai degrabă se amuza de prostiile pe care le debita Stimbol. Primul conflict între cei doi s-a consumat exact în clipa plecării lor; la vânătoare. Din cauza pornirilor tiranice şi a groaznicului caracter pe care-l dovedea Stimbol, s-a abandonat proiectul iniţial: ceea ce ar fi trebuit să fie, realizarea unui film ştiinţific despre sălbatica Africă! s-a transformat într-o neinteresantă şi banală vânătoare.

Chiar în clipa în care trebuiau să plece, în timp ce se făceau ultimele pregătiri, Stimbol l-a insultat pe cameraman, care i-a părăsit. Blake era supărat dar, cu toate acestea, luă hotărârea să meargă mai departe şi să facă tot ce se putea face cu un simplu aparat de filmat.

Nu era tipul de om care să ucidă din plăcere. Iniţial a avut intenţia să vâneze doar pentru a se hrăni şi, eventual, pentru a îmbogăţi colecţia lui Stimbol cu vreo jumătate de duzină de trofee.

S-au certat însă chiar de la început, datorită brutalităţii cu care Stimbol îi trata pe cărăuşii negri. Dar Blake spera ca toate aceste dificultăţi să fie depăşite, mai ales că luase comanda expediţiei iar Stimbol îi promisese să nu mai insulte oamenii.

Au înaintat în sălbaticul ţinut mai mult decât îşi propuseseră. La vânătoare n-au avut prea mult noroc şi erau chiar pe punctul de a renunţa, trăind cu impresia că n-au întâmpinat prea mari dificultăţi şi că se vor întoarce în America buni prieteni.

Dar iată că un cărăuş negru îşi prinse piciorul într-o liană, se dezechilibra şi lăsă să-i cadă povara.

Stimbol şi Blake mergeau unul lângă altul, chiar în faţa cărăuşului, şi, ghinion, pachetul negrului căzu peste Stimbol care se împiedică şi căzu şi el.

Stimbol şi negrul se ridicară cu greutate, în hohotele de râs ale celorlalţi. Africanul îngăimă o scuză, dar Stimbol era roşu de furie.

— Porc şi cretin ce eşti! ţipă el.

Şi, înainte ca Blake să fi putut interveni, sau ca negrul să se fi apărat, americanul, nervos, îi trase un pumn în faţă. Negrul căzu şi Stimbol se năpusti asupra lui, cărându-i la pumni şi şuturi cu nemiluita, în acest moment interveni Blake, bătându-l prieteneşte pe umăr, iar când Stimbol se întoarse, îl lovi exact cum o făcuse acesta cu negrul.

Stimbol căzu, se răsuci şi încercă să ia automatul de pe umăr. Dar Blake a fost mai rapid decât el.

— Lasă-l jos, spuse el, ameninţându-l cu un pistol calibrul 45.

Stimbol lăsă arma jos.

— În picioare! ordonă Blake. Când acesta reuşi să se ridice, continuă:

— Ascultă-mă, amice! S-a terminat. Din această clipă ne despărţim. Mâine dimineaţă împărţim lucrurile şi vânatul apoi eu voi apuca în direcţia opusă celei pe' pare o vei alege tu.

În timp ce vorbea, Blake îşi băgă înapoi pistolul în toc, în timp ce negrul îşi îngrijea nasul însângerat. Ceilalţi împietriseră. În scurt timp, cu toţii o porniră din nou la drum. Dar acum erau întristaţi, nu se mai auzeau nici râsete, nici cântece.

Blake stabili tabăra imediat ce găsiră un loc potrivit. Era puţin înainte de amiază, iar împărţirea echipamentului, a hranei şi a oamenilor putea începe, astfel ca cei doi vânători să poată porni la drum în zorii zilei următoare.

Arţăgos, Stimbol nu voia să facă nimic. Luă cu el doi *askari,* indigeni înarmaţi care au rol de trăgători într-un safari, şi părăsi tabăra, plecând după vânat. Făcu cu greutate un kilometru şi jumătate pe un drum umed, când, deodată, cel din fruntea coloanei ridică mâna, făcându-le semn să se oprească.

Americanul înainta încet, când, deodată, unul din negri îi arătă la stânga, într-un tufiş. Era ceva confuz, negru şi mare, care se îndepărta cu paşi greoi.

— Ce-i asta? întrebă el în şoaptă.

— O gorilă, răspunse unul dintre negri.

Stimbol ridică puşca şi trase asupra siluetei care

se îndepărta. Negrul din dreapta începu să bombăne.

— Linişte! ceru Stimbol. Hai s-o urmărim, vreau s-o împuşc. Dumnezeule! ce trofeu ar fi!

Jungla era aici mai puţin deasă şi astfel avură gorila de mai multe ori în bătaia puştii. De fiecare dată Stimbol a tras şi, de fiecare dată, pe de lături. Negrii care-l însoţeau păreau chiar încântaţi de acest lucru, căci nu-l înghiţeau pe american.

Tarzan, omul maimuţă, vâna în acest timp undeva, prin împrejurimi, cu cei din tribul Toyat. În momentul când auzi primul foc de armă sări din copac şi o luă la goană în direcţia de unde venea zgomotul. Era sigur că cel care trăsese nu era un beduin. Ştia să deosebească puştile vechi de armele moderne.

Nu era imposibil ca beduinii să aibă o astfel de puşcă; în orice caz, înclina să creadă că era un alb ce vâna prin împrejurimi. Iar el, Tarzan, ca Rege al Junglei, trebuia să ştie ce străini îi calcă teritoriul şi-n ce scopuri. Odinioară nu prea întâlneai albi prin junglă; Tarzan regreta acele timpuri căci, atunci când veneau albii, cu puştile lor, se termina cu pacea şi fericirea. Acum se părea că se mai înmulţiseră.

Sărind din cracă-n cracă, Tarzan se îndrepta spre locul unde se auzise bubuitura; când o zări pe gorila Bolgani se auzi şi un zgomot de crăci rupte şi de glasuri omeneşti.

Bolgani fugea, atât de înfuriată de Tarmangani, încât uitase complet de ceilalţi duşmani ce i-ar fi putut ieşi în cale. Astfel, nici măcar nu-l văzu pe Histah, şarpele, care stătea încolăcit pe crengile joase ale unui arbore bătrân.

Enormul piton, nervos, fu deranjat de zgomotul de crăci rupte şi de focurile de armă. În mod normal, ar fi lăsat să treacă o gorilă fără să-i facă nimic dar, în starea în care era, ar fi fost capabil să atace şi un elefant. Cu ochii săi mici, rotunzi şi atenţi, o fixă pe Bolgani, iar când gorila trecu pe sub arborele de care stătea spânzurat, Histah-pitonul se aruncă asupra prăzii.

În timp ce trupul şarpelui se încolăcise în jurul lui Bolgani, strângându-se tot mai tare, aceasta încerca să scape dar, oricât de mare era forţa ei, se vede că puterea pitonului era şi mai mare.

În clipa când îşi dădu seama că nu are nici o şansă de scăpare, gorila ţipă scurt, încercând zadarnic să scape de corpul de oţel viu care-o strângea din ce în ce mai tare, gata să-i zdrobească oasele, s-o transforme într-o masă de carne strivită. Se şi simţea sfâşiată de puternicele maxilare ale şarpelui.

Aceasta era situaţia la sosirea lui Tarzan şi a americanului. Stimbol abia înainta prin smârcurile junglei, pe când Tarzan, omul maimuţă, un semizeu al junglei, sărea cu uşurinţă dintr-un copac în altul. Au ajuns în acelaşi timp,

dar vânătorii nu simţiră din primul moment prezenţa lui Tarzan. Nimeni nu-l auzise sosind. Se mişca în linişte, ca întotdeauna, cu prudenţa celui care nu ştie ce-l poate aştepta.

Văzând scena din luminiş, Tarzan înţelese imediat tragedia lui Bolgani. Apoi îl zări pe american ridicându-şi puşca şi ochind, decis să omoare animalele.

Tarzan nu o prea înghiţea pe Bolgani, această fiară cu păr lung şi aspru, care-i devenise, încă din copilărie, duşmanul numărul unu. Prima sa încleştare pe viaţă şi pe moarte a avut-o cu Bolgani, apoi, odată cu trecerea anilor, a învăţat pur şi simplu s-o evite cu prudenţă. Cu prudenţă, pentru că Tarzan nu ştia ce-i frica. După ce a crescut şi s-a maturizat, s-a ferit în continuare de Bolgani, din simplul motiv că tribul din care făcea parte se ferea, la rându-i, de gorile.

În clipa când văzu totuşi fiara asaltată din două părţi, de doi duşmani, un sentiment de solidaritate se născu în el şi-i dispărură toate prejudecăţile. Se afla exact deasupra americanului. Creierul şi muşchii lui Tarzan lucrau cu o asemenea repeziciune încât, în momentul în care Stimbol puse arma la umăr şi ochi, omul maimuţă îi sări în spate şi-l doborî, înainte ca acesta să-şi dea seama ce se-ntâmplase, înainte de a se fi putut ridica în picioare înjurând, Tarzan izbutise să-i smulgă cuţitul de vânătoare de la şold şi se şi năpusti asupra celor două fiare încleştate. Stimbol se ridică, se pregăti să tragă, dar ceea ce îi fu dat să vadă îl făcu să încremenească.

Acoperit doar cu o piele de animal, bronzat, cu părul negru, un uriaş alb se lupta cu pitonul. Stimbol înţelese curând că zgomotele pe care le auzea nu ieşeau numai din gâtul gorilei ci şi din al omului venit în apărarea ei.

Degete de oţel strânseră pitonul de lângă cap, în timp ce, cu mâna liberă, Tarzan împlântă de mai multe ori cuţitul de vânătoare în trupul şarpelui. Odată cu intrarea în luptă a unui nou şi necunoscut duşman, Histah a fost obligat să

slăbească strânsoarea lui Bolgani; încercă mai întâi să lupte cu amândoi deodată, pentru ca în sfârşit să înţeleagă că fiinţa fără blană constituia o adevărată ameninţare pentru viaţa sa şi că trebuia să-i acorde toată atenţia. Se descolăci din jurul lui Bolgani şi, cu o furie nebună, izbind repetat cu coada, încercă să-l imobilizeze pe omul maimuţă. Dar, la fiecare mişcare, cuţitul lui Tarzan i se înfigea, tot mai adânc, în carne; Bolgani, în care abia de mai palpita o urmă de viaţă, gemea, întinsă la pământ, incapabilă să-şi ajute salvatorul. Stimbol, înmărmurit, stătea deoparte, urmărind acest spectacol înspăimântător, uitând pentru moment şi dorinţa de răzbunare şi pofta de trofee vânătoreşti.

Tarzan se lupta singur cu cea mai periculoasă dintre creaturi, într-o încleştare pe viaţă şi pe moarte, în mintea americanului finalul era clar: putea oare un simplu om să scape din încleştarea unui piton?

Histah se încolăcise deja în jurul pieptului lui Tarzan şi îi prinsese un picior, dar forţa sa, redusă de rănile provocate de cuţit, era insuficientă pentru a-l doborî pe adversar. Pe de altă parte, Tarzan lovea mereu pitonul în acelaşi loc, sperând să-l taie în două. Omul şi şarpele erau amândoi roşii de sânge, iarba şi tufişurile pe o rază de mai mulţi metri fiind culcate la pământ. Histah se încolăci iar în jurul lui Tarzan, într-un efort decisiv; în acelaşi moment, Tarzan lovi năprasnic cu cuţitul şi reuşi să-l taie.

Partea de jos a pitonului se zvârcoli un timp, apoi căzu. Omul maimuţă continuă lupta cu ceea ce mai rămăsese din adversar şi, cu un efort supraomenesc, reuşi să se elibereze din strânsoare; după câteva clipe, Histah muri. Fără să-i arunce lui Stimbol măcar o privire, Tarzan se apropie de Bolgani.

— Eşti cumva rănită? o întrebă el pe limba maimuţelor.

— Nu! răspunse gorila. Eu sunt Bolgani şi omor, Tarmangani!

— Eu nu sunt Tarmangani, eu sunt Tarzan, omul maimuţă, şi te-am salvat de Histah.

— N-ai venit s-o omori pe Bolgani? întrebă gorila.

— Nu! Hai să fim prieteni.

Bolgani se-ncruntă, părând că se gândeşte la asta. În sfârşit, se hotărî să vorbească:

— Bine, vom fi prieteni, spuse ea. Dar mai întâi o să-l ucidem împreună pe Tarmangani, chiar cu băţul lui cu tunet. Hai să-l omorâm!

Şi gorila se ridică cu greutate, clătinându-se.

— Nu, zise Tarzan, eu alung pe Tarmangani.

— Tu? N-ai să poţi!

— Eu sunt Tarzan, Regele Junglei, iar ceea ce spune Tarzan e sfânt.

Stimbol, care asista la scenă, avea impresia că omul şi fiara se ceartă şi credea că, în curând, cei doi se vor încăiera. Dacă ar fi bănuit că ei îl considerau duşmanul lor comun, probabil că nu s-ar mai fi simţit în largul său. Înşfăcând puşca, se îndreptă spre Tarzan.

— La o parte, tinere, spuse Stimbol, vreau să termin cu gorila; după lupta cu şarpele, nu cred că ai chef să-ţi sară şi maimuţoiul ăsta în spate.

Americanul nu era foarte sigur de atitudinea pe care o va adopta Tarzan. Îi era încă proaspăt în minte felul în care omul maimuţă îi sărise în spate. Se simţea în siguranţă pentru că avea arma şi îşi imagina că acest sălbatic alb va fi fericit să scape de gorilă. Atât cât cunoştea el psihologia şi comportamentul animalelor, Stimbol o credea pe Bolgani ameninţătoare. Tarzan se puse între gorilă şi vânător şi îl privi pe Stimbol cu coada ochiului.

— Lasă puşca jos, spuse el. N-ai s-o împuşti.

— Pe toţi dracii, ba am s-o împuşc! izbucni Stimbol. De ce crezi că am urmărit-o atâta prin junglă?

— Pentru că ai vrut s-o împuşti. Dar n-ai s-o faci.

— Tinere, tu ştii cine sunt eu? îl întrebă Stimbol.

— Nu mă interesează, zise cu duritate Tarzan.

— Ei bine, să ştii că greşeşti! Sunt Stimbol, de la compania maritimă *Stimbol & Co* din New-York.

Era, într-adevăr, un nume atotputernic la New York şi chiar la Paris şi Londra, unde i se deschideau multe uşi. Rareori se întâmpla să nu fie servit; aroganţa lui venea în primul rând de la averea sa considerabilă.

— Ce cauţi în ţinutul meu? îl întrebă omul maimuţă, neluând în seamă vorbăria lui Stimbol.

— Ţinutul tău? Dar cine dracu' eşti tu?

Tarzan se-ntoarse spre cei doi negri care se ţineau la câţiva paşi de american.

— Sunt Tarzan, omul maimuţă, spuse el în dialectul lor. Ce caută în ţinutul meu şi câţi albi mai sunt cu el?

— Mare Bwana, răspunse unul dintre negri, cu un deosebit respect, noi am ştiut că eşti Tarzan din clipa în care te-am văzut sărind din copac şi omorând şarpele. Eşti singurul din junglă care ar fi putut-o face. Acest alb este un stăpân rău, mai e un alb cu el, celălalt e bun, au venit să-l vâneze pe Simba, Leul, dar au avut ghinion, aşa că mâine pleacă.

— Unde-i tabăra lor? îi întrebă Tarzan.

Negrul arătă cu mâna în direcţia corturilor.

— Nu departe de aici.

Tarzan se întoarse spre Stimbol, spunându-i:

— Întoarce-te în tabără. Voi veni deseară să vă vorbesc. Vezi să nu vânezi decât atâta cât îţi trebuie să mănânci, cât timp mai eşti în ţinutul lui Tarzan.

Era ceva în vocea şi-n gesturile lui Tarzan care îl făcu pe Stimbol să înţeleagă, în ciuda aroganţei sale obişnuite, că nu era de glumit, şi-l impresionă. Era o experienţă nouă, pe care n-o mai trăise decât o dată sau de două ori, în prezenţa unor oameni cu o avere mai mare decât a sa. Nu putu să răspundă nimic şi rămase nemişcat, privind uriaşul alb care se-ntoarse la gorilă. Asistă la schimbul lor de mormăieli, după care, nu mică-i fu mirarea când văzu omul şi gorila, umăr lângă umăr, luând calea junglei. După ce s-

au făcut nevăzuţi în tufişuri, americanul îşi scoase casca, luă din buzunar o batistă de mătase şi-şi şterse fruntea de sudoare. Nu reuşea să uite imaginea uriaşului alb şi a gorilei, unul lângă celălalt, ca doi buni prieteni, dispărând în junglă. Se întoarse, în sfârşit, spre *askari,* înjurând.

— Am pierdut o zi întreagă, spuse el nemulţumit. Cine-i individul ăsta? Mi s-a părut că-l cunoaşteţi.

— E Tarzan, spuse unul dintre negri.

— Tarzan? N-am auzit niciodată de el, spuse batjocoritor americanul.

— Toţi cei care ştiu jungla, îl cunosc şi pe Tarzan.

— Ei, asta-i, se enervă Stimbol. N-o să-mi spună mie un sălbatic păduchios unde am şi unde nu am voie să vânez.

— Stăpâne, spuse negrul, Tarzan este cel care face legea în junglă şi nu-i bine să-l iei în râs.

— Nu vă plătesc să-mi daţi sfaturi, cretinilor! Dacă vreau să vânăm, o să vânăm, să nu uitaţi asta!

Întorcându-se spre tabără, nici americanul, nici *askarii* n-au văzut nici urmă de vânat. În ceea ce-i privea, *askarii* nu erau prea supăraţi că n-au vânat.

Tarmangani

Cât timp a lipsit Stimbol, Blake a împărţit hrana şi echipamentul în mod egal. Le-a aranjat în ordine pe iarbă, astfel încât Stimbol să le poată cerceta în voie şi să-şi dea consimţământul. Dar, în ce priveşte împărţirea cărăuşilor şi a *askari*-lor, a aşteptat întoarcerea acestuia. Tocmai îşi completa jurnalul când grupul de vânători intra în tabără.

Dintr-o privire, Blake îşi dădu seama că Stimbol era prost dispus. Dar cum asta era starea lui obişnuită, nu fu prea impresionat. Se gândi că, oricum, de mâine va scăpa de compania sa dezagreabilă.

În schimb era îngrijorat de aerul posomorât al *askari*-lor ce-l însoţiseră pe Stimbol. Tânărul bărbat îşi dădu seama că Stimbol găsise un nou prilej să-i brutalizeze şi să-i insulte, ceea ce făcea împărţirea oamenilor mult mai dificilă. Din clipa în care luase decizia irevocabilă de a se despărţi de Stimbol, Blake ştiuse că cel mai greu va fi să-i găsească pe cei dispuşi să i se alăture.

Când Stimbol văzu echipamentul împărţit şi aranjat pe categorii, ridică din sprâncene.

— Văd că n-ai uitat nimic, remarcă el, oprindu-se în faţa lui Blake.

— Am vrut să verifici şi dumneata înainte de a le împacheta.

— N-am chef acum să-mi bat capul, răspunse Stimbol. Sunt convins că ai împărţit corect proviziile.

— Mulţumesc, spuse Blake.

— Şi cărăuşii? Cum îi împarţi?

— N-o să fie simplu. Nu i-ai tratat prea bine şi nu ştiu cât de bucuroşi vor fi să te însoţească.

— Eh, uite, aici greşeşti, Blake. Problema cu dumneata este că nu-i cunoşti deloc pe indigeni. Eşti prea îngăduitor cu ei. Nu te respectă şi, atunci când nu respectă pe cineva,

nici nu-l iubesc. Trebuie să ştie că stăpânul veghează asupra lor. N-or să-şi încredinţeze viaţa în mâinile dumitale pentru un drum aşa de lung. Ai împărţit proviziile. Lasă oamenii în seama mea, mă pricep mai bine. Am să-ţi pregătesc o echipă sigură.

— Şi cum ai să faci? întrebă Blake

— Ei bine, la început, îţi voi lăsa oamenii care doresc să te însoţească, admiţând că există vreunul, îi vom aduna pe toţi, le explicăm că ne despărţim şi am să le cer celor care vor să te însoţească pe tine să facă un pas în faţă. Apoi, din cei rămaşi, am să aleg câţiva pentru a-ţi completa grupul. Nu-i corect aşa?

— Cât se poate de corect, aprobă Blake.

Spera din toată inima ca planul lui Stimbol să se realizeze atât de simplu pe cât o credea el, dar avea mari dubii. Aşa că se gândi să-i propună şi o altă soluţie, la care era convins că se va ajunge în cele din urmă.

— În eventualitatea în care unul din noi va avea dificultăţi în completarea numărului de oameni, cred c-am putea să-i atragem promiţându-le nişte bani în plus, când vom ajunge la destinaţie. Eu, personal, dacă voi avea probleme, sunt dispus să plătesc, continuă Blake prudent.

— Nu-i o idee rea pentru cazul în care n-ai să-i poţi stăpâni după ce eu voi fi plecat, spuse Stimbol. Ar fi o asigurare în plus pentru dumneata. În ce mă priveşte, oamenii mei vor respecta înţelegerea iniţială, altfel vor avea neplăceri. Eu zic să-i adunăm şi o să vedem noi atunci ce mai rămâne de făcut.

Căută cu privirea un şef:

— Hei, tu! Fă-te-ncoa’!

Negrul se apropie şi se opri în faţa lor.

— M-ai chemat, Bwana? întrebă el.

— Adună aici toţi oamenii, ordonă Stimbol. Toţi imbecilii să fie aici în cinci minute, în formaţie completă.

— Am înţeles, Bwana.

După plecarea negrului, Stimbol îl întrebă pe Blake:

— Ai văzut azi vreun străin prin tabără?

— Nu, de ce?

— Am întâlnit un sălbatic în timp ce vânam. Mi-a poruncit să părăsesc imediat jungla. Ei, ce zici de asta? zise Stimbol, râzând.

— Un sălbatic?

— Da. Unul cam într-o ureche. *Askarii* păreau că îl cunosc.

— Cine era?

— Îl cheamă Tarzan.

Blake ridică din sprâncene.

— Ah! exclamă el. Te-ai întâlnit cu Tarzan, omul maimuţă şi el ţi-a ordonat să părăseşti jungla?

— Ai auzit de el?

— Evident, e considerat Regele Junglei şi dacă mi-ar ordona mie să o părăsesc, aş pleca imediat.

— *Tu* ai pleca, dar nu şi Wilbur Stimbol.

— De ce ţi-a cerut să peci?

— Uite-aşa! Nu voia să omor o gorilă pe care tocmai o hăituiam. Stai să vezi! Nebunul scapă gorila de un piton, omoară pitonul, îmi ordonă să părăsesc jungla, spune că o să ne facă o vizită în tabără, apoi pleacă împreună cu gorila ca doi vechi prieteni. N-am mai pomenit aşa ceva. Nu-mi pasă cine e sau ce se crede el. Eu ştiu cine sunt, şi nu mă sperie pe mine un imbecil. N-o să mă oblige nimeni să părăsesc acest ţinut înainte ca eu să vreau asta.

— Crezi că Tarzan, Regele Junglei, e un imbecil?

— Cred că un individ care umblă de nebun prin junglă, gol şi fără arme, nu poate fi decât un imbecil.

— Ai să vezi că nu-i un imbecil şi, dacă nu vrei să ai mai multe necazuri decât ţi-ai putea imagina, ar trebui să faci exact ce ţi-a spus el.

— Ce ştii despre el? L-ai văzut vreodată?

— Nu, răspunse Blake, dar i-am auzit pe oamenii noştri povestind multe despre el. Face parte din peisaj, ca şi jungla sau leii. Foarte puţini l-au văzut, poate chiar nici

unul, dar are, totuşi, aceeaşi influenţă asupra imaginaţiei şi a superstiţiilor lor ca şi demonii. Le este teamă să nu-i stârnească în vreun fel mânia. Dacă află cumva că Tarzan a pus ochii pe noi, nu mai avem nici o şansă să-i stăpânim.

— Eu atâta am de spus: dacă acest om-maimuţă, sau ce-o fi el, ţine la liniştea sa, să facă bine să nu-şi bage nasul în treburile lui Wilbur Stimbol.

— Deci o să vină pe aici? întrebă Blake. Bine, eu unul abia aştept să-l văd. Oricum de când sunt în ţinutul ăsta, numai despre el am auzit vorbindu-se.

— Eu unul, n-am auzit nimic, spuse Stimbol.

— Bine, dar tu nici nu vorbeşti cu indigenii, i-o întoarse Blake.

— Pe cinstea mea, cred că am şi altele mai bune de făcut decât să le vorbesc, bombăni Stimbol.

— Eu nu am spus să *le* vorbeşti, ci *să vorbeşti cu* ei.

— Eu n-am să mă trag de şireturi cu cărăuşii, rânji Stimbol.

Blake făcu un gest a neputinţă.

— Ah, iată că vin oamenii, spuse Stimbol.

Se întoarse către cărăuşi şi *askari,* care se opriseră la câţiva paşi de ei, şi ridică tonul:

— Mr. Blake şi cu mine ne despărţim, anunţă el. Toate proviziile au fost împărţite în două. Eu voi merge să vânez ceva mai la vest, apoi o voi lua spre sud şi voi reveni spre coastă pe un alt drum. Nu ştiu care sunt planurile lui Mr. Blake, dar o să aibă nevoie de jumătate din cărăuşi şi *askari.* Nu vreau să aud nici un comentariu. Jumătate din voi o să meargă cu Mr. Blake, fie că vă place sau nu.

Se opri, pentru a da mai multa greutate cuvintelor.

— Ca întotdeauna, continuă, doresc ca toată lumea să fie mulţumită; de aceea am să le ofer o şansă celor care-l vor însoţi pe Mr. Blake. Acum, atenţie! Pachetele din partea asta sunt ale lui Mr. Blake. Celelalte sunt ale mele. Toţi cei care vor să-l urmeze pe Mr. Blake să treacă lângă bagajele lui.

Câţiva se îndreptară imediat spre pachetele lui Blake. Ceilaţi, după un moment de ezitare, le urmară exemplul, unul câte unul, aşa încât, în cele din urmă, toţi oamenii se adunară la bagajele lui Blake.

Stimbol se întoarse spre Blake, râzând şi clătinând din cap.

— Poftim! exclamă el. Ai mai văzut vreodată o asemenea adunătură de idioţi? Nimeni nu le-ar fi putut explica mai clar ca mine şi, cu toate astea, priveşte! Nici unul n-a înţeles!

— Eşti sigur, Stimbol? întrebă Blake.

Stimbol nu sesiză imediat insinuarea. Când, în sfârşit, înţelese, se încruntă.

— Nu fi stupid, ripostă el cu răutate. Bineînţeles că n-au priceput. Apoi, Stimbol le strigă negrilor:

— Tâmpiţilor, negri cretini ce sunteţi! Voi chiar n-aţi înţeles? N-am spus să treceţi toţi la Mr. Blake. Doar cei care vor să-l însoţească. Ceilalţi, care vor să vină cu mine, pricepeţi, *cu mine,* să treacă imediat lângă pachetele mele! Şi asta repede!

Nimeni nu se clinti însă. Stimbol era roşu de furie.

— Asta-i răzvrătire, urlă el. Instigatorul riscă să-şi lase pielea aici.

Se întoarse către unul din şefi.

— Tu, vino aici! Cine v-a pus să-mi faceţi una ca asta? Mr. Blake?

— Nu fi prost, Stimbol, spuse Blake. Nimeni nu i-a influenţat şi nu e nici o răzvrătire. Oamenii au făcut exact ceea ce le-ai spus tu să facă. Dacă n-ai fi atât de înfumurat, ţi-ai da seama de ce ai ajuns în situaţia asta. Negrii sunt şi ei oameni. În anumite privinţe sunt foarte sensibili, iar în altele sunt ca nişte copii. I-ai bătut, i-ai chinuit, i-ai insultat. Drept urmare, se tem de tine şi chiar te urăsc, ceea ce mi se pare firesc după cum te-ai purtat cu ei. Acum culegi ce ai semănat. Sper că asta îţi va servi drept lecţie de viaţă.

Acum mai ai o singură cale pentru a-ţi face rost de oameni: să le oferi o primă generoasă. Vrei s-o faci?

Încrederea în sine şi siguranţa lui Stimbol se topeau treptat, pe măsură ce înţelegea că Blake avea dreptate. Privi la feţele lipsite de expresie ale negrilor. Nu găsi nici măcar o singură privire prietenoasă. Se întoarse către Blake.

— Încearcă tu să faci ceva, spuse el.

Blake ieşi în faţa oamenilor.

— Trebuie ca jumătate din voi să-l însoţească pe Mr. Stimbol, începu el. O să vă dea de două ori preţul cu care v-aţi înţeles la început, dacă-l serviţi cu credinţă. Sfătuiţi-vă şi transmiteţi-mi răspunsul mai târziu, prin şeful vostru. Asta-i tot. Puteţi pleca.

După-amiaza trecu. Cei doi aşteptau în corturile lor. Împărţiţi în grupuri, indigenii discutau în şoaptă. Blake şi Stimbol nu luară masa împreună dar, după cină, se întâlniră să-şi fumeze pipa în aşteptarea răspunsului. După o jumătate de oră, Blake îşi trimise servitorul să-i cheme pe şefii negrilor.

— Ei bine, aţi hotărât cine-l va urma pe Mr. Stimbol?

— Nimeni nu-l va însoţi pe bătrânul Bwana, răspunse şeful lor. Toţi vor să meargă cu tânărul Bwana.

— Dar Mr. Stimbol plăteşte bine, spuse Blake şi jumătate dintre voi trebuie să i se alăture.

Negrul clătină din cap.

— Poate plăti oricât, nimeni nu vrea să meargă cu el.

— Aţi fost de acord să ne însoţiţi tot drumul, atât la dus cât şi la întors. Trebuie să vă respectaţi angajamentul.

— Este adevărat, dar ne-am angajat să vă însoţim dacă sunteţi împreună. Bătrânul Bwana se poate întoarce fără grijă împreună cu tânărul Bwana. Dar nu separat.

Tonul categoric al şefului puse capăt discuţiei.

Blake reflectă o clipă înainte de a răspunde.

— Poţi să pleci, spuse el. O să vorbim cu toţii din nou, mâine dimineaţă.

Ara, fulgerul

Tabăra forfotea încă înainte de revărsarea zorilor. La ora hotărâtă, bagajele erau făcute şi totul pregătit de drum. Cărăuşii hoinăreau prin împrejurimi, aşteptând ordinul de plecare. Blake şi Stimbol fumau în tăcere. Deodată, frunzişul unui copac foşni uşor, o creangă se aplecă şi Tarzan sări în mijlocul taberei. Un fior de surpriză şi teamă străbătu grupul de negri. Omul maimuţă le vorbi în dialectul lor.

— Eu sunt Tarzan, regele Junglei. Aţi adus oameni albi în ţara mea, ca să-mi omorâţi poporul. Cei care vor să trăiască şi să se întoarcă în satele lor, la familiile lor, să-l asculte bine pe Tarzan şi să facă ceea ce el ordonă.

— Tu, îi spuse negrului ce conducea expediţia, îl vei însoţi pe cel mai tânăr, căruia îi dau voie să filmezi în ţinutul meu, când şi unde va dori. Alege-ţi jumătate din oameni şi alătură-te tânărului Bwana.

— Iar tu, spuse altui şef, ia oamenii care mai rămân şi du-l pe cel mai în vârstă Bwana înapoi de unde a venit, pe calea cea mai scurtă. Nu are dreptul să vâneze decât pentru a se hrăni sau a se apăra. Şi să nu îndrăzneşti să nu-mi asculţi ordinele. Aminteşte-ţi că Tarzan veghează şi că nu uită niciodată.

Se întoarse apoi către albi.

— Blake, am hotărât. Poţi pleca oricând, oriunde doreşti. În ce priveşte vânătoarea, decizi singur. Eşti musafirul lui Tarzan.

— Iar tu, spuse, adresându-se lui Stimbol, vei părăsi imediat ţinutul pe calea cea mai scurtă. Ai dreptul să porţi arme doar ca să te aperi. Nu abuza de această permisiune, căci îţi va fi retrasă. Şeful negru va fi cu ochii în patru.

— Ei, uşurel, nu te ambala aşa, ţipă Stimbol. Te înşeli amarnic dacă îţi închipui c-am să permit să-ţi baţi joc de

drepturile mele de cetăţean american. Aş putea să cumpăr şi să vând prăpădita asta de junglă cu tine cu tot fără nici o problemă. Pe toţi dracii, Blake, spune-i imbecilului ăsta nenorocit cu cine are de a face, înainte de a avea necazuri.

Tarzan se adresă şefului negrilor lui Stimbol:

— Luaţi bagajele şi plecaţi. Dacă omul nu vă urmează, mergeţi înainte. Dacă mă ascultă, aveţi grijă să ajungă teafăr şi nevătămat. Să-i fiţi supuşi, cât timp cât îmi va fi şi el mie. Asta-i tot! Acum plecaţi!

Cu mişcări iuţi, Tarzan sări dintr-un copac în altul şi dispăru în frunziş. Blake şi ai săi părăsiră şi ei tabăra. Stimbol înjura şi ameninţa în timp ce echipajul lui, în şir indian, pătrundea tot mai adânc în junglă, luând-o spre est, fără să-l bage în seamă. Stimbol rămăsese singur în tabăra părăsită.

Umilit, spumegând de furie, alergă după ei, dând ordine şi ameninţând, dar nimeni nu-i dădea nici o atenţie. În cele din urmă se linişti. Mergea morocănos în fruntea lungului şir de cărăuşi şi *askari,* convins în sfârşit că puterea omului maimuţă era mai mare decât a sa. Dar clocotea de ură şi de planuri de răzbunare.

Dorind să se asigure că ordinele îi erau respectate, Tarzan le-o luase înainte. Aştepta acum, aşezat pe o creangă, privind drumul pe care urma să treacă Stimbol. În depărtare se auzeau deja zgomotele coloanei. Deasupra copacilor se adunau ameninţător nori negri şi deşi dar în junglă nu se simţea încă nici o adiere.

Pe drum, din direcţie opusă, se apropia un antropoid uriaş, negru şi păros. Când ajunse destul de aproape, Tarzan îl strigă cu o voce reţinută:

— Bolgani!

Gorila se opri şi se ridică în două picioare, privind atent în jur.

— Eu sunt, Tarzan.

— Eu sunt Bolgani, mârâi gorila.

— Se apropie Tarmangani.

— Omor!

— Nu, spuse Tarzan. Lasă Tarmangani să treacă. El şi oamenii săi au multe bastoane cu tunet. L-am alungat pe acest Tarmangani din junglă. Lasă-l să treacă. Îndepărtează-te puţin din drum. Proştii de Gomangani şi bătrânul Tarmangani, care e şi mai prost, vor trece fără să ştie că Tarzan şi Bolgani sunt chiar lângă ei.

Pe cerul vineţiu, norii se învolburau mereu şi, deodată, se auzi bubuind un tunet îndepărtat; cei doi ridicară capul privind dezlănţuirea forţelor naturii, mai sălbatice şi mai distrugătoare decât puterile lor.

— Pand, tunetul, vânează, remarcă Tarzan.

— Îl vânează pe Usha, vântul, spuse gorila.

— În curând îl vom auzi pe Usha fugind prin copaci ca să scape. Tarzan privea norii negri ameninţători: Chiar şi Kudu, soarele, se teme de Pand. Când Pand vânează, Kudu îşi ascunde faţa.

Ara, fulgerul, sfâşie cerul. Pentru cei doi, fulgerul era o săgeată din arcul lui Pand, iar picăturile mari de ploaie erau Meeta, sângele lui Usha, ce curgea din nenumăratele sale răni.

Jungla fremăta sub rafalele de vânt, dar, deocamdată, singurul zgomot ce se auzea era bubuitul tunetului. Copacii biciuiau aerul, împinşi de Usha, care zguduia pădurea. Se făcea din ce în ce mai întuneric. Ploaia începu să cadă cu găleata. Frunze şi ramuri zburau într-un vacarm îngrozitor. Cu vuiete asurzitoare, forţele naturii îşi dezlănţuiau mânia. Animalele din junglă tremurau în faţa singurei puteri ce le înspăimânta, fiindu-le superioară. Tarzan se ghemuise în copacul uriaş, ca să se apere de ploaie.

Lângă drum, udă leoarcă şi plină de noroi, Bolgani stătea ghemuită. Aşteptau. Nu puteau decât să aştepte. Deasupra lor, furtuna se dezlănţuise cu o furie nebună. Tunetul bubuia cu ecouri asurzitoare. Un trăsnet orbitor străbătu cerul şi creanga pe care stătea Tarzan se prăbuşi

într-un vaiet prelung. Tarzan zăcea leşinat pe drum, pe jumătate prins sub creanga uriaşă.

Furtuna se opri la fel de brusc precum începuse. Kudu, soarele, risipi norii. Încă îngrozită, gorila Bolgani stătea nemişcată. Se temea ca nu cumva să-i atragă atenţia lui Pand, tunetul.

Ud leoarcă, îngheţat şi furios, Stimbol se lupta cu drumul lunecos şi moale. Nu ştia că oamenii săi se aflau departe în urmă, căci, în timp ce el înaintase prin furtună, ei căutaseră adăpost pe sub copaci.

Deodată, la o cotitură a drumului, se trezi în faţa unei crengi ce-i bara trecerea. Nu văzu de prima dată corpul ce zăcea dedesubt, dar îl recunoscu imediat. Tarzan mort speranţele lui creşteau. E liber să facă tot ce doreşte. Dar oare era mort?

Se apropie atent şi puse urechea pe pieptul lui. Pe faţă i se citi dezamăgirea. Tarzan nu era mort. Deodată, expresia i se schimbă. Ochii săi sclipeau răutăcios în timp ce privea atent drumul pe care venise. Negrii nu se zăreau! Aruncă o privire rapidă în jur. Era singur cu cel care îl umilise!

I se părea că e singur, căci nu văzuse încă silueta păroasă ce se ridicase pe tăcute, auzind zgomotul paşilor săi, şi care-l privea acum printre frunze.

Tarzan se mişcă. Începea să-şi revină. Stimbol înţelese că acum era momentul să acţioneze. În aceeaşi clipă, un braţ uriaş, păros, ieşi din frunziş şi-l apucă de umăr. Stimbol trase o înjurătură şi se trezi nas în nas cu Bolgani. Încercă să o lovească cu cuţitul însă gorila îi smulse arma, aruncând-o în mărăcini. Colţii galbeni ai gorilei se pregăteau să se înfigă în gâtul lui Stimbol, când, Tarzan deschise ochii şi strigă:

— Kreeg-ah!

La acest avertisment, Bolgani se opri.

— Lasă-l, spuse Tarzan.

— Tarmangani a vrut să-l omoare pe Tarzan, răspunse gorila. Bolgani nu l-a lăsat. Bolgani ucide! şi scoase un

mârâit furios.

— Nu, spuse Tarzan cu un ton sever. Dă-i drumul lui Tarmangani. Gorila tocmai slăbea strânsoarea când apărură primii cărăuşi. Văzând atâţia negri, maimuţa deveni şi mai nervoasă.

— Du-te în junglă, Bolgani, spuse Tarzan. Tarzan va avea grijă de acest Tarmangani şi de Gomangani.

Mârâind, gorila dispăru în desiş. Tarzan se adresă lui Stimbol şi oamenilor săi.

— Ai scăpat ca prin minune, Stimbol. Ai avut noroc că nu ai apucat să mă omori. Mă aflam aici din două motive: să văd dacă-mi asculţi ordinele, şi să te apăr de oamenii tăi. Nu mi-a plăcut felul în care te-au privit astăzi în tabără. Aş fi putut să te părăsesc şi asta ar fi însemnat sfârşitul tău, la fel de sigur ca otrava sau lovitura de cuţit. Credeam că am o oarecare răspundere pentru că eşti alb. Acum mă consider eliberat de orice obligaţie faţă de tine. N-am să te omor, Stimbol, aşa cum ai merita. Dar, începând din acest moment, nu mai ai prieteni în junglă, ci doar duşmani. Se întoarse spre grupul de negri.

— Tarzan, Regele Junglei, va pleca într-ale lui. Poate că n-o să-l mai vedeţi. Faceţi-vă datoria faţă de acest alb, cât timp urmează ordinele lui Tarzan, *dar aveţi grijă să nu vâneze!*

Acestea fiind spuse, omul maimuţă sări într-un copac şi dispăru.

Când Stimbol află de la oamenii săi că Tarzan îi asigurase că nu-l vor mai vedea, îşi regăsi siguranţa de sine şi îngâmfarea. Era din nou şeful, dând ordine negrilor şi înjurându-i, bătându-şi joc de ei. Vroia să-i impresioneze. Credea că, fiind oameni simpli, îi poate înşela, arătând că nu se teme de Tarzan şi că, ignorându-i ordinele, le va câştiga respectul. Astfel, puţin înainte de a stabili tabăra, Stimbol zări o antilopă. Trase fără ezitare, ucigând-o pe loc.

Pentru Stimbol acesta a fost începutul sfârşitului. Seara, în tabără, adunaţi în grupuri mici, oamenii săi vorbeau în

şoaptă:
— A omorât o antilopă şi Tarzan se va supăra pe noi, spuse unul.
— Tarzan ne va pedepsi, spuse altul.
— Bwana e un om rău, adăugă un al treilea. Ar trebui să-l omorâm.
— Nu putem să-l omorâm!
— Va muri singur dacă îl lăsăm în junglă.
— Tarzan a spus să ne facem datoria.
— Da, dar numai atâta timp cât Bwana va asculta de ordinele sale.
— Şi nu le-a ascultat.
— Atunci putem să-l părăsim.
Epuizat de marşul cel lung, Stimbol dormi buştean. Când se trezi, soarele era sus. Îşi chemă servitorul. Nici un răspuns. Strigă din nou, mai tare, înjurând. În tabără nu se auzea nici un zgomot.
— Porci leneşi! mormăi el. Le-arăt eu lor!
Se ridică şi se îmbrăcă. Deodată, simţi ceva ameninţător în liniştea din jurul său. Ieşi în fugă din cort şi înţelese totul dintr-o singură privire. Era singur şi toate proviziile dispăruseră, în afară de un singur pachet. Îl abandonaseră în inima Africii!
Primul gând fu să-şi ia puşca şi să plece după ei. Se răzgândi însă imediat. Fără să ezite, aceşti oameni îl abandonaseră unei morţi aproape sigure. În cazul în care s-ar ţine de ei, ar putea găsi un mijloc mult mai rapid de a-l înlătura definitiv.
N-avea decât o soluţie: să dea de Blake şi să rămână cu el. Ştia sigur că Blake nu-l va lăsa să moară în junglă.
Negrii nu-i luaseră puşca şi muniţiile. Îi mai rămăseseră şi destule provizii. Problema era însă transportul lor. Dacă voia să-l ajungă pe Blake, care plecase pe alt drum, trebuia să renunţe la bagaje. Ştia că îl despart de Blake cam două zile de mers şi, dacă acesta nu înaintase prea repede, putea spera să-l întâlnească într-o săptămână. Poate că Blake va

găsi ceva interesant de filmat şi-şi va instala o tabără fixă. În acest caz, Stimbol îl va întâlni chiar şi mai repede.

Odată stabilit planul de acţiune, se simţi mai liniştit. După o masă bună, pregăti un pachet cu provizii pentru o săptămână, îşi umplu buzunarele şi centura cu muniţii şi porni la drum.

Nu-i fu prea greu să găsească locul în care se despărţise de Blake. Se hotărî să facă un popas în mica poiană, înainte de a pomi pe urmele lui. Se aşeză, rezemându-se de trunchiul unui copac, fără să observe că arbuştii din apropiere s-au mişcat.

Terminându-şi ţigara, Stimbol se ridică, luă pachetul şi porni la drum. Făcu câţiva metri şi se opri brusc. Un mârâit ameninţător venea din tufişul din faţa lui. În aceeaşi clipă, ierburile se dădură la o parte şi apăru capul unui leu uriaş, cu coamă neagră.

Stimbol scăpă pachetul, zvârli puşca şi-ncepu să alerge spre copacul sub care se odihnise. Leul ezită o clipă, surprins, apoi se repezi după el.

Stimbol privi înapoi şi îngheţă: leul părea atât de aproape şi copacul atât de departe… Deşi nu mai era tânăr, se căţără pe ramurile groase cu o rapiditate care ar fi făcut cinste şi unui atlet. Ajunsese la ţanc. Ghearele ascuţite ale lui Numa îi atinseră ghetele, obligându-l să se refugieze pe crengile cele mai înalte. Acolo se opri gâfâind şi, sleit de puteri, privea la fiara ce-şi arăta colţii într-un mod nu tocmai prietenos.

Numa scoase câteva răgete, apoi, cu un mârâit înăbuşit se întoarse cu spatele şi se îndreptă majestuos spre tufişul din care ieşise. Se opri însă lângă pachetul cu provizii, îl adulmecă şi începu să-l zgârie. Pachetul se răsturnă şi Numa sări îndărăt, prudent. Apoi, se aruncă asupra lui furios, începând să-l sfâşie, până ce conţinutul se răspândi în iarbă. Muşcă din cutii şi sticle, până ce nu mai rămase aproape nimic întreg. Ghemuit în copac, Stimbol privea neputincios cum îi erau distruse proviziile.

Se blestemă că-şi aruncase puşca. Îl consola doar gândul că poate Blake nu era prea departe şi că, după ce-l va găsi, va avea ce mânca. Odată leul plecat, va coborî şi-şi va continua drumul pe urmele lui Blake.

Numa, pe care conţinutul pachetului nu-l mai interesa, se îndreptă agale spre tufiş. Dar ceva îi atrase atenţia. De data asta era bastonul cu tunet al lui Tarmangani. Leul mirosi puşca, îi dădu o labă şi în cele din urmă o luă în gură. Stimbol îl privea îngrozit. Ce se va întâmpla dacă fiara îi strică arma? Nu va mai avea nici un mijloc de apărare şi de a-şi procura hrană.

— Las-o jos! strigă Stimbol. Las-o jos!

Numa se îndrepta spre tufe, ducând puşca în gură, părând că nu-i aude strigătele.

După amiaza şi noaptea următoare i-au părut o eternitate lui Wilbur Stimbol. Cât a fost lumină, leul a rămas nemişcat lângă tufiş, aşa că nici vorbă să coboare din copac. Cu atât mai mult, după căderea nopţii, nimeni n-ar fi reuşit să-l facă pe Stimbol să coboare şi să înfrunte, în plină noapte, jungla ce-l îngrozea. Toată noaptea ascultă înspăimântat concertul de urlete, mârâituri şi răgete, de parcă cele mai înspăimântătoare fiare şi-ar fi dat întâlnire în acea poiană.

Dimineaţa, jungla era liniştită. Doar pânza sfâşiată în mii de bucăţi şi cutiile goale arătau ce festin oferise Stimbol fără voia sa hienelor. Numa plecase.

Stimbol coborî tremurând din copac. Cu privirea rătăcită, tresărind la orice zgomot, devenise un biet bătrân care străbătea jungla terorizat de spaimă. Cine l-ar mai fi recunoscut pe Wilbur Stimbol, mândrul preşedinte al firmei Stimbol & Co din New York?

Crucea

Furtuna ce a întrerupt safari-ul lui Stimbol încurcă şi mai serios planurile lui Blake, schimbându-i cu totul cursul vieţii.

Însoţit de un singur negru, care-i ducea aparatul de filmat şi cea de-a doua puşcă, Blake se abătuse din drum, pentru a încerca să filmeze lei. Semne numeroase arătau că în regiunea pe care o traversau erau o mulţimea.

Blake urma un drum paralel cu al grupului său şi trebuiau să se reîntâlnească în tabără, după-amiază. Băiatul ce-l însoţea era inteligent şi descurcăreţ. Stabiliseră viteza şi direcţia de mers şi Blake lăsă cu toată încrederea în grija lui orientarea, el dedicându-se în întregime ocupaţiei fascinante de a găsi subiecte de filmat.

Puţin timp după ce au părăsit grupul, Blake şi tovarăşul său au întâlnit o familie de şapte sau opt lei: o magnifică pereche matură şi cinci sau şase lei mai tineri. Zărindu-i pe cei doi, leii s-au îndreptat alene spre pădurea rară. Blake îi urmă la distanţă, aşteptând răbdător o lumină şi un cadru cât mai bun pentru filmare. În mod normal, Blake se orienta perfect în junglă şi ar fi găsit imediat drumul spre punctul de întâlnire cu oamenii săi. Acum însă, pornit în urmărirea leilor, nu-l mai interesa nimic altceva, bazându-se în întregime pe ghidul său. Timp de două ore s-a ţinut cu încăpăţânare pe urma grupului regal, dar nu i s-a ivit prilejul unei filmări cu adevărat reuşite.

La un moment dat cerul se acoperi brusc de nori negri şi puţin mai târziu izbucni furtuna, cu o violenţă specifică climei ecuatoriale. O lumină orbitoare străbătu cerul şi Blake se prăbuşi la pământ.

Nu ştia cât timp rămăsese întins pe iarbă, năucit de trăsnetul ce lovise la doar doi metri de el, dar, când

deschise ochii, furtuna trecuse şi soarele străpungea bolta de verdeaţă. Se ridică încet şi privi în jur.

Ceea ce văzu îl făcu să-şi vină repede în fire: la vreo treizeci de metri, şapte lei îl priveau cu un aer grav.

Leii, ca şi oamenii, pot fi foarte diferiţi unii de alţii; din fericire pentru Blake, aceştia nu prea văzuseră oameni, nu fuseseră vânaţi niciodată, păreau sătui, iar Blake nu făcuse nimic care să-i enerveze. Erau pur şi simplu curioşi.

Dar Blake nu ştia toate astea. Ştia doar că la vreo treizeci de metri de el stăteau şapte lei care nu erau în cuşcă şi că, deşi îi urmărise pentru a-i filma, în acel moment ce-şi dorea cel mai mult era nu un aparat de filmat ci o puşcă.

Se uită după armă. Spre marea-i mirare nu văzu nici puşca lui şi nici pe negrul cu cealaltă armă. Unde putea fi? Fără îndoială că fugise de frica leilor. Blake se întreba dacă îl vor ataca atunci când se va ridica. Rememoră rapid tot ce auzise despre lei şi-şi aminti un lucru valabil pentru toate animalele periculoase: dacă alergi întorcându-le spatele, te fugăresc până te prind. Ca să ajungă la cel mai apropiat copac, ar fi trebuit să meargă drept spre ei.

În acest moment de cumpănă, unul din leii tineri înaintă câţiva paşi. Asta îl făcu să se hotărască. Cu cât leii se aflau mai aproape, cu atât şansele i se micşorau. La treizeci de metri în spatele lui era un alt copac iar la treizeci de metri în faţa sa leii. Dacă ar fi alergat spre acesta, leii ar fi trebuit să parcurgă şaizeci de metri, timp în care el ar fi alergat treizeci. Dacă însă alegea copacul din faţa sa, ar fi avut şase-şapte metri de parcurs, iar leii peste douăzeci. Nu era nici o îndoială că trebuia să-l aleagă pe cel mai apropiat. Exista totuşi o anumită reţinere: cum să alergi de-a dreptul spre o turmă de lei?

Blake era înspăimântat, dar leii nu aveau de unde să ştie asta, căci Blake se îndrepta acum drept spre ei. Cel mai greu a fost să-şi oblige picioarele să meargă în direcţia hotărâtă. Ele ar fi vrut să alerge în direcţia opusă; doar

voinţa le stăpânea. Au fost momente de încordare crâncenă pentru Blake, mai ales la primii paşi făcuţi sub privirea leilor ce-l vedeau apropiindu-se şi deveneau tot mai nervoşi. Leoaica se mişcă neliniştită. Unul din masculii tineri îşi lovi nervos coada de coaste şi rânji, arătându-şi colţii.

Când Blake ajunsese aproape de copac, se întâmplă ceva ciudat: leoaica scoase un fel de geamăt, apoi se îndepărtă dintr-un salt, urmată de ceilalţi şase care s-au luat după ea.

Omul se sprijini de copac şi răsuflă uşurat.

— Uf! suspină el. Sper să nu mai văd lei decât în grădina zoologică din Central Park.

Dar ceea ce a urmat l-a făcut să uite repede incidentul cu leii. Pornind să-l caute pe negrul ce nu răspundea chemărilor sale, Blake cercetă cu atenţie în jur. Puţin mai în urmă, pe drum, în poieniţă, găsi resturi de carne carbonizată şi o ţeavă de puşcă înnegrită şi pe jumătate topită. Din aparatul de filmat nu mai rămăsese nimic. Probabil că trăsnetul ce-l trântise pe Blake la pământ căzuse exact pe bietul om, omorându-l pe loc şi făcând să explodeze toată muniţia.

Căută peste tot cealaltă puşcă şi ajunse la concluzia că a dispărut datorită unei tornade iscate de furtuna violentă.

Dându-şi seama că s-a rătăcit şi neavând nici cea mai mică idee încotro să se îndrepte, Blake porni la drum în direcţia care credea el că este cea bună. Nu era. Grupul său se îndrepta spre nord-est, pe când el o luase direct spre nord.

A înaintat cu greu prin pădurea deasă, timp de două zile, dormind noaptea prin copaci. La un moment dat, creanga pe care stătea s-a încovoiat sub greutatea unui animal. Doi ochi strălucitori îl priveau în noapte. Blake ştia că este un leopard. A apucat pistolul şi a tras. Cu un răget înfiorător, fiara a dispărut, dar nu-şi dădea seama dacă o nimerise.

A găsit apă şi hrană din belşug, şi, în dimineaţa celei de-a treia zile ieşi din pădure, ajungând la picioarele unui lanţ

muntos. Pentru prima dată după săptămâni întregi, avu bucuria să revadă albastrul cerului. Acum simţea libertatea, ca un ocnaş care, după o lungă încarcerare, vede lumina zilei. Nu mai era decât o chestiune de timp să iasă de aici. Avea chef să cânte şi să strige, dar îşi menajă forţele şi porni spre munţi. Nu văzuse nici un sat în pădure şi cum nu se putea să nu existe locuitori într-o regiune bogată în vânat şi ape, cu siguranţă că va întâlni vreo aşezare.

Ajuns pe un versant, zări ceva mai jos o trecătoare pe fundul căreia curgea un râuleţ. Trebuia să fie vreun sat pe malul apei.

Coborî spre râu. Descoperi încântat o potecă bătătorită ce şerpuia de-a lungul malului. Încurajat de faptul că, în sfârşit, va întâlni indigeni care îl vor ajuta să-şi regăsească grupul, Blake o luă pe potecă.

Făcuse aproape cinci kilometri fără să descopere nici urmă de locuinţă când, la o cotitură, văzu în faţa lui o cruce albă, de dimensiuni uriaşe. Cioplită din calcar, se ridica exact în mijlocul drumului şi-l domina pe Blake cu înălţimea celor douăzeci de metri ai săi. După inscripţia aproape ştearsă părea să fie foarte veche.

Blake cercetă literele cizelate dar nu le putu descifra. Aducea oarecum a engleză, o engleză arhaică, dar elimină imediat o asemenea ipoteză ridicolă. Ştia că hotarele Abisiniei nu puteau fi prea departe, iar abisinienii erau creştini. Astfel se putea explica prezenţa crucii. Totuşi nu-şi putea stăpâni senzaţia de teamă pe care i-o transmitea simbolul antic. Ce însemna oare? Ce era cu ea?

Înfiptă acolo, în mijlocul drumului, tăcută, de o vârstă venerabilă, părea să-i spună lui Blake să se oprească, să nu se aventureze mai departe în necunoscut. Îl avertiza că trebuie să plece, dar nu cu bunăvoinţă, ci mai degrabă cu aroganţă şi ură.

Râzând, Blake îşi alungă proasta dispoziţie de care se lăsase cuprins şi îşi continuă drumul. Dar, trecând prin faţa

imensului monolit alb şi-a făcut cruce, deşi nu era bisericos. Nu putu să-şi explice ce l-a determinat să facă asta, nici de unde venea ciudata impresie de forţă degajată de această cruce aflată în ruină.

La o altă cotitură, poteca se îngusta şi trecea printre două blocuri uriaşe de piatră, căzute probabil din înaltul versantului. Pereţii canionului se apropiau din ce în ce mai mult. Blake se afla aproape de cheiurile râului şi totuşi nimic nu anunţa prezenţa vreunui sat. Atunci unde ducea poteca? Trebuia să aibă un capăt...

Dominat încă de imaginea crucii, Blake trecu printre cele două blocuri de piatră. În aceeaşi clipă, dădu nas în nas cu un om. În spatele lui răsări altul. Erau doi negri viguroşi, cu trăsături fine. Blake nu mai văzuse nicăieri în Africa asemenea negri, purtând haine din piele decorată cu artă strânse pe corp, cu cruci roşii pe piept drept blazoane, având pantaloni şi fiind încălţaţi cu sandale din piele de căprioară. Aveau un fel de căşti din zale, mulate pe cap, care se continuau deasupra urechilor şi de jur-împrejurul gâtului cu o apărătoare din piele de leopard. Erau înarmaţi cu săbii mari şi lănci.

Blake putu aprecia uşor ascuţimea lăncilor când le simţi împungându-l în spate.

— Cine eşti? întrebă negrul din faţă.

Dacă omul i s-ar fi adresat în chineză, Blake s-ar fi mirat mai puţin; din gura acestui negru din Africa centrală, în plin secol XX, ieşeau cuvinte rostite în engleza veche! Blake era prea uimit pentru a mai putea răspunde.

— Cu siguranţă că e un sarazin[2], Paul, spuse negrul din spatele lui Blake, şi nu înţelege ce-i spui. Un spion poate...

— Nu, Peter Wiggs, pe cât este de adevărat că eu sunt Paul Bodkin, pe atâta este de clar că omul ăsta nu-i păgân. Asta se vede de la o poştă!

— Orice ar fi, tu, Paul Bodkin, trebuie să-l duci căpitanului Porţii, care-l va interoga.

— Totuşi nu văd nimic rău dacă-l întrebăm şi noi câte ceva.

— Lasă vorba şi du-l la căpitan, spuse Peter. Eu am să rămân aici să păzesc drumul până te întorci.

Paul se dădu la o parte şi-i făcu semn lui Blake să pornească, împungându-l în spate cu vârful lăncii.

Drumul era uşor şi Blake merse mai departe pe potecă, până când dădu de intrarea unui tunel săpat în stâncă. Într-o firidă de la intrarea acestuia erau agăţate mai multe torţe. Bodkin alese una, luă nişte iască dintr-o cutie şi, scăpărând cu o bucată de cremene, aprinse iasca, apoi torţa, luminând cu ea tunelul. Cu o împunsătură de lance îl îndemnă pe Blake s-o ia din loc. Pătrunseră în tunelul strâmt şi întortocheat. Trecuse multă lume pe aici. Pietrele luceau de parcă ar fi fost lustruite. Pereţii şi tavanul erau înnegriţi de funinginea nenumăratelor torţe ce luminaseră acest ciudat drum spre… necunoscut.

Şarpele loveşte

Neştiind cum să supravieţuiască în junglă, copleşit de nenorocirea ce dăduse peste el şi cu mintea paralizată de teamă, Wilbur Stimbol se strecura tiptil, pradă tuturor spaimelor ce le poate naşte imaginaţia unui om aflat într-o asemenea situaţie. Un strat gros de murdărie acoperea ce mai rămăsese din hainele ce atârnau jalnic pe ruina corpului său descărnat. Părul său grizonat şi barba nerasă de patru zile îi deveniseră albe ca neaua.

Mergea pe o potecă vizibilă, plină de urme de oameni şi animale domestice. Cu neştiinţa sa de orăşean, credea că e pe urmele lui Blake. Astfel ajunse, sfârşit de oboseală, la tabăra lui Ibn Jad.

Fejjuan, sclavul Galla, îl zări şi-l duse la cortul şeicului, unde Ibn Jad, fratele său Tollog şi alţii erau aşezaţi şi îşi sorbeau cafeaua.

— Pe Allah! Ce creatură ai mai capturat, Fejjuan? întrebă şeicul.

— Poate e vreun sfânt, răspunse negrul, căci este foarte slab, neînarmat şi foarte murdar... da, trebuie să fie un om foarte sfânt.

— Cine eşti? îl întrebă Ibn Jad.

— M-am rătăcit şi sunt mort de foame. Daţi-mi să mănânc, răspunse umil Stimbol.

Nici unul dintre arabi nu-i cunoştea însă limba.

— Un alt *Nasrany,* spuse Fahd cu dispreţ... Un Frenjy, poate.

— Seamănă mai degrabă cu un El-Engleys, remarcă Tollog.

— Poate-i franţuz, sugeră Ibn Jad. Vorbeşte-i în limba lor barbară, Fahd, dacă tot ai învăţat-o de la soldaţii din Algeria.

— Cine eşti, străine? întrebă Fahd în franceză.

— Sunt american, răspunse Stimbol, răsuflând uşurat, bucuros să găsească un mijloc de comunicare cu arabii. M-am rătăcit în junglă şi sunt mort de foame.

— Este din Lumea Nouă, s-a rătăcit şi e mort de foame, traduse Fahd.

Ibn Jad porunci să i se dea de mâncare şi, în timp ce străinul mânca, continuară să vorbească prin intermediul lui Fahd. Stimbol le povesti cum oamenii săi l-au abandonat şi promise arabilor că-i va plăti bine dacă-l vor conduce până la coastă. Şeicul n-avea nici un chef să se încurce cu un bătrân fără puteri şi înclina să creadă că cea mai bună soluţie era să-i taie gâtul. Dar Fahd, care fusese impresionat de lăudăroşenia lui Stimbol, ce se fălea cu averea lui imensă, întrevedea posibilitatea unei recompense mari sau a unei răscumpărări. Îl convinse pe şeic să-i dea voie bătrânului să rămână cu ei, măcar pentru o vreme, promiţând să-l găzduiască în cortul său şi să-şi asume întreaga responsabilitate.

— Ibn Jad te-ar fi omorât, *Nasrany,* îi spuse el mai târziu lui Stimbol, dar Fahd te-a salvat. Să-ţi aminteşti de asta când o să vină momentul răsplăţii. Aminteşte-ţi că Ibn Jad e gata să te omoare în orice clipă şi că viaţa ta e în mâinile mele. Ce preţ au toate acestea?

— Voi face din dumneata un om bogat, răspunse Stimbol.

În zilele ce urmară, Fahd şi Stimbol se cunoscură mai bine. Recăpătându-şi forţele şi simţindu-se ceva mai în siguranţă, Stimbol redeveni arogant. Promisiunile sale erau atât de exagerate încât Fahd deja visa la viaţa de lux şi plăceri pe care o va duce. Dar, pe măsură ce visurile şi ambiţia lui creşteau, în minte îi încolţea teama că cineva i-ar putea lua afacerea. Cum Ibn Jad era concurentul principal în lupta câştigării favorurilor lui *Nasrany*, Fahd nu pierdea nici o ocazie de a-l convinge pe Stimbol că şeicul era însetat de sânge. De fapt lui Ibn Jad îi păsa atât de

puţin de Stimbol încât ar fi uitat complet de prezenţa lui dacă nu l-ar fi văzut din când în când prin tabără.

Încet-încet, arabii se apropiau de fabuloasa Cetate Nimmr. Pe drum, Zeyd găsi ocazia să-i facă curte lui Ateja, fata şeicului, în speranţa că Allah îl va ajuta şi-i va obţine mâna. La acelaşi lucru râvnea şi Fahd care, nebun de gelozie, nu putea să-l privească pe acesta fără să-i vină în minte gânduri ucigaşe. Plănuia să scape de rivalul său şi îi spiona mereu pe cei doi. În cele din urmă, ocazia i se ivi din întâmplare.

Observase că Zeyd lipsea uneori de la întâlnirea din mukaad-ul şeicului, unde se adunau bărbaţii, şi că Ateja, după ce-şi îndeplinea obligaţiile casnice, dispărea şi ea. Fahd îi pândi şi văzu că Ateja şi Zeyd se întâlneau pe ascuns.

Într-una din nopţi, Fahd nu se duse la întâlnirea din cortul şeicului. Se ascunse în apropierea cortului lui Zeyd şi când el plecă, se strecură înăuntru şi-i luă muscheta încărcată. Se strecură până la locul unde Zeyd îşi aştepta iubita, şi se furişă în spatele lui. Şeicul Ibn Jad putea fi văzut din locul de întâlnire, căci era aproape, în mukaad-ul său, aşezat cu prietenii la lumina felinarelor. Ateja se afla încă în cortul femeilor.

În spatele lui Zeyd, Fahd ridică muscheta şi ochi, dar nu pe Zeyd. Fahd era foarte viclean. Dacă Zeyd ar fi fost omorât, nimic n-ar fi putut-o convinge pe Ateja că nu el era ucigaşul. Ştia foarte bine că Ateja nu-l va accepta pe asasinul iubitului ei.

De aceea îndreptă puşca spre Ibn Jad. Dar ochi alături, căci nu sosise încă vremea ca acesta să moară. Trebuia mai întâi să aştepte să fie găsită comoara, al cărei secret îl cunoştea doar şeicul.

Fahd ochi unul din stâlpii cortului şi apăsă pe trăgaci. Glonţul se înfipse la câţiva centimetri deasupra capului lui Ibn Jad. În aceeaşi clipă, Fahd aruncă muscheta şi se năpusti asupra lui Zeyd strigând după ajutor.

Surprinşi de împuşcătură şi de ţipete, bărbaţii sosiră în fugă din toate părţile. Şeicul era cu ei. Îl găsiră pe Fahd ţintuindu-l pe Zeyd la pământ.

— Ce-nseamnă asta? întrebă Ibn Jad.

— Pe Allah, Ibn Jad, a vrut să te omoare! strigă Fahd. Am ajuns la ţanc şi când a vrut să tragă i-am sărit în spate. Altfel te-ar fi ucis.

— Dacă a tras cineva în Ibn Jad, acela a fost chiar Fahd, strigă Zeyd.

Ateja alergă spre iubitul ei.

— N-ai făcut-o tu, Zeyd, nu-i aşa? Spune-mi că n-ai făcut-o tu!

— Aşa cum Allah îmi este Dumnezeu şi Mahomed Profetul său, nu eu am făcut-o, jură Zeyd.

— Nu l-aş fi crezut în stare de aşa ceva, spuse Ibn Jad…

Viclean, Fahd nu spuse nimic despre muschetă. Ştia că dovada va fi şi mai clară dacă va fi descoperită de altcineva. Nu se înşelase. Tollog găsi imediat muscheta.

— Iată arma, exclamă el.

— S-o vedem la lumină, spuse Ibn Jad. Ea ne va ajuta mai mult decât orice jurământ.

Când grupul se îndreptă spre cortul şeicului, Zeyd se simţi uşurat, căci ştia că arma este proba ce-l va disculpa. Nu putea fi a lui. Strânse mâna Atejăi, care mergea lângă el. În mukaad, la lumina felinarelor, Ibn Jad examină arma în timp ce toţi ceilalţi se înghesuiau curioşi în jurul lui. O singură privire îi fu de ajuns. Şeicul ridică privirea şi rosti:

— E a lui Zeyd.

Uluită, Ateja se îndepărtă de iubitul său.

— Nu se poate! E o înşelătorie! strigă Zeyd.

— Luaţi-l! ordonă Ibn Jad. Şi legaţi-l bine!

Ateja se aruncă la picioarele tatălui său.

— Nu-l omorî! strigă ea. Nu poate fi el. Ştiu că nu-i el.

— Tăcere, fata mea! porunci şeicul. Du-te la tine şi stai acolo.

Zeyd fu dus în cortul lui şi legat fedeleş. În mukaad-ul şeicului, bătrânii se adunară pentru a pronunţa pedeapsa, în timp ce în spatele perdelelor din cortul femeilor Ateja asculta cu inima la gură.

— Va fi împuşcat în zori!

Aceasta fu sentinţa pe care Ateja o auzi pronunţându-se pentru iubitul ei. Fahd zâmbea viclean. În cortul întunecat Zeyd se lupta cu legăturile căci, deşi nu cunoştea încă sentinţa, ştia care va fi. În cortul femeilor, Ateja nu putea dormi: lacrimi amare îi udau obrajii. Dar durerea îi era tăcută. Cu ochii deschişi, cu urechea la pândă, aştepta. În sfârşit, răbdarea îi fu răsplătită când auzi respiraţia profundă şi regulată a lui Ibn Jad şi a soţiei sale Hirfa. Dormeau. Ateja ridică încetişor pânza cortului şi se strecură afară. Ajunse în mukaad-ul acum pustiu, găsi muscheta lui Zeyd, luă şi un pachet pe care-l pregătise din timp şi se strecură încet până la cortul iubitului ei. Intră fără să facă vreun zgomot, dar Zeyd o auzi.

— Cine-i?

— Sst! Eu sunt, Ateja.

Se strecură lângă el.

— Iubita mea! murmură Zeyd.

Fata tăie cu îndemânare frânghiile ce-i legau mâinile şi picioarele.

— Ţi-am adus puşca şi puţină mâncare, îi spuse Ateja. Astea şi libertatea ţi le dăruiesc eu. Restul îl vei face singur. Iapa ta e la locul ei, dar El-Guad e departe şi drumul e plin de pericole. Dar, zi şi noapte, Ateja îl va ruga pe Allah să ajungi teafăr şi nevătămat. Grăbeşte-te, iubite!

Zeyd o strânse la piept, o sărută şi dispăru în noapte.

Sir Richard

Tunelul prin care Paul Bodkin îl escorta pe Blake continua să urce. De nenumărate ori, şiruri de trepte îi ducea la alt nivel. Lui Blake drumul i se părea nesfârşit. Misterul tunelului era sporit de monotonia pereţilor tăcuţi ce luceau o clipă la lumina torţelor pentru a rămâne apoi în întuneric.

După un timp, Blake zări o mică deschizătură luminoasă care se lărgi treptat, până ieşiră afară; în faţa lor se întindea o vale largă, foarte frumoasă, plină de vegetaţie. Se aflau pe o cornişă mare, cam la treizeci de metri deasupra poalelor munţilor în care fusese tăiat tunelul. Chiar în faţa lor, terenul cobora abrupt şi, la dreapta, cornişa se termina brusc.

Blake privi spre stânga şi ochii i se măriră de surpriză. Terasa era mărginită de un zid gros, flancat de fiecare parte de turnuri mari, rotunde, cu creneluri şi metereze. Exact la mijlocul zidului, o intrare uriaşă, boltită, era barată de un grilaj masiv din fier, în spatele căruia Blake văzu doi negri ce păzeau poarta cetăţii.

— Hei, poarta! strigă Bodkin. Deschideţi să treacă santinela şi un prizonier!

Grilajul se ridică încet. Blake şi santinela trecură pe sub bolta arcuită a intrării. Sub boltă, în stânga, era o încăpere săpată în stâncă, ce părea a fi corpul de gardă. În faţa lui se aflau vreo zece soldaţi. Toţi purtau uniforme ca a lui Paul Bodkin, cu o cruce roşie pe piept. În apropiere erau legaţi de o bară groasă de lemn nişte cai cu harnaşamente splendid împodobite. Ele îi aminteau lui Blake de tablourile cu cavaleri din Anglia medievală.

Totul era atât de ireal negrii în haine medievale, poarta masivă, harnaşamentul cailor, turnurile încât nimic nu-l mai putea surprinde pe Blake. Uşa corpului de gardă se

deschise şi apăru un tânăr frumos, purtând o cămaşă lungă de zale sub un veşmânt uşor, de culoare purpurie. Ţinuta tânărului era completată de o cască din piele de leopard, ce se prelungea cu un guler de zale care-i proteja gâtul. Era înarmat cu o spadă grea şi cu un pumnal cu lama scurtă şi lată, dar lângă el, rezemată de perete, mai era o lance lungă şi un scut ce avea ca blazon o cruce roşie.

— Drace! exclamă tânărul. Ce ai acolo, băiete?

— Un prizonier, nobile senior, răspunse Bodkin respectuos.

— Un sarazin, fără îndoială, afirmă tânărul.

— Nu, dacă-mi îngăduiţi, Sir Richard, răspunse Paul, nu cred să fie un sarazin.

— De ce nu?

— L-am văzut cu ochii mei închinându-se în faţa crucii.

— Adu-l încoace, prostule.

Bodkin îl împunse uşor cu lancea în spate pe Blake, dar americanul nu-i dădu nici o atenţie. Era prea preocupat de gândul ce-i venise şi care putea explica toate acestea. Într-o clipă, totul i se păru foarte clar. Râse în gând de prostia sa. Acum înţelegea totul. Şi indivizii ăştia credeau c-or să-l poată duce de nas? Ei bine, trebuia să recunoască: au fost cât pe ce să reuşească.

Se îndreptă spre tânărul bărbat. Pe buze îi apăru un zâmbet ironic.

Celălalt îl privea cu aroganţă.

— De unde vii? întrebă el. Şi ce cauţi în Valea Mormântului, băiete?

Zâmbetul lui Blake dispăru. Era prea de tot.

— Destul cu teatrul! Gata cu joaca, tinere, spuse el cu o voce tărăgănată. Unde-i regizorul?

— Regizorul? Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Într-adevăr, nu înţelegi, reluă Blake, pe un ton sarcastic. Dar să ştii că n-o să-şi bată joc de mine un prăpădit de figurant.

— Curioasă puşlama! Nu reuşesc să-i înţeleg toate cuvintele, dar nu-mi place tonul. Seamănă prea mult a insultă ca să sune bine în urechile lui Richard Montgomery.

— Termină cu teatrul ăsta, îl sfătui Blake. Dacă regizorul e ocupat, trimite după asistentul lui sau după operator. Chiar şi scenaristul trebuie să aibă mai mult bun simţ decât dumneata.

— Teatrul ăsta? Şi cine crezi că aş putea fi dacă nu Richard Montgomery, nobil cavaler de Nimmr?

Blake clătină din cap, descurajat.

Se întoarse spre soldaţii ce rămăseseră acolo să asculte discuţia. Bănuia că se distrau de festa pe care i-o jucau. Dar nu văzu decât chipuri serioase,

— Uite ce e, spuse, întorcându-se spre Paul Bodkin, nu ştie nimeni dintre voi unde e regizorul?

— Regizorul? repetă Bodkin, şi clătină din cap. Din câte ştiu eu nu e nimeni în Nimmr cu numele ăsta, şi nici în toată Valea Mormântului.

— Înseamnă că mă-nşel eu, spuse Blake. Dar, dacă nu există regizor, trebuie să fie măcar un gardian. Aş putea să vorbesc cu el?

— Ah, gardian! exclamă Bodkin, cu chipul luminat. Sir Richard e gardianul.

— Dumnezeule! exclamă Blake, întorcându-se spre tânărul bărbat. Iertare, v-am luat drept unul din nebunii ăştia.

— Ce-i aia nebuni? Iisuse, vorbeşti o limbă tare ciudată, deşi seamănă cu a noastră, răspunse cu gravitate tânărul. Dar pajul are dreptate. Astăzi sunt într-adevăr gardian al Porţii.

Blake începea să se îndoiască de propria lui sănătate mintală sau măcar de bunul său simţ. Nici tânărul „gardian” şi nici negrii nu păreau a fi nebuni, îl privi brusc pe gardianul Porţii.

— Îmi pare rău, spuse cu francheţea cunoscută atât de bine de prietenii săi. M-am purtat ca un necioplit. Dar am

fost într-o tensiune nervoasă cumplită în ultimul timp şi în plus m-am şi rătăcit în junglă. Credeam că vrei să-mi joci o farsă şi adevărul e că, nu prea am chef de glume. Eu speram să găsesc prietenie şi ospitalitate. Spune-mi, unde mă aflu? în ce ţară?

— Eşti lângă cetatea Nimmr, răspunse tânărul.

— Presupun că e un fel de sărbătoare naţională? întrebă Blake cu subînţeles.

— Nu înţeleg, răspunse tânărul.

— Pe cinstea mea, participaţi cu toţii la un mare spectacol istoric, nu-i aşa?

— Ei, drăcie! Ce limbă ciudată mai vorbeşti! Un mare spectacol istoric?

— Da, costumat.

— Cum costumat? Ce nu-i în regulă cu hainele noastre? într-adevăr, nu prea seamănă cu noutăţile ciudate pe care le porţi tu, dar mi se pare că sunt măcar la fel de frumoase ca ale tale, şi cu siguranţă că sunt mai potrivite pentru nevoile unui cavaler.

— Doar n-o să-mi spui că astea sunt hainele voastre obişnuite!? exclamă Blake, din ce în ce mai mirat.

— De ce nu? Dar ajunge! Nu am ce să mai discut. Aduceţi-l înăuntru. Şi tu, Bodkin, întoarce-te la post.

Tânărul se întoarse şi intră în corpul de gardă. Doi soldaţi îl luară fără menajamente pe Blake şi-l împinseră înăuntru.

Se aflau într-o cameră înaltă, cu pereţii zidiţi din piatră, cu bârne cioplite din topor şi căpriori înnegriţi de vreme.

Podeaua era tot din piatră. Tânărul gardian stătea aşezat pe o bancă, în faţa unei mese masive de lemn, stătea iar Blake, în picioare în faţa lui, era flancat de două santinele.

— Numele? întrebă tânărul.

— Blake.

— Atât...? Blake şi-atât?

— James Hunter Blake.

— Ce titlu ai în ţara ta?

— Nici un titlu.
— Ah, deci nu eşti un gentelman?
— Se spune că aş fi.
— Din ce ţară eşti?
— America.
— America? Nu există nici o ţară cu numele ăsta, secătură.
— De ce n-ar fi?
— Pentru că n-am mai auzit de ea. Ce căutai pe lângă Valea Mormântului? N-ai ştiut că-i interzis?
— Am spus că m-am rătăcit. Nu ştiam unde sunt. Vreau să-mi găsesc oamenii şi să ajung pe coastă.
— Imposibil. Suntem înconjuraţi de sarazini. Timp de şapte sute treizeci şi cinci de ani am fost asediaţi de armatele lor. Cum ai trecut prin liniile inamice? Cum te-ai strecurat prin mijlocul armatei lor uriaşe?
— Nu-i nici o armată, nicăieri.
— Îl contrazici pe Richard Montgomery? Dac-ai fi fost de sânge nobil ar fi trebuit să-mi răspunzi la această insultă pe câmpul de onoare. Mi se pare însă că eşti un spion de cea mai joasă speţă, trimis aici de sultanul sarazin. E spre binele tău să-mi spui tot, dacă nu, te predau Prinţului, care îţi va smulge adevărul într-un mod nu prea plăcut. Ce zici?
— N-am nimic de mărturisit. Du-mă la Prinţ, patronul vostru, sau ce-o mai fi el. Poate că el o să-mi dea ceva de mâncare.
— Ai să mănânci aici. Nimeni n-o să spună vreodată că a plecat flămând de la Richard Montgomery. Hei! Michael! Unde-i leneşul ăsta? Michael!
Se deschise o uşă şi apăru un băiat somnoros, frecându-se la ochi cu mâinile murdare. Era îmbrăcat cu o tunică scurtă şi colanţi verzi. La pălărie purta o pană.
— Iar dormi? îl luă la rost Sir Richard. Ce valet leneş! Adu pâine şi carne acestui biet drumeţ şi nu mă fă să aştept prea mult!

Valetul nu-şi putea reveni din uluire, privindu-l pe Blake prostit, cu nişte ochi cât cepele.

— Dar e un sarazin, stăpâne!

— Şi ce-i cu asta? spuse Sir Richard cu răceală. Când Domnul nostru Iisus a hrănit mulţimea a întrebat dacă erau şi necredincioşi printre ei? Grăbeşte-te, prostănacule! Străinului îi e tare foame.

Băiatul ieşi din cameră târându-şi picioarele şi ştergându-şi nasul cu mâneca. Sir Richard se întoarse spre Blake.

— Nu pari a fi un oarecine. Păcat că nu ai sânge nobil.

— N-am considerat niciodată c-aş fi de origine proastă, spuse Blake, surâzând.

— Tatăl tău era măcar cavaler?

Mintea lui Blake lucra cu repeziciune. Nu-şi putea explica limba arhaică şi costumul gazdei sale. De un lucru însă era sigur: bărbatul vorbea cu claritate şi fie că era nebun, fie că nu, era mai înţelept să nu-l contrazică.

— Da, într-adevăr, răspunse, tatăl meu e francmason de a treizeci şi doua generaţie şi Cavaler Templier.

— Fir-ar să fie! Simţeam eu, exclamă Sir Richard.

— Şi eu sunt Cavaler Templier, ca şi tata.

— Ah! Ştiam eu! repetă Sir Richard. Ţinuta ta e nobilă, de ce te ascundeai? Deci eşti unul dintre bieţii Cavaleri ai Templului lui Solomon care păzesc drumul spre Sfântul Pământ! Asta explică şi sărăcia hainelor tale, dar le face minunate.

Blake era uluit. Întotdeauna când se gândea la Cavalerii Templieri îi apărea în minte imaginea penelor albe fluturând la coifuri, a tunicilor minunate şi a săbiilor sclipitoare. Nu ştia că, pe vremea lor, aceştia erau îmbrăcaţi în haine vechi, căpătate prin mila altora.

În acel moment intră Michael, aducând un platou de lemn pe care se aflau bucăţi de carne rece de miel şi azimă, şi o carafă de vin.

Puse totul pe masă în faţa lui Blake şi scoase dintr-un dulap două pocale de metal pe care le umplu.

Sir Richard se ridică în picioare şi luă unul din pahare.

— În sănătatea ta, Sir James! exclamă el. Fii bine venit la Nimmr, în valea Mormântului!

— Noroc! răspunse Blake.

— Ce cuvânt curios! remarcă Sir Richard. Se pare că obiceiurile din Anglia s-au schimbat, nu mai sunt ca pe vremea lui Richard Inimă de Leu, când nobilul meu strămoş a plecat în cruciadă. Noroc! Pe cinstea mea! Nu trebuie să uit! Noroc! Pe primul cavaler care va închina în cinstea mea, îl voi da gata cu vorba asta. Şi, întorcându-se spre Michael:

— Michael, dă-i imediat un scaun lui Sir James!

Apoi, către Blake:

— Mănâncă, Sir James, trebuie să-ţi fie tare foame.

— Am o foame de lup, răspunse Blake, aşezându-se pe scaun. Nu aveau nici cuţit, nici furculiţă, dar Blake era prea flămând ca să facă nazuri şi se servi mai mult decât mulţumitor de degete.

De cealaltă parte a mesei, gazda îl privea înveselită.

— Eşti mai amuzant decât un menestrel, exclamă Sir Richard. „Am o foame de lup!” Ha! Ha! Vei fi un dar ceresc la castelul Prinţului. „Am o foame de lup!” Ha! Ha! Ha!

După ce Blake şi-a mai potolit foamea, Sir Richard i-a dat ordin lui Michael să înşeueze caii.

— Coborâm la castel, Sir James, explică el. Nu mai eşti prizonier, ci prietenul şi oaspetele meu. N-am să-mi iert niciodată faptul că te-am primit atât de urât.

Călărind doi cai puternici, urmaţi la oarecare distanţă de Michael, cei doi bărbaţi coborâră un drum sinuos de munte. Sir Richard îşi luase cu el scutul şi lancea, în vârful căreia flutura vesel o panglică. Soarele se reflecta în metalul cămăşii de zale. Un zâmbet lumina chipul său nobil în timp ce vorbea cu cel ce-i fusese prizonier. Lui Blake, tânărul cavaler îi apărea ca scos din paginile unei cărţi de istorie

ilustrată. În ciuda staturii sale impunătoare, se simţea în acest bărbat o simplitate tinerească ce câştigă imediat simpatia lui Blake: era imposibil să-ţi imaginezi c-ar putea să facă ceva necinstit.

Felul său de a admite fără să discute afirmaţiile lui Blake despre el însuşi, dovedea o credulitate ce părea incompatibilă cu inteligenţa nobilă a chipului său. Americanul o atribuia unui amestec de inocenţă şi integritate înnăscute, care-l împiedicau să bănuiască pe cineva de necinste.

La o cotitură a drumului, apărură zidurile unei vechi cetăţi; Blake văzu un avanpost ce bara drumul spre turnurile şi contraforţii acesteia. La un ordin al lui Sir Richard, gardienii le-au deschis poarta şi intrară în spaţiul dintre castel şi zidul înconjurător. Aici crescuseră mai mulţi copaci, iar la umbra unuia dintre ei stăteau întinşi câţiva bărbaţi. Doi dintre ei jucau ceva asemănător jocului de dame.

De jur-împrejurul castelului era un şanţ larg, a cărui apă reflecta pietrele înnegrite de vreme iar pe peretele acestuia se căţăra o viţă de vie bătrână, încoronând parcă zidul cu frunzele sale aurii.

În peretele cetăţii se deschidea poarta cea mare. Peste şanţ era lăsat un pod mobil şi un grilaj masiv bara drumul spre marea curte a castelului. La un ordin al lui Sir Richard, grilajul s-a ridicat şi au pătruns în castelul ridicat din piatră nefinisată ce se arăta ochilor uimiţi ai lui Blake.

Pe ambele părţi ale drumului, se întindea o grădină imensă, bine întreţinută, prin care se plimbau bărbaţi şi femei ce păreau a veni direct de la curtea Regelui Arthur.

Văzându-l pe Sir Richard şi pe însoţitorul său, cei care erau prin preajmă începură deîndată cu întrebările.

— Oh, Richard! strigă unul. Ce ne-ai adus, un sarazin?

— Nu, replică Sir Richard. Un nobil Cavaler care vrea să-şi ofere serviciile! Unde e Prinţul?

— Acolo, răspunse unul dintre cei de faţă, arătând spre capătul grădinii, unde se afla un grup mai numeros.

— Vino, Sir James, spuse Richard.

Au traversat grădina, urmaţi îndeaproape de cavaleri şi doamne ce puneau întrebări şi făceau comentarii atât de directe încât îl făceau pe Blake să roşească. Femeile îi lăudau pe faţă trăsăturile şi înfăţişarea în timp ce bărbaţii, geloşi, făceau remarci răutăcioase cu privire la hainele sale murdare şi rupte a căror croială era, în ochii lor, de-a dreptul ridicolă. E drept că era un mare contrast între mantiile albe tivite cu purpură, pantalonii strânşi pe picior, pălăriile lor colorate şi ţinuta americanului: cămaşă gri deschis, pantalon din stofă englezească, ghete din piele de Cordoba, toate rupte şi murdare.

Femeile erau la fel de bine îmbrăcate ca şi bărbaţii. Şaluri fine de toate culorile le acopereau capul şi umerii.

Nici unul dintre bărbaţii din grădină nu purta arme dar Blake văzuse doi cavaleri în armură: unul la poarta exterioară şi altul la cea interioară şi deduse de aici că doar cei ce îndeplinesc un serviciu militar purtau aceste veşminte grele şi incomode.

Odată ajunşi la capătul grădinii, Sir Richard îşi croi drum printre cei prezenţi pentru a ajunge lângă un bărbat înalt, cu o înfăţişare impunătoare, ce vorbea tare şi autoritar cu cei din jur. Odată ajunşi în faţa lui, toată lumea tăcu.

— Prinţe, spuse Richard înclinându-se, ţi-l prezint pe Sir James, un valoros Cavaler al Templului; cu ajutorul lui Dumnezeu, a reuşit să treacă printre liniile inamicului, până la porţile cetăţii Nimmr.

Prinţul îl privi pătrunzător pe Blake. Nu părea convins.

— Spui că vii de la Templul lui Solomon, din regatul Ierusalimului? întrebă el.

— Sir Richard nu m-a înţeles prea bine, răspunse Blake.

— Deci nu eşti Cavaler al Templului?

— Ba da, dar nu din Ierusalim.

— Poate că e unul dintre acei pioşi cavaleri care păzesc drumul pelerinilor spre Sfântul Pământ, sugeră o tânără ce stătea lângă Prinţ.

Blake îi aruncă o privire scurtă. Ochii lor s-au întâlnit pentru o clipă, apoi ea şi-i plecă în pământ, nu înainte ca tânărul să-i remarce ovalul perfect al chipului şi frumuseţea tulburătoare.

— Mie mi se pare a fi mai degrabă un sarazin trimis de sultan, spuse acru un bărbat cu pielea închisă la culoare, ce stătea lângă prinţesă.

Aceasta îşi ridică privirea spre Prinţ.

— Nu pare a fi un sarazin, tată, spuse ea.

— Ce ştii tu despre cum arată un sarazin, copila mea? întrebă Prinţul. Ai văzut aşa de mulţi?

Toată lumea izbucni în râs şi fata strâmbă din nas.

— Am văzut tot atâţia sarazini câţi a văzut şi Sir Malud şi poate şi tu însuţi, Prinţe, spuse ea rece şi cu semeţie. Să ne descrie Sir Malud un sarazin.

Acesta se înroşi de mânie.

— Dar ştiu să recunosc un cavaler englez când văd unul, Prinţe. Şi dacă acesta este un cavaler englez, atunci *eu* sunt un sarazin!

— Destul! spuse Prinţul. Apoi, întorcându-se spre Blake, zise:

— Dacă nu eşti din Ierusalim, atunci de unde eşti?

— Din New York, spuse americanul.

— Ha! murmură Sir Malud spre Guinalda. Ţi-am spus eu!?

— Mi-ai spus ce? Că e din New York? Unde vine asta? întrebă ea.

— Vreo cetate de păgâni, spuse Mahud.

— New York? repetă Prinţul. Este pe Pământul Sfânt?

— I se mai spune şi Noul Ierusalim, explică Blake.

— Şi ai venit la Nimmr traversând liniile inamicilor? Spune-mi, nobile cavaler, au mulţi ostaşi? Cum sunt dispuse

forţele lor? Sunt aproape de Valea Mormântului? Hai, spune-mi tot ce ştii despre ei. Mi-ai face un mare serviciu.

— Am mers zile întregi prin pădure fără să văd nici măcar un singur om, spuse Blake. N-am întâlnit nici un inamic.

— Cum? exclamă Prinţul.

— Nu ţi-am spus eu? se făli Malud. E un spion. Vrea să ne facă să credem că suntem în siguranţă pentru ca forţele sultanului să ne găsească nepregătiţi şi să cucerească cetatea Nimmr şi întreaga Vale.

— Fir-ar să fie! S-ar putea să ai dreptate, Sir Malud, exclamă Prinţul. Chiar nici un duşman? De ce ar mai fi rămas atunci Cavalerii de Nimmr timp de şapte secole şi jumătate aici dacă o hoardă de păgâni nu le-ar fi înconjurat cetatea?

— Percheziţionaţi-mă! spuse Blake.

— Vorbeşte tare ciudat, Prinţe, explică Sir Richard. Dar eu nu cred că este un duşman al Angliei. Garantez eu pentru el dacă-l luaţi în serviciul vostru, Prinţe.

— Vrei să intri în serviciul meu? întrebă Prinţul. Blake îl privi pe Sir Malud şi păru să ezite. Apoi, privirea i se îndreptă spre prinţesă.

— Pe cinstea mea, accept! spuse el.

Întoarcerea lui Ulala

Lui Numa îi era foame. De trei zile încerca să vâneze, fără să reuşească să prindă ceva. Era limpede că îmbătrânea. Mirosul nu-i mai era fin ca altădată, nici vederea la fel de bună. Saltul asupra prăzii, cândva atât de sigur, era acum lipsit de forţă şi precizie. Animalele urmărite de Numa erau rapide. O fracţiune de secundă întârziere, o apreciere greşită cu câţiva centimetri şi animalul scăpa. Leul era mereu cu burta goală.

Cu siguranţă că Numa îmbătrânea, dar rămânea, totuşi, o redutabilă maşină de distrugere. Foamea îi ascuţise ferocitatea, îi stimulase inteligenţa şi îl făcea să rişte mai mult pentru a se putea hrăni. Era acum un leu nervos, iritat şi feroce, ghemuit în hăţişurile de la marginea drumului. Urechile ciulite, nările fremătând, ochii arzători, legănarea sacadată a cozii, totul dovedea că ochise o pradă.

Vântul îi adusese miros de om. Patru zile mai devreme, cu stomacul plin, fără-ndoială că Numa s-ar fi îndepărtat. Dar astăzi e altă zi şi Numa e prea flămând.

De trei zile părăsise Zeyd tabăra şeicului Ibn Jad. Se gândea la Ateja şi se felicita. De când fugise, norocul i-a surâs întruna. Calul mergea la pas, urmând poteca din junglă. Avea cale lungă de făcut, deci nu se grăbea. Nu ştia ce-l poate aştepta pe drum. Dar urechile lui Numa nu erau singurele ce ascultau apropierea celor doi şi nici nările sale nu erau singurele care au simţit miros de om. Un alt animal, neştiut de Numa, stătea ghemuit nu departe de el.

Nerăbdător, îngrozit de gândul că iar nu va mânca, Numa greşi. Calul se apropia, urmând să treacă la mai puţin de un metru de tufe, dar el nu mai aşteptă. A atacat cu un răget înfricoşător, calul s-a cabrat, încercând să se întoarcă, apoi s-a dezechilibrat şi a căzut cu tot cu Zeyd.

Calul s-a ridicat imediat şi a luat-o la galop înapoi, abandonându-şi stăpânul în voia leului.

Cu ochii măriţi de groază, Zeyd văzu animalul imens şi colţii pregătiţi să muşte. Apoi zări ceva şi mai înfricoşător: un animal ce semăna cu un om gol, sărind din creangă-n creangă şi aruncându-se în spatele leului. Braţul puternic şi bronzat al acestei creaturi ciudate se închise ca un cerc de fier în jurul gâtului fiarei şi sclipirea unei lame ascuţite străpunse de mai multe ori aerul. Răgetele leului, care se zbătea furios, se amestecau cu urletele groaznice ce ieşeau din gura omului.

În cele din urmă, Numa rămase nemişcat. Ciudăţenia ce aducea a om s-a ridicat, şi-a pus piciorul pe ţeasta fiarei şi, privind spre cer, a scos un strigăt atât de înfiorător încât inima beduinului se opri în loc pentru o clipă. Puţini oameni mai auziseră acest strigăt. Era ţipătul de victorie al gorilelor.

De-abia atunci l-a recunoscut Zeyd pe salvatorul său şi a început să tremure, căci cel care îl salvase era Tarzan, Regele Junglei. Acesta îl întrebă:

— Vii din tabăra lui Ibn Jad?

— Sunt un biet beduin, spuse Zeyd. N-am făcut decât să-mi urmez şeicul acolo unde a vrut el. Nu-l lovi pe nefericitul Zeyd, care e în mâinile tale. Te implor, cruţă-mă, şi Allah o să te binecuvânteze.

— N-am de gând să-ţi fac nici un rău, beduinule, răspunse Tarzan. Ibn Jad e singurul care poartă vina pentru răul făcut de voi în ţara asta. E cumva pe aproape?

— Pe Allah, nu. E la zile întregi distanţă.

— Unde-ţi sunt însoţitorii? întrebă omul maimuţă.

— N-am.

— Eşti singur?

— Pe Allah, da.

Tarzan ridică din sprâncene, neîncrezător.

— Gândeşte-te bine înainte de a încerca să-l minţi pe Tarzan, îi spuse acesta cu asprime.

— Dar spun adevărul. Sunt singur.

— Cum asta?

— Fahd a făcut să se creadă că eu am vrut să-l ucid pe Ibn Jad, ceea ce, jur pe Allah, e o minciună. Trebuia deci să fiu omorât. Dar Ateja, fata şeicului, mi-a tăiat legăturile şi mi-a redat libertatea.

— Cum te cheamă?

— Zeyd.

— Unde zici că mergi? Te întorci în ţara ta?

— Da, merg spre El-Guad.

— N-ai să supravieţuieşti pericolelor drumului, îl avertiză Tarzan.

— Mă tem că ai dreptate. Dar cu siguranţă că aş fi fost deja mort dacă n-aş fi fugit de mânia lui Ibn Jad.

Tarzan se gândi câteva clipe.

— Ateja, fata şeicului, trebuie să te iubească tare mult şi să aibă mare încredere în tine, spuse el.

— Pe Allah, aşa este, dragostea noastră e mare. Ştia că nu i-aş fi putut omorî tatăl, pe care-l adora.

Tarzan clătină din cap.

— Te cred şi-am să te ajut. Nu poţi pleca singur. Am să te duc până în satul cel mai apropiat. Căpetenia satului o să-ţi dea câţiva războinici care te vor însoţi până în satul următor şi aşa, din sat în sat, ai să poţi ajunge în Sudan, sub escortă.

— Allah să te binecuvânteze şi să te aibă-n pază! exclamă Zeyd.

— Spune-mi, întrebă Tarzan mai târziu, în timp ce mergeau spre satul ce se afla la două zile de mers spre sud, spune-mi ce vrea să facă Ibn Jad în ţara asta? N-a venit doar pentru fildeş. Sau poate mă înşel?

— Nu te-nşeli, recunoscu Zeyd. Pentru comoară şi nu pentru fildeş a făcut această călătorie.

— Ce comoară?

— În El-Habash se găseşte cetatea Nimmr, explică Zeyd. Ibn Jad a aflat asta de la un înţelept. Comoara din Nimmr

este atât de mare încât o mie de cămile n-ar putea duce nici a zecea parte şi constă din aur, diamante şi o femeie.

— O femeie?

— Da, o femeie. Frumuseţea sa este atât de mare încât, vânzând-o în nord, Ibn Jad ar fi mai bogat decât ar fi putut spera vreodată. Ai auzit, desigur, de Nimmr?

— Da, oarecum, de la cei din tribul Galla. Dar n-am crezut niciodată că această cetate este mai mult decât o simplă legendă. Şi Ibn Jad a pornit în călătoria asta lungă şi periculoasă doar după spusele unui vrăjitor?

— Ce e mai de preţ decât cuvântul unui înţelept?

Tarzan, Regele Junglei, ridică din umeri.

În cele două zile cât au mers împreună, Tarzan a aflat câte ceva despre albul ce sosise în tabăra lui Ibn Jad. Dar, din descrierea sumară făcută de Zeyd, nu şi-a putut da seama dacă era vorba de Blake sau de Stimbol.

* * *

În timp ce Tarzan şi Zeyd se îndreptau spre sud, Ibn Jad mergea spre nord, în direcţia El-Habash. Fahd complota cu Tollog, Stimbol complota cu Fahd, iar Fejjuan, sclavul din tribul Galla, aştepta nerăbdător o ocazie să-şi recapete libertatea. Cât despre Ateja, ea se topea de dorul lui Zeyd.

— Fejjuan, tu ai crescut în ţara asta, nu-i aşa, îi spuse ea într-o zi sclavului din tribul Galla. Crezi că Zeyd o să poată ajunge, singur, la El-Guad?

— Pe Allah, mai mult ca sigur că nu, răspunse negrul. Probabil că deja e mort.

Fata îşi stăpâni cu greu un suspin.

— Fejjuan îţi înţelege durerea, Ateja, spuse negrul, căci Zeyd era om bun şi curajos. De-ar putea Allah să-ţi cruţe iubitul şi să-l pedepsească pe vinovat!

— Ce vrei să spui? întrebă Ateja. Tu ştii cine a tras în tatăl meu! N-a fost Zeyd, nu-i aşa? Spune-mi că n-a fost el!

Să ştii că nu-mi spui o noutate. Zeyd n-ar fi putut să-mi omoare tatăl.

— Aşa este, răspunse Zeyd.

— Spune-mi tot ce ştii.

— N-ai să spui nimănui că ţi-am zis eu? întrebă el. Aş avea necazuri dacă acela la care mă gândesc ar afla că am văzut ceva.

— Pe Allah, îţi jur că n-am să te trădez, exclamă fata. Spune-mi ce-ai văzut!

— Nu am văzut cine a tras în tatăl tău, Ateja, dar am văzut altceva, mai devreme.

— Da? Ce anume?

— L-am văzut pe Fahd intrând pe furiş în cortul lui Zeyd şi ieşind apoi cu muscheta acestuia în mână. Asta am văzut.

— Ştiam eu, exclamă fata.

— Dar Ibn Jad n-o să te creadă dacă-i spui.

— Aşa este. Dar acum, când ştiu sigur, voi găsi un mijloc să-l răzbun pe Zeyd, vărsând sângele lui Fahd, spuse cu îndârjire fata.

De mai multe zile, Ibn Jad înconjura munţii încercând să găsească fabuloasa cetate a Nimmr-ului. Spera să afle o cale să ajungă la ea fără ajutorul indigenilor, pe care-i evitase până atunci cu grijă, de teamă ca ei să nu i se opună.

Ţinutul nu era prea populat. Acest lucru îi uşura încercarea de a-i evita pe autohtoni, deşi era puţin probabil ca cei din tribul Galla să nu-i fi observat.

Dacă aveau de gând să stea de-o parte, era totul perfect, dar dacă nu va putea reuşi fără ajutorul lor, Ibn Jad era gata să-i cumpere cu promisiuni mincinoase sau, dacă tot nu reuşea, să-i oblige cu forţa să-l ajute, metodă care, de altfel, se dovedise întotdeauna ca fiind cea mai potrivită pentru a-şi realiza planurile. Pe măsură ce zilele treceau fără să găsească trecerea spre Cetate, Ibn Jad devenea din ce în ce mai nervos.

— Fir-ar să fie! zise el într-o bună zi, trebuie să existe un drum spre cetatea Nimmr, şi să fiu al naibii dacă n-am să-l găsesc! Tollog, du-te şi-i adu pe sclavii băştinaşi! Ei ne vor ajuta.

Tollog îi aduse pe sclavii din Galla în cortul lui Ibn Jad. Bătrânul şeic îi întrebă dacă ştia vreunul drumul spre Nimmr. Toate încercările lui de a afla ceva, oricât de vag, au fost zadarnice.

— Foarte bine! exclamă Ibn Jad. Ne vor spune atunci localnicii Habushi.

— Sunt războinici de temut, frate, îl avertiză Tollog. Şi am pătruns deja foarte adânc în teritoriul lor. Să nu le stârnim mânia.

— Dar noi suntem beduini, spuse Ibn Jad, înălţându-şi capul cu trufie, şi suntem înarmaţi cu muschete. Ce pot să ne facă săgeţile şi lăncile lor?

— Dar ei sunt foarte mulţi pe când noi...

— N-o să ne batem cu ei decât dacă n-o să avem încotro, spuse Ibn Jad. O să-ncercăm să le câştigăm încrederea şi o să facem în aşa fel încât să ne dezvăluie secretul.

— Fejjuan, strigă apoi şeicul. Eşti un Habushi. Te-am auzit spunând că-ţi aminteşti foarte bine zilele copilăriei, petrecute în coliba tatălui tău. Povestea Nimmr-ului nu este nouă pentru tine. Du-te şi-i caută pe ai tăi. Spune-le că marele şeic Ibn Jad vine cu gânduri de pace şi că are cadouri pentru căpeteniile lor. Mai spune-le că doresc să vizitez Cetatea Nimmr şi că dacă mă duc la ea vor primi o frumoasă recompensă.

— Voi face precum spui, zise Fejjuan, fericit. Sosise, în sfârşit, momentul să facă un lucru pe care-l dorea de mult timp. Spune-mi când trebuie să plec.

— Pregăteşte-te în noaptea asta. Vei pleca mâine în zori, replică şeicul.

Astfel, Fejjuan, sclavul din tribul Galla, părăsi a doua zi dimineaţa tabăra lui Ibn Jad şi porni în căutarea unui sat locuit de ai săi.

Pe la prânz dădu peste un drum cu urme clare de oameni şi animale ce ducea spre vest. O luă hotărât pe acest drum, ştiind că va trezi astfel mai puţină suspiciune decât dacă s-ar fi furişat.

Fejjuan nu-şi făcea iluzii. Ştia că o să-i fie greu să-i convingă pe cei din Galla că era de un neam cu ei. Nu numai că era îmbrăcat şi înarmat ca arabii dar, printre altele, după atâţia ani, îşi cam uitase limba maternă.

Era un bărbat curajos. Deşi cunoştea suspiciunea celor din Galla, calităţile lor de războinici şi ura faţă de arabi, aştepta totuşi cu nerăbdare clipa în care-i va întâlni. Nu ştia că se afla în apropierea unui sat. Pe neaşteptate, trei războinici Galla i-au tăiat calea, oprindu-l. În spatele lui auzi alţii, dar nu se întoarse. Ridică mâna în semn de pace şi zâmbi.

— Ce cauţi în ţara Galla? întrebă un războinic.

— Caut casa tatălui meu, răspunse Fejjuan.

— Casa tatălui tău nu se află aici, mormăi un altul. Eşti unul dintre cei care au venit să ne fure femeile şi copiii.

— Ba deloc, răspunse Fejjuan. Eu sunt un Galla.

— Dac-ai fi un Galla ai vorbi mai bine limba noastră. Te înţelegem, dar nu ai acelaşi accent.

— Asta pentru că am fost furat de când eram copil şi am trăit printre beduini, vorbind doar limba lor.

— Cum îţi spune?

— Beduinii mă strigă Fejjuan, dar numele meu Galla este Ulala.

— Crezi că spune adevărul? întrebă un băştinaş pe primul războinic. Când eram mic am avut un frate pe nume Ulala.

— Şi unde-i acum? întrebă celălalt.

— Nu ştiu. Poate l-a mâncat Simba sau poate că l-a furat poporul deşertului. Cine ştie?...

— S-ar putea să nu mintă, spuse al doilea războinic, şi să fie frate tău. Întreabă-l despre tatăl lui.

— Cum îl cheamă pe tatăl tău? întrebă din nou primul războinic.

— Naliny, răspunse Fejjuan.

Cei din Galla începură să se agite. Discutară în şoaptă o vreme, apoi primul războinic îl întrebă din nou pe Fejjuan:

— Aveai vreun frate?

— Da.

— Cum îi spunea?

— Tabo, răspunse Fejjuan.

Cel pomenit scoase un strigăt:

— E Ulala! E chiar Ulala! E fratele meu. Ulala, eu sunt Tabo! Mă recunoşti?

— Tabo! exclamă la rândul său Fejjuan. Nu, nu te-am recunoscut, căci erai tare mic când m-au luat, iar acum eşti un adevărat războinic. Unde sunt părinţii noştri? Mai trăiesc? Sunt bine, sănătoşi?

— Trăiesc şi sunt bine, Ulala. Astăzi sunt plecaţi în satul căpeteniei; s-au adunat din cauza sosirii oamenilor deşertului. Ai venit cu ei, nu?

— Da. Sunt sclavul lor, răspunse Fejjuan. Satul e departe de-aici? Aş vrea să-i văd pe tata şi pe mama şi, în acelaşi timp, să-i vorbesc căpeteniei despre oamenii deşertului.

— Vino atunci, frate. Satul e aproape. Ce ciudat e să te revăd după toţi aceşti ani în care te-am crezut mort! Ce fericire pentru părinţii noştri!... Dar spune-mi, oamenii deşertului n-au făcut cumva din tine un duşman al poporului tău? Ai trăit cu ei ani lungi. Ai, poate, vreo nevastă de-a lor. Eşti sigur că nu-i iubeşti mai mult pe ei decât pe cei pe care nu i-ai mai văzut de-atâta timp?

— Nu-mi plac beduinii şi nu mi-am luat nevastă de-a lor, răspunse Fejjuan. Întotdeauna am sperat că am să mă întorc în munţii ţării mele, în casa tatălui meu. Îmi iubesc semenii, Tabo, şi n-am să-i mai părăsesc niciodată.

— Oamenii deşertului s-au purtat urât cu tine? întrebă Tabo.

— Nu, dimpotrivă, m-au tratat foarte bine, replică Fejjuan. Nici nu-i iubesc, nici nu-i urăsc. Dar nu sunt de-l lor şi pentru ei sunt doar un sclav.

Tot vorbind, se îndreptau spre sat. Doi războinici plecară înainte, să dea vestea cea mare părinţilor lui Ulala. Astfel, la intrarea în sat au fost întâmpinaţi de o mulţime emoţionată, ce-şi manifesta bucuria. Chiar în faţă erau părinţii lui Fejjuan. În ochi le străluceau lacrimi de fericire. Bărbaţi, femei şi copii se îngrămădeau să-l vadă de aproape pe Ulala, să-l atingă. Apoi, după ceremonia regăsirii, Tabo îl conduse pe Fejjuan în sat, pentru a-l prezenta căpeteniei, Batando, un bătrân. Când fusese răpit Ulala, tot Batando era căpetenia satului. La început se arătă sceptic, temându-se de un vicleşug al oamenilor deşetului. Îi puse mai multe întrebări lui Fejjuan despre lucruri pe care le cunoscuse în copilărie şi de care ar fi trebuit să-şi amintească. Îl întrebă despre casa tatălui său şi ceru numele prietenilor de altădată şi multe alte lucruri personale pe care un impostor nu le-ar fi putut cunoaşte. La urmă se ridică, îl strânse în braţe şi-şi frecă obrazul de cel al fiului risipitor.

— Eşti chiar Ulala, exclamă el. Fii binevenit printre semenii tăi! Spune-mi acum ce fac aici oamenii deşertului. Au venit după sclavi?

— Oamenii deşertului iau sclavi mereu dacă pot. Dar Ibn Jad a venit pentru altceva. Caută comoara.

— Ce comoară? întrebă Batando.

— A auzit de comoara din Nimmr, răspunse Fejjuan. Caută drumul spre Cetate. Iată de ce m-a trimis la voi, ca să-l duceţi la Nimmr. O să-ţi ofere în schimb o recompensă frumuşică şi multe cadouri.

— Sunt vorbe sincere?

— Oamenii deşertului nu sunt niciodată sinceri, replică Fejjuan.

— Şi dacă Ibn Jad nu va găsi comoara din Nimmr, va căuta poate alta, în ţara Galla. Va lua sclavi ca să-şi mai scoată din cheltuielile făcute cu drumul, nu-i aşa?

— Întotdeauna Batando a vorbit cu multă înţelepciune.

— Ce ştie şeicul despre Nimmr? întrebă căpetenia.

— Nimic altceva decât ce i-a spus un bătrân vrăjitor arab: că între zidurile cetăţii Nimmr zace o comoară imensă şi că în acel oraş există o fată de o frumuseţe uimitoare pe care ar scoate bani grei dacă ar vinde-o în nord.

— Doar atât? Nimic altceva? întrebă Batando. Despre greutăţile pe care le va avea când va încerca să pătrundă în valea interzisă nu i-a vorbit?

— Nu.

— Atunci îl vom conduce până la intrarea în vale, spuse Batando zâmbind şiret.

Sir James

În timp ce Tarzan şi Zeyd înaintau spre sat în căutarea unei escorte pentru arab, acesta avu timp să se gândească la lucrurile ce-l frământau. Plin de respect pentru ghidul său şi acordându-i toată încrederea, îi vorbi deschis:

— Mare şeic al junglei, îi spuse el, prin bunătatea ta ai câştigat loialitatea lui Zeyd; dar el mai are, totuşi, o rugăminte.

— Despre ce-i vorba? întrebă Tarzan.

— Fata pe care o iubesc, Ateja, se află încă în ţinutul ăsta sălbatic. Şi-atâta timp cât Fahd este lângă ea, Ateja e în pericol. Nu îndrăznesc să mă întorc acum în tabăra lui Ibn Jad, chiar dacă aş reuşi să o găsesc. Mai târziu, când mânia i se va mai potoli, am să mă întorc la el ca să-l conving de nevinovăţia mea. De-abia atunci, când am să fiu lângă Ateja, am s-o pot apăra de Fahd.

— Şi-atunci ce-ai vrea să faci? întrebă Tarzan.

— Aş vrea să rămân în satul spre care ne îndreptăm, până ce Ibn Jad va trece pe aici, la întoarcerea în El-Guad. E singura mea şansă să o mai văd vreodată pe Ateja. Dacă mă obligi să părăsesc acum ţara, n-am s-o mai văd niciodată.

— Ai dreptate, zise omul-maimuţă. Ai să rămâi aici şase luni. Dacă în acest timp Ibn Jad nu se întoarce, voi da ordin să fii adus la mine. Voi găsi eu un mijloc să te trimit în siguranţă spre ţara ta.

— Allah să te binecuvânteze! exclamă Zeyd.

Odată ajunşi în sat, căpetenia îi promise lui Tarzan că-l va ţine bucuros pe Zeyd până la întoarcerea lui Ibn Jad.

După ce a părăsit satul, omul-maimuţă se îndreptă din nou spre nord. Îl nelinişte gândul că un alb era prizonierul arabilor. Era practic imposibil ca Stimbol, pe care-l trimisese spre coasta orientală, să ajungă atât de departe

în nord. Mai probabil era ca prizonierul să fie tânărul Blake, pentru care Tarzan nutrea o oarecare prietenie. Dar, la fel de bine, se putea ca acel bărbat să nu fie nici Blake, nici Stimbol. În orice caz, oricine ar fi fost, Tarzan nu putea suporta gândul că un alb se află în mâinile beduinilor.

Omul-maimuţă nu se grăbea. Zeyd îi spusese că-l ţineau prizonier pe alb pentru a obţine o răscumpărare. Voia să cerceteze mai întâi tabăra lui Blake şi apoi să urmeze drumul luat de arabi.

În cea cle-a doua zi a întâlnit maimuţele lui Toyat. Timp de două zile a vânat împreună cu ele, i-a revăzut pe prietenii săi, Gayat şi Zutho şi a stat la taclale cu ceilalţi membri ai tribului.

Le părăsi apoi pe maimuţe şi porni hai-hui prin junglă. Îşi petrecu jumătate de zi hărţuindu-l pe Numa, care-i omorâse o pradă. Nu se lăsă până ce pădurea nu răsună de răgetele înfiorătoare ale leului, pe care provocările lui Tarzan îl scoseseră din minţi.

Lord Greystoke se descotorosise de pojghiţa de civilizaţie. Redevenise o fiară sălbatică la fel de simplu cum ţi-ai schimba hainele. Doar în jungla sa iubită, printre locuitorii ei sălbatici, Tarzan redevenea cu adevărat Tarzan. Faţă de lumea civilizată avea mereu o reţinere, ce semăna cu teama instinctivă a animalelor faţă de om.

Plictisit să tot arunce cu fructe stricate în Numa, Tarzan îşi continuă drumul prin crengile copacilor. Trecu o noapte şi, dimineaţa, după ce l-a urmărit pe Bara, cerbul, l-a omorât şi a mâncat din el. Apoi, liniştit, şi-a reluat somnul. L-a trezit zgomotul de crengi rupte şi foşnetul ierbii.

Adulmecă aerul. Îşi ciuli urechile ce puteau depista şi zgomotul făcut de o furnică, şi zâmbi. Se apropia Tantor.

Jumătate de zi a stat întins pe spatele imens al elefantului, ascultând trăncăneala şi piuitul maimuţei Mânu, apoi îşi reluă drumul.

O zi sau două mai târziu dădu de maimuţe. Păreau agitate şi, când l-au văzut, au început să ţipe toate deodată.

— Salut, Manu! strigă omul-maimuţă. Sunt Tarzan, Regele Junglei. Ce s-a întâmplat?

— Gomanganii, Gomanganii, strigă o maimuţă.

— Nişte Gomangani ciudaţi, ţipă alta.

— Gomangani cu bastoane cu tunet, spuse a treia.

— Unde asta? a întrebat omul-maimuţă.

— Acolo, acolo! săriră maimuţele. Arătau, toate, spre nord-est.

— La câte zile?

— Aproape, aproape, au răspuns maimuţele.

— Este cu ei şi un Tarmangani?

— Nu, doar Gomangani. Cu bastoanele lor cu tunet îi omoară pe micuţii Mânu şi-i mănâncă. Gomangani răi.

— Tarzan o să vorbească cu ei, a răspuns omul maimuţă.

— O să-l omoare pe Tarzan cu bastonul cu tunet şi o să-l mănânce, a prezis o maimuţă bătrână.

Tarzan izbucni în râs, sări într-un copac şi se îndreptă în direcţia arătată. Nu a mers prea mult şi a simţit mirosul negrilor. Se luă după urma lor şi nu după mult timp a reuşit să le distingă vocile.

Tarzan îşi continuă drumul din copac în copac, în linişte deplină, alunecând ca o umbră, fără să facă nici cel mai mic zgomot.

Tarzan i-a ajuns din urmă pe negri şi i-a recunoscut imediat, erau oamenii tânărului american Blake. Sub ochii uluiţi ai acestora, a sărit în mijlocul lor. Câţiva au luat-o la fugă, speriaţi, dar ceilalţi l-au recunoscut.

— E Marele Bwana, este Tarzan, Regele Junglei! au strigat ei.

— Unde-i căpetenia voastră? a întrebat Tarzan.

Un negru robust ieşi în faţă:

— Eu sunt căpetenia.

— Unde-i stăpânul tău?

— Sunt câteva zile bune de când a plecat.

— Unde? a întrebat Tarzan.

— Nu ştim. A plecat cu un singur *askari.* S-a iscat o furtună mare şi nu s-a mai întors nici unul. I-am căutat prin junglă, dar nu i-am mai găsit. I-am aşteptat la locul de întâlnire stabilit, dar n-au venit. Nu mai ştiam ce să facem. Nu am fi vrut să-l părăsim pe tânărul Bwana care a fost aşa de bun cu noi, dar ne temeam c-o fi murit. Nu mai aveam provizii decât pentru o zi, aşa c-am hotărât să ne întoarcem acasă şi să povestim prietenilor tânărului Bwana ce ni s-a întâmplat.

— Ai făcut bine, a spus Tarzan. I-aţi întâlnit în junglă pe oamenii deşertului?

— Nu i-am văzut, dar în timp ce-l căutam pe tânărul Bwana, am dat peste locul în care îşi făcuseră nu de mult tabăra.

— Cam pe unde?

Negrul i-a arătat direcţia.

— Pe drumul spre Abisinia. Când au părăsit tabăra, s-au îndreptat spre nord.

— Puteţi să vă întoarceţi în satul vostru, a spus Tarzan, dar mai întâi să-i anunţaţi pe prietenii tânărului Bwana şi să duceţi mesajul acesta la casa lui Tarzan:

„Trimiteţi o sută de Waziri în nordul ţării Galla. Când ajung la izvorul dintre stâncile rotunjite, să-i urmărească pe oamenii deşertului.”

— Aşa vom face.

— Repetă mesajul meu.

Negrul repetă întocmai vorbele lui Tarzan.

— Perfect, a spus Tarzan, am plecat. Nu mai omorâţi pe Mânu, maimuţa, căci Mânu este vărul lui Tarzan şi deci şi al vostru; vă puteţi găsi şi altă mâncare.

— Am înţeles, Mare Bwana.

În castelul prinţului Gobred din cetatea Nimmr, James Hunter Blake învăţa datoriile ce-i reveneau unui cavaler de Nimmr. Sir Richard îl luase sub protecţia sa şi acceptase responsabilitatea educaţiei sale.

Prinţul Gobred, care a văzut imediat ignoranţa lui Blake în ceea ce priveşte regulile elementare ale cavalerilor, se arăta sceptic. Sir Malud era de-a dreptul ostil. Sir Richard, însă, cavaler loial pe care toată lumea îl stima, primise mână liberă. Pe de altă parte, influenţa pe care o exercita prinţesa Guinalda asupra tatălui său nu rămăsese fără rezultat, căci dintre toate comorile, Prinţul n-avea nimic mai drag ca fiica sa. Iar sosirea acestui ciudat şi frumos cavaler în uitata cetate Nimmr stârnise curiozitatea şi interesul Guinaldei.

Sir Richard îl îmbrăcase pe Blake cu haine de-ale sale, aşteptând ca ţesătorul, croitorul şi armurierul să-i facă propriile lui haine şi arme. Şi n-au avut prea mult de aşteptat. După o săptămână, Sir James avea hainele, armele şi calul unui adevărat cavaler de Nimmr. Când a vrut să-i plătească lui Sir Richard şi-a dat seama că banii lui erau total necunoscuţi. Şi, printre altele, Sir Richard i-a spus că în Nimmr nu mai existau decât vreo câteva monede, aduse cu şapte sute treizeci şi cinci de ani înainte de către strămoşii lor şi că la ei totul se plăteşte prin muncă.

Cavalerii îl slujeau pe prinţ, care îi proteja. La rândul lor, aceştia îi protejau pe ţăranii şi artizanii care, în schimb, le procurau tot ceea ce aveau nevoie. Sclavii erau îmbrăcaţi şi hrăniţi de către prinţ sau de cavalerul în serviciul căruia se găseau. Bijuteriile şi metalele preţioase treceau des din mână în mână, dar aceste tranzacţii nu erau decât un schimb, fără nici o altă semnificaţie.

Nu prea le păsa de bogăţie. Cavalerii erau mult mai preocupaţi de onoare şi de curaj, calităţi fără de preţ. Artizanul îşi găsea răsplata în priceperea sa şi în onoarea ce i-o aducea aceasta.

Valea oferea hrană din abundenţă pentru întreaga populaţie. Sclavii munceau pământul. Sclavii eliberaţi liberţii deveneau artizani. Bărbaţii de arme creşteau vite,

iar cavalerii apărau Nimmr-ul de inamici, se întreceau în turniruri şi vânau în valea şi munţii din împrejurimi.

Încetul cu încetul, graţie sfaturilor înţelepte ale lui Sir Richard, Blake devenea din ce în ce mai priceput în treburile cavalereşti. I-a venit destul de greu să înveţe să se servească de sabie şi de scut deşi, în timpul colegiului, dovedise o oarecare îndemânare la floretă. De fapt, cavalerii din Nimmr nu foloseau sabia ca armă de apărare, ci doar pentru *le coup de grâce*[3]. Spada era destinată doar străpungerii inamicului; pentru apărare foloseau numai scutul. În timp ce Blake se antrena în mânuirea sabiei, îşi dădu seama că ar putea profita de cunoştinţele sale de scrimă, cumpănind astfel neîndemânarea în folosirea scutului: dacă şi-ar perfecţiona mânuirea spadei, folosind-o ca armă defensivă, ca pe o floretă, adversarii săi ar fi puşi în încurcătură.

Cu lancea i-a fost mai uşor, eficacitatea acestei arme depinzând în mare măsură de calităţile celui care o mânuia, iar vechiul său *hobby* pentru polo pe iarbă făcea din Blake un excelent cavaler.

Partea de nord din ballium — curtea exterioară, care se întindea între incinta exterioară şi castel —, era rezervată exclusiv cavalerilor. Aici, curtea era foarte largă. Lângă zidul castelului instalaseră o uriaşă tribună din lemn, ce putea fi demontată uşor în caz de atac.

În fiecare săptămână, aici aveau loc lupte cu lancea între călăreţi. Marile turniruri, mai puţin frecvente, aveau loc pe câmp, în afara cetăţii.

În fiecare dimineaţă, un mare număr de cavaleri şi doamne asistau la exerciţiile care dădeau viaţă şi culoare curţii. Lumea glumea, se făceau pariuri şi nefericitul care cădea de pe cal era compătimit în bătaie de joc. Întrecerile erau amicale, dar de fapt cavalerii se temeau mai mult de ridicol decât de moarte. În întrecerile oficiale ce se desfăşurau în fiecare săptămână, publicul era mai reţinut, dar la cele zilnice era mult mai brutal în glumele sale.

În faţa unui astfel de public a trebuit Blake să se antreneze. Şi cum era începător, oamenii veniseră mai mulţi ca de obicei. Apărat de prietenii lui Sir Richard, atacat de cei ai lui Sir Malud, Blake era fie aplaudat cu entuziasm, fie ţinta unor glume răutăcioase.

Deseori asista şi Prinţul. Cât despre prinţesa Guinalda, ea nu lipsea niciodată. Gobred trecu destul de repede de partea lui Sir Malud, astfel încât rândurile partizanilor acestuia din urmă au crescut.

În primele ore ale dimineţii, erau instruiţi tinerii scutieri care, într-o bună zi, urmau să fie admişi în rândul Cavalerilor.

Urmau apoi întrecerile cavalerilor, în timpul cărora Sir Richard sau unul dintre prietenii săi supravegheau antrenamentul lui Blake. În timpul unuia dintre aceste exerciţii, uimitoarele calităţi de cavaler ale americanului au fost remarcate de toţi cei prezenţi. Chiar şi Gobred începu să aplaude.

— Calul şi călăreţul fac parcă un singur trup! a exclamat el.

— Are mare noroc că încă n-a căzut, spuse Malud.

— Se poate, acceptă Gobred observaţia răutăcioasă a lui Sir Malud, dar parcă n-ar avea armură, aşa de uşor se mişcă.

— Mânuieşte bine lancea, a recunoscut Malud. Dar, pe sângele lui Hristos, ai mai văzut vreodată o asemenea neîndemânare la mânuirea scutului? Ar face mai bine să toace carne pe el; i-ar folosi şi lui la ceva.

Toţi au izbucnit în râs, mai puţin prinţesa Guinalda. Malud, care n-o scăpa din ochi, a observat imediat.

— Crezi că necioplitul ăsta are vreo şansă să ajungă cavaler? a întrebat-o el.

— Chiar vrei să-ţi răspund?

— N-ai râs deloc!

— Tânărul acesta e străin şi e departe de casa lui. Nu mi se pare deloc cavaleresc să-ţi baţi joc de el, a replicat

prinţesa. Deci, dacă nu am râs, este pentru că gluma ta nu m-a amuzat.

Câteva ore mai târziu, Blake s-a alăturat celorlalţi în curtea cea mare, îndreptându-se spre grupul partizanilor lui Malud. Şi asta nu din întâmplare. N-a căutat niciodată să-l evite pe Malud sau pe prietenii lui şi nu părea să-i pese nici de ironiile lor prost ascunse nici de insinuările lor. Malud punea asta pe seama prostiei şi ignoranţei de ţărănoi a lui Blake. Alţii, dimpotrivă, admirau atitudinea acestuia. Vedeau în ea un afront, pe care mintea obtuză a lui Malud nu-l putea înţelege. Majoritatea locuitorilor sumbrului castel Nimmr simţeau o oarecare simpatie pentru noul venit. Adusese cu el o adiere de prospeţime şi de noutate care mai destinsese puţin atmosfera în care se izolase, de aproape şapte secole şi jumătate, cetatea Nimmr. Adusese cuvinte şi expresii noi, puncte de vedere noi pe care le primiră cu bucurie şi, ele n-ar fi fost ostilitatea lui Sir Malud, care se bucura de o mare influenţă, Blake ar fi fost acceptat cu braţele deschise. Desigur, Sir Richard era mult mai popular decât Malud, dar era mai sărac: avea mai puţini cai, mai puţine arme, mai puţini soldaţi şi, deci, mai puţină influenţă asupra prinţului Gobred. Existau totuşi un număr mare de spirite independente care erau de partea lui Sir Richard, fie din prietenie, fie din libertatea unei opinii ce nu ţinea cont de evenimentele politice. Şi aceştia se declaraseră, pe faţă, aliaţi fideli ai lui Blake.

Nu toţi cei care-l înconjurau în acea dimineaţă pe Malud îi erau ostili americanului, dar râdeau odată cu Malud şi se încruntau când el era supărat, conform zicalei că la curţile princiare cel mai important este să ştii să spui: „Da, aşa este, Sir”.

Apropiindu-se de grup ca s-o salute pe prinţesa Guinalda care, fiind de sânge regal, trebuia salutată prima a fost răsplătit de aceasta cu un zâmbet fermecător.

— Te-ai comportat foarte bine dimineaţa asta, Sir James, i-a spus ea cu bunăvoinţă. A fost o adevărată plăcere să te privim călărind.

— Plăcerea de a-l vedea călărind a fost cu siguranţă mai rară decât dacă l-am fi văzut înfulecând un sfert de căprioară, mârâi Sir Malud.

Replica fu urmată de hohote de râs în anturaj, încât Malud profită imediat de avantaj:

— Pe cinstea mea! Daţi-i o ciozvârtă şi un cuţit şi se va potrivi de minune în rol.

— Dacă tot vorbim de mâncare, spuse Blake, ceea ce se pare că-l interesează pe Sir Malud mai mult decât problemele cavalereşti, ştie careva dintre voi de ce este nevoie pentru a mânca, pe loc, un porc?

— Nu, nobile sir, răspunse Guinalcla, habar n-avem… Te rog, spune-ne tu.

— Da, răcni Malud, spune-ne tu, tu ştii cel mai bine.

— Chiar tu ai spus-o, adineaori!

— Ei bine, ce-ţi trebuie ca să mănânci un porc, acuma, pe loc? întrebă Malud, făcând cu ochiul celorlalţi.

— Aş avea nevoie de o masă, de un cuţit şi de… tine, Sir Malud, a replicat Blake.

S-au scurs câteva secunde până ce minţile lor simple au înţeles exact ceea ce a vrut să spună Blake. Prinţesa Guinalda a izbucnit prima în râs.

Majoritatea celorlalţi au imitat-o, explicând celor ce nu înţeleseseră încă, sensul acestei glume. Totuşi, nu toţi râdeau. Şi, cu siguranţă, nu şi Sir Malud. Când a înţeles vorbele lui Blake s-a înroşit de furie, apoi a pălit. Ca toţi cei ce-şi bat joc de alţii, lui Sir Malud nu-i plăcea ca el însuşi să fie ţinta acestor atacuri.

— Mizerabile, îndrăzneşti să-l înfrunţi pe Sir Malud? urlă el. Bastard! Lichea! Povestea asta o s-o rezolvăm cu sânge.

— Ia mai du-te-n…, nenorocitule! urlă şi Blake.

— Nu ştiu ce-nseamnă vorbele tale nesăbuite, dar îţi jur că mâine o să ne întâlnim şi dacă n-ai să primeşti lupta dreaptă, am să te fugăresc prin Valea Mormântului cu lovituri de bici.

— Perfect! replică Blake. Mâine dimineaţă în partea de sud a ballium-ului; cu ce arme?

— Poţi să alegi tu arma, mizerabile, spuse Malud.

— Nu-mi mai spune aşa, zise Blake cu un calm aparent. Zâmbetul îi dispăruse de pe buze. Am să-ţi spun câteva lucruri, Malud: eşti singurul om din Nimmr care nu mi-a oferit o şansă de afirmare. Te crezi mare cavaler, dar nu eşti nici pe departe. Nu eşti nici inteligent, nici prietenos, nici generos. Şi, cum s-ar spune în ţara mea, eşti un farsor. Ai câţiva cai, câţiva soldaţi şi-atât. Dar dacă nu-i aveai, cu siguranţă că n-ai fi avut favorurile prinţului şi, fără ele, n-ai fi avut nici prieteni. N-ai nici bunătatea, nici nobleţea lui Sir Richard, ale cărui calităţi fac onoare spiritului cavaleresc. Valorezi chiar mai puţin ca mine, care, cu arme ce nu sunt ale mele, te voi înfrunta mâine în ballium. Voi lupta cu spada şi scutul şi te voi învinge!

Văzând furia lui Malud, cei ce-l înconjurau pe american s-au îndepărtat puţin câte puţin, aşa încât, atunci când Blake a terminat de vorbit, era singur în faţa grupului format de Malud cu prietenii săi. Cineva se alătură, totuşi, lui Blake. Era Guinalda.

— Sir James, i-a spus ea, zâmbindu-i, ai pus mult suflet în vorbele tale! Râse cu voioşie, apoi continuă:

— Hai să facem câţiva paşi împreună, nobile cavaler. Îl luă de braţ şi-l conduse de-a lungul grădinii din ballium.

Blake se pomeni spunându-i prinţesei:

— Eşti minunată!

— Chiar crezi că sunt minunată? întrebă ea. Este greu de ştiut, când îmi vorbeşti mie, unei prinţese, dacă spui, într-adevăr, ceea ce simţi. La noi se zice că adevărul se spune doar sclavilor şi foarte rar prinţilor.

— Comportarea mea ţi-o va dovedi, sper.

După ce se îndepărtară puţin de ceilalţi, tânăra prinţesă îl apucă de mână pe Blake:

— Te-am îndepărtat de oamenii aceia, Sir James, ca să-ţi pot vorbi între patru ochi, spuse ea.

— Nu contează motivul, i-a răspuns el, zâmbind.

— Eşti un străin pentru noi, nu ne cunoşti obiceiurile şi nici nu eşti prea priceput în artele cavalereşti, ceea ce face ca mulţi dintre noi să pună la îndoială şansele tale de a deveni cavaler. Totuşi, ori eşti foarte curajos, ori eşti nebun ca să alegi să-l înfrunţi pe Sir Malud cu spada şi scutul. Mânuieşte foarte bine aceste arme, pe când tu... De asta am vrut să-ţi vorbesc, ca să-ţi spun că te îndrepţi spre o moarte sigură.

— Ce mai pot face acum? întrebă, simplu, Blake.

— Eşti destul de îndemânatec cu lancea, a spus ea. Încă nu e prea târziu să-ţi alegi alte arme. Te implor să o faci.

— Chiar îţi pasă? întrebă el. Pentru Blake, întregul univers se rezuma acum în această întrebare.

Pentru o clipă, ochii tinerei s-au cufundat într-ai lui, apoi în priviri i-a apărut trufia:

— Sunt fata prinţului de Nimmr, a răspuns ea. Şi-mi pasă chiar şi de soarta celui mai umil dintre supuşii tatălui meu.

„Sper că asta o să-ţi mai potolească înflăcărarea pentru o bucată de vreme, Sir James”, gândi Blake, dar nu spuse nimic, mulţumindu-se să zâmbească.

Guinalda se opri brusc.

— Găsesc impertinent zâmbetul tău, mizerabile! exclamă ea cu mânie. De astă dată ai mers prea departe; nu uita că vorbeşti cu fata prinţului de Nimmr!

— Te-am întrebat doar dacă-ţi pasă că mâine voi fi omorât. Oricine ar putea să te întrebe aşa ceva.

— Şi eu ţi-am răspuns. De ce zâmbeai aşa?

— Pentru că ochii tăi mi-au răspuns înaintea buzelor. Şi ştiu că *ei* mi-au spus adevărul.

Prinţesa se opri din nou, furioasă:

— Eşti, într-adevăr, un bădăran, a spus ea. Şi n-am să mă las insultată mai mult.

Şi-a înălţat capul cu semeţie şi s-a îndreptat spre ceilalţi.

Blake o ajunse din urmă.

— Mâine, murmură el, îl voi întâlni pe Sir Malud cu spada şi cu scutul. Dacă o să am onoarea să apăr culorile tale, voi învinge cea mai bună spadă din Nimmr.

Prinţesa nu binevoi să-i răspundă. Se alătură grupului ce-l înconjura pe Sir Malud, de parcă n-ar fi auzit cuvintele lui Blake.

„Mâine vei muri”

În seara întoarcerii lui Ulala, în satul lui Batando a fost sărbătoare. Femeile tăiară o capră şi câţiva pui, mesele fură încărcate cu fructe, pâine de manioc şi un fel de bere. S-a cântat şi s-a dansat. Nimeni nu s-a culcat înaintea zorilor, aşa că abia a doua zi la amiază putu Fejjuan să discute serios cu Batando.

Obosit după noaptea de nesomn, bătrânul şef moţăia încă în umbra colibei sale.

— Batando, am venit să vorbim despre poporul deşertului, spuse Fejjuan.

Batando tresări nemulţumit. Îl durea foarte tare capul.

— Ieri ai spus că ai să-i conduci până la intrarea în Valea Interzisă, a continuat Fejjuan. Asta înseamnă că nu ai de gând să-i înfrunţi.

— Nu mai trebuie să-i înfruntăm dacă-i conducem la intrarea în Valea Interzisă, a replicat Batando.

— Nu înţeleg...

— Ascultă, Ulala, a replicat şeful. Când erai mic, ai fost răpit şi dus de aici. Fiind prea mic, erau multe lucruri pe care nu le ştiai încă. Mai sunt şi altele pe care le-ai uitat. Nu-i greu deloc să intri în Valea Interzisă, mai ales dacă vii dinspre nord. Toţi cei din Galla cunosc trecătoarea din nord sau tunelul de lângă crucea cea mare care arată intrarea din sud. Toată lumea de-aici ştie că sunt singurele căi pentru a pătrunde în vale. Şi tot astfel, toţi cei de aici ştiu că din Valea Interzisă nu se mai poate ieşi.

— Cum asta, Batando? întrebă Fejjuan. Dacă sunt două căi de intrare, cum de nu se mai poate ieşi?

— Îţi repet că nu există ieşire, a insistat şeful. Ştim din bătrâni că mulţi oameni au intrat în Valea Interzisă dar nimeni nu s-a mai întors ele acolo.

— De ce oare?

Batando clătină din cap.

— Cine poate şti? a spus el. Habar n-am ce a putut să li se întâmple.

— Dar ce fel de oameni locuiesc în valea asta? a întrebat Fejjuan.

— Nici asta nu ştim. Nimeni nu s-a mai întors ca să ne spună. Unii zic c-ar fi sufletele morţilor, alţii, că valea e locuită de leoparzi. Dar nimeni nu ştie adevărul. Ulala, du-te şi spune-i şefului oamenilor deşertului că-i vom conduce la intrarea în vale. Aşa n-o să trebuiască să ne batem cu ei şi nici n-or să ne mai facă probleme.

— Îmi dai cu mine nişte oameni care să mă însoţească?

— Nu, răspunse Batando. Spune-le beduinilor că vom fi acolo în trei zile. Între timp eu am să adun războinicii din satele vecine. N-am încredere în poporul deşertului. Totuşi le voi permite să străbată ţinuturile noastre. Ai să-i explici asta şefului lor. Ai să-i mai spui că, în schimb, cer eliberarea tuturor sclavilor luaţi de el din Galla, înainte de a pătrunde în vale.

— N-o să accepte.

— Poate că atunci când o să se vadă înconjurat de războinicii noştri o să accepte.

Aşadar Fejjuan se întoarse la stăpânii săi să le spună ce a hotărât Batando. La început, Ibn Jad a refuzat categoric să dea drumul sclavilor. Dar când Fejjuan i-a repetat că numai cu această condiţie acceptă Batando să-l conducă la intrarea în vale şi că refuzul său putea trezi ostilitatea poporului Galla, a acceptat. De bună seamă că Ibn Jad nu avea de gând să-şi ţină promisiunea, voind s-o încalce în ultimul moment. Trădându-i pe beduini, Fejjuan nu regreta decât pe Ateja, care fusese bună cu el. Dar, fatalist, se consolă cu gândul că ceea ce trebuia să se întâmple se va întâmplă oricum, şi că ceea ce făcea el nu influenţa cu nimic cursul destinului.

În timp ce Ibn Jad aştepta iar Batando îşi aduna războinicii, Tarzan a ajuns la pârâul ce izvora dintre

stâncile rotunjite şi s-a luat după beduini.

De când aflase de la negrii lui Blake că americanul dispăruse şi că nu mai ştiau nimic despre Stimbol de când acesta se despărţise de Blake, omul maimuţă a fost convins că prizonierul alb din tabăra arabilor nu putea fi decât Blake.

Nu-şi făcea prea multe griji pentru el. Sperând într-o răscumpărare, beduinii îl vor cruţa atâta timp cât nu va reprezenta pentru ei un adevărat pericol. Tarzan mergea deci pe urmele arabilor fără să se grăbească prea tare.

***

Doi bărbaţi stăteau pe bănci, la o masă de lemn, în faţa unei lămpi cu ulei ce arunca luciri palide, profilând pe piatra pereţilor umbrele ciudate ale celor doi. Flacăra lămpii tremura în aerul nopţii ce pătrundea printr-o ferestruică. Pe masă aveau o tablă de lemn, grosolană, pe care jucau dame.

— E rândul tău, Richard. Nu prea pari în formă în seara asta. Ce s-a întâmplat?

— Mă gândesc la ziua de mâine, James, şi mi se strânge inima.

— De ce? întrebă Blake.

— Desigur, Malud nu e cea mai bună sabie a Nimmr-ului, răspunse Sir Richard, dar...

— Dar eu sunt cea mai proastă, încheie Blake râzând, fraza neterminată.

Sir Richard îşi ridică privirea, zâmbind:

— Nu poţi să fii niciodată serios, nici chiar în faţa morţii? Toţi oamenii din ţara ta sunt la fel de ciudaţi?

— Richard, e rândul tău să muţi, spuse Blake.

— Să nu te ascunzi în spatele scutului, l-a sfătuit Richard. Şi să nu-i pierzi nici o clipă din ochi sabia. Aşa ai să ştii momentul în care va lovi, şi ai să poţi para; e destul

de lent. Ochii lui îţi vor spune dinainte locul în care va lovi. Am exersat de multe ori cu el, şi o ştiu.

— Şi nu te-a omorât, îi reaminti Blake.

— Ne antrenam doar. Mâine va fi cu totul altceva. Prietene, Malud te-a provocat la o luptă pe viaţă şi pe moarte, ca să-şi spele în sângele tău afrontul pe care i l-ai adus.

— Şi pentru atâta lucru vrea să mă omoare? întrebă Blake. Nu i-am spus decât că e un ticălos înrăit!

— Dacă ar fi doar asta, i-ar fi ajuns să te rănească. Din nefericire, alta e cauza.

— Care? N-am schimbat cu el nici zece cuvinte.

— E gelos.

— Gelos? De ce?

— Vrea să se căsătorească cu prinţesa şi a observat cum o priveşti, îi explică Richard.

— Prostii! exclamă Blake, roşind.

— Nu sunt prostii. Nu-i singurul care a văzut-o, insistă Richard.

— Te-ai ţicnit de-a binelea, strigă Blake.

— Nu e prima oară când un bărbat o priveşte astfel şi sunt mulţi cei care o admiră, căci este de o frumuseţe fără seamăn, dar...

Americanul îl întrerupse:

— Şi Malud a omorât pe vreunul?

— Nu, pentru că prinţesa *nu îi privea şi ea.*

Blake se lăsă pe spate, izbucnind în râs:

— Încep să cred că sunteţi cu toţii săriţi de pe fix. Recunosc că prinţesa e o fată foarte drăguţă, dar te asigur că nu mi-a aruncat nici cea mai mică privire.

— Mai lasă-mă cu vorbele tale ciudate! încerc doar să te fac să înţelegi, James, că nu mă poţi prosti. Prinţesa nu te pierde o clipă din ochi când te antrenezi. Cât despre tine, când o priveşti... Ştii cum îşi priveşte un câine stăpânul adorat?

— Nu-i adevărat! strigă Blake.

— Iată de ce vrea Malud să te elimine, reluă Richard, fără să ţină cont de protestele lui, şi, ştiind lucrul ăsta, nu pot să nu-mi fac griji, căci ai început să-mi fii tare drag.

Blake se ridică şi ocoli masa.

— Eşti tare bun, spuse el, bătându-l afectuos pe umăr, dar nu-ţi fă griji, încă n-am murit. Ştiu că par destul de neîndemânatic când mânuiesc spada, dar am învăţat multe în ultimul timp şi cred că lui Sir Malud n-o să-i fie prea uşor să mă înfrunte.

— Curajul şi încrederea ta sunt bune, dar nu ţin locul experienţei de o viaţă a lui Malud, care s-a servit de spadă, şi încă bine, având astfel un mare avantaj faţă de tine.

— Prinţul Gobred îl susţine pe Malud? întrebă Blake.

— Cum să nu? Malud e un senior puternic. Are propriul lui castel, un număr mare de cai şi de servitori. Mai are o duzină de cavaleri şi vreo sută de soldaţi.

— Sunt şi cavaleri care nu au castelul lor?

— Da, vreo douăzeci.

— Şi locuiesc pe lângă castelul lui Gobred?

— Da, la mai puţin de trei leghe de castelul lui Gobred, explică Richard.

— Şi cine mai locuieşte în valea asta?

— Ai auzit vorbindu-se de Bohun? întrebă Richard.

— Da, de mai multe ori. De ce?

— S-a proclamat Rege, dar nimeni dintre noi nu-l recunoaşte. El şi oamenii săi locuiesc în celălalt capăt al văii. Sunt aproape la fel de mulţi ca şi noi şi de când ne ştim suntem în război cu ei.

— Dar am auzit c-o să fie un mare turnir, pentru care se pregătesc toţi cavalerii. Credeam c-o să participe şi Bohun cu cavalerii săi.

— Aşa este. Din timpuri străvechi, o dată pe an, trei zile la rând, începând cu prima duminică din postul Paştelui, este armistiţiu: Cavalerii Aversului şi Cei ai Reversului se întrec în Marele Turnir, care are loc un an la porţile

Nimmr-ului şi anul următor în câmpia din faţa Cetăţii Mormântului.

— Cavalerii Aversului şi Cavalerii Reversului? Ce înseamnă asta? întrebă Blake.

— Eşti cavaler de Nimmr şi nu ştii? exclamă Richard.

— Ce ştiu eu despre cele cavalereşti, ar încăpea într-o coajă de nucă, recunoscu Blake.

— Trebuie neapărat să ştii toate astea. Am să-ţi povestesc eu totul de la început.

Luând o carafă de vin, Richard umplu paharele, îşi goli pe îndelete paharul, căutându-şi cuvintele, apoi începu:

— Richard I a pornit cu armata sa din Sicilia, în primăvara anului 1191, navigând spre Saint-Jean d’Acre, unde trebuia să se întâlnească cu Philippe Auguste, regele Franţei, pentru a elibera împreună Pământul Sfânt, ocupat de sarazini. Dar Richard s-a oprit să cucerească mai întâi Ciprul şi să-l pedepsească pe tiranul ce domnea acolo, cel care o jignise pe Berengaria, logodnica lui Richard.

Pornind din nou spre Saint-Jean d’Acre, unii cavaleri au ascuns la bordul navelor nişte tinere din Cipru, a căror frumuseţe îi cucerise. S-a întâmplat ca, în timpul unei furtuni, două vase să se îndepărteze de flotă şi să eşueze pe coasta africană.

Primul vas era comandat de un cavaler pe nume Bohun, celălalt de un anume Gobred. Cei doi şi-au continuat drumul separat. Dar, atunci când erau atacaţi, îşi uneau forţele pentru a se apăra în comun.

Astfel, căutând Ierusalimul, au descoperit această vale. Oamenii lui Bohun au crezut că este Valea Mormântului şi că, deci, cruciada se încheiase. Şi-au scos crucile pe care, atâta timp cât nu şi-au atins încă scopul, cruciaţii le poartă pe piept, şi le-au pus pe spate. Asta însemna că încheiaseră cruciada şi că se puteau întoarce acasă.

Dar Gobred ştia că asta nu e Valea Sfântului Mormânt şi că, deci, cruciada nu se putea sfârşi. El şi oamenii săi şi-au păstrat crucile pe piept, au construit un oraş şi o

fortăreaţă, ca să-l împiedice pe Bohun şi pe ai lui să se întoarcă în Anglia înainte de a-şi fi terminat cu adevărat sfânta misiune.

Bohun a străbătut valea şi şi-a construit, la rândul său, un oraş şi o fortăreaţă ca să-i împiedice pe oamenii lui Gobred să-şi continue drumul spre adevăratul Mormânt. Timp de aproape şapte secole şi jumătate, descendenţii lui Bohun i-au împiedicat pe cei ai lui Gobred să-şi urmeze drumul spre Ierusalim, iar descendenţii lui Gobred le-au interzis celorlalţi să se întoarcă în Anglia, astfel încât ordinul cavalerilor să nu fie dezonorat.

Gobred s-a intitulat prinţ, iar Bohun rege. Secole de-a rândul aceste titluri s-au transmis din tată-n fiu. Descendenţii lui Gobred poartă întotdeauna crucea pe piept şi de aceea sunt numiţi Cavalerii Aversului iar ceilalţi, care o poartă pe spate, sunt numiţi Cavalerii Reversului.

— Şi tot mai speraţi să eliberaţi Sfântul Pământ? întrebă Blake.

— Da, răspunse Richard, şi Cavalerii Reversului speră să se întoarcă în Anglia. Dar e mult timp de când am înţeles, şi unii şi ceilalţi, că nu vom reuşi niciodată, înconjuraţi cum suntem de armata sarazinilor. Suntem prea puţini ca să ne măsurăm cu ei. Nu crezi că, sub o asemenea ameninţare, e mai înţelept să rămânem aici? întrebă el.

— Ei bine, cred că aţi provoca o oarecare surpriză dacă voi aţi pătrunde în Ierusalim sau dacă ceilalţi s-ar întoarce la Londra, recunoscu Blake. În locul vostru, aş rămâne aici. Vezi tu, după şapte sute treizeci şi cinci de ani, majoritatea celor pe care i-ai cunoscut trebuie să te fi uitat. Cât despre sarazini, cu siguranţă că nu vor înţelege cine sunt oamenii aceştia care încearcă să pătrundă în Ierusalim.

— Vorbeşti cu multă înţelepciune, James, a spus Richard. Pe de altă parte, necunoscând nici o altă ţară, suntem bucuroşi să locuim aici.

Câteva momente, cei doi au reflectat în linişte. Blake fu primul care a spart tăcerea:

— Mi-ai zis că Marele Turnir începe în prima duminică din postul Paştelui. Nu mai e mult până atunci.

— Într-adevăr. De ce?

— Voiam să te întreb dacă n-aş putea participa şi eu. Pe zi ce trece, devin tot mai îndemânatic în mânuirea lăncii.

Sir Richard clătină din cap:

— Mâine vei muri, spuse el, privindu-l cu tristeţe.

— Nu eşti deloc amuzant, exclamă Blake.

— Nu spun decât adevărul, dragă prietene, răspunse Richard. Mi-e tare greu să mă gândesc la asta, dar ştiu că aşa va fi: n-ai să poţi să-l învingi pe Sir Malud. Aş fi bucuros să-ţi iau locul, mâine, dar nu se poate. Mă consolez la gândul că vei fi curajos şi că vei muri ca un adevărat cavaler, fără să-ţi pătezi onoarea. Asta o va consola şi pe prinţesa Guinalda.

— Crezi?

— Cu siguranţă.

— Şi dacă n-am să mor, crezi că se va supăra?

— N-aş crede, recunoscu Richard, dar trebuie să recunoşti că nici o femeie nu s-ar bucura să-şi vadă mort viitorul soţ. Şi dacă tu nu vei fi mort, înseamnă că *tu îl vei fi omorât* pe Malud.

— E logodită cu Sir Malud?

— Da, deşi căsătoria nu a fost încă anunţată în mod oficial.

— Cred c-am să mă retrag, spuse Blake cu semeţie. Dacă tot am să mor mâine, mi-ar place să dorm puţin în seara asta.

Se întinse pe aşternutul de paie, acoperit cu o pătură de lână, aflat într-un colţ al camerei, şi se înveli cu o altă pătură. Nu prea avea chef de somn: gândul că a doua zi dimineaţă va trebui să înfrunte într-o luptă pe viaţă şi pe moarte un cavaler din Evul Mediu, îl îngrijora, de bună seamă. Dar era prea tânăr şi prea încrezător ca să se lase copleşit de gândul că ar putea fi omorât, deşi ştia că nu era exclusă nici această variantă. Altele erau gândurile ce-l

frământau. Când şi-a dat seama cât de mult îl afectau, se înfurie. Era vorba de căsătoria lui Sir Malud cu Guinalda, prinţesa de Nimmr.

Cum a putut să fie atât de prost să se îndrăgostească de o oarecare prinţesă din Evul Mediu care se părea că nu-i dădea mai multă importanţă decât noroiului de sub pantofi? Şi apoi, ce-o să facă mâine cu Malud? Să presupunem, îşi spuse, că voi învinge. Bine, dar atunci ce-am să fac? Să-l ucid? I-aş provoca o durere Guinaldei. Să nu-l ucid?

Sir James n-avea nici o idee despre ce ar trebui să facă.

În cortul lui Zeyd

Ibn Jad a aşteptat trei zile în *menzil*-ul său. Dar nu a venit nimeni să-l conducă în vale, aşa cum i-a promis Batando. L-a trimis deci din nou pe Fejjuan la şeful tribului Galla pentru a-i spune să se grăbească. Ibn Jad se tot gândea la Tarzan, Regele Junglei; se temea să nu vină să-l pedepsească.

Ştia că se găsea acum în afara teritoriului lui, dar mai ştia că frontierele erau atât de vagi încât nu putea conta pe asta ca să fie liniştit. Spera că Tarzan o să aştepte să-i încalce teritoriul, căci avea de gând să se îndrepte direct spre vest, trecând prin nordul ţării lui Tarzan, până ce va găsi drumul pe care venise din deşert. În afară de Ibn Jad, în cortul şeicului mai erau Tollog, fratele său, Fahd, Stimbol şi alţi câţiva arabi. Discutau despre întârzierea lui Batando, temându-se de o trădare. Aflaseră că bătrâna căpetenie aduna războinicii şi, în ciuda asigurărilor lui Fejjuan, care pretindea că nu-i vor ataca pe arabi dacă îşi ţin promisiunea, toţi erau cu frica-n suflet.

Ocupată cu treburile haremului, Ateja nu mai plângea ca de obicei. Inima îi era însă grea şi suspina mereu după iubitul ei. Asculta acum, distrată, conversaţia bărbaţilor. Rareori privea peste perdeaua ce separa încăperea femeilor de mukaad. De fiecare dată când privirea sa o întâlnea pe cea a lui Fahd, ochii îi luceau de ură şi mânie.

Tocmai aruncase o privire spre ei când a văzut ochii lui Fahd, ce privea afară, mărindu-se brusc, îngroziţi.

— Pe Allah, Ibn Jad! exclamă el.

Ateja urmări privirea lui Fahd şi scoase un strigăt de spaimă.

Înarmat cu lance, arc cu săgeţi şi cuţit, un uriaş cu pielea bronzată se îndrepta cu paşi mari spre cortul şeicului.

— E Tarzan, Regele Junglei! strigă Ibn Jad. Allah să ne apere!

— Probabil că războinicii lui sunt ascunşi în pădure, murmură Tollog. Altfel n-ar îndrăzni să se aventureze singur în *menzil*-ul beduinilor.

Ibn Jad se încruntă. Căuta cu înfrigurare o ieşire din această situaţie neprevăzută.

Între timp, omul-maimuţă ajunsese în faţa mukaad-ului. Ochii lui cercetară repede grupul. În sfârşit, s-au oprit asupra lui Stimbol.

— Unde e Blake? l-a întrebat el pe american.

— Dumneata ar trebui să ştii, mârâi Stimbol.

— L-ai mai văzut de când v-aţi despărţit?

— Nu.

— Eşti sigur? insistă omul-maimuţă.

— Evident.

Tarzan se întoarse spre Ibn Jad:

— M-ai minţit. N-ai venit să faci comerţ. Cauţi un oraş ca să-l jefuieşti, să-i furi comorile şi să-i răpeşti femeile.

— E o minciună! strigă Ibn Jad. Cine ţi-a spus aşa ceva a minţit.

— Nu cred că a minţit, replică Tarzan. Părea un tânăr cinstit.

— Cum îl cheamă? întrebă Ibn Jad.

— Zeyd!

Numele stârni brusc interesul lui Ateja. Tarzan continuă:

— El mi-a spus toate astea. Şi multe altele. Şi l-am crezut.

— Şi ce ţi-a mai spus, *Nasrany*?

— Că i-a furat cineva muscheta ca să încerce să te omoare, Ibn Jad, şi ca pedeapsa să cadă astfel pe capul său.

— E o minciună sfruntată! urlă Fahd, ca tot ce ţi-a mai spus ticălosul de Zeyd.

Ibn Jad se încruntă, gândindu-se puţin, apoi îl privi pe Tarzan cu un zâmbet şiret:

— E clar că bietul om a crezut că-ţi spune adevărul, tot aşa cum a crezut că trebuie să-şi omoare şeicul, şi toate acestea pentru acelaşi motiv. Întotdeauna a fost slab de înger, dar nu l-am crezut periculos. Te-a amăgit, Tarzan. Oamenii mei şi chiar şi acest *Nasrany* ar putea să ţi-o dovedească. Toţi pot să-ţi spună că te-am ascultat şi că aveam de gând să plec de aici. De ce aş fi luat-o spre nord, dacă nu pentru a ajunge în ţara mea?

— Dacă aveai de gând, într-adevăr, să pleci, de ce m-ai ţinut prizonier? De ce ţi-ai trimis fratele să mă ucidă? îl întrebă Tarzan.

— Iar te înşeli, spuse şeicul întristat. Fratele meu a venit să-ţi taie legăturile, să te elibereze, dar El-Fil te-a luat înainte ca el să apuce să-ţi dea drumul.

— Atunci de ce-şi îndrepta Tollog pumnalul spre mine şi striga: „Mori, *Nasrany!*”? întrebă omul maimuţă.

— Glumeam doar, mormăi Tollog.

— Uite ce-i! De data asta n-am chef de glume. Wazirii mei sosesc de îndată. O să avem grijă să plecaţi de îndată spre deşert.

— Va fi o plăcere pentru noi, sări şeicul. Întreabă-l pe *Nasrany* dacă nu-i adevărat că ne-am rătăcit. Vom fi bucuroşi să ne fii ghid. Războinicii Galla ne înconjoară. Sunt zile întregi de când căpetenia lor îi adună şi ne temem să nu ne atace. Nu-i aşa *Nasrany?* îl întrebă el pe Stimbol.

— E adevărat, confirmă Stimbol.

— Tot ce ştiu, spuse Tarzan, este că veţi părăsi imediat ţara asta. Am să rămân aici ca să fiu sigur că totul va fi aşa cum am hotărât eu. Mâine plecaţi. Acum îmi veţi ridica un cort. Şi să nu mai încercaţi din nou vreo prostie!

— N-ai de ce să te temi, îl asigură Ibn Jad. Apoi se întoarse spre încăperea femeilor.

— Hirfa! Ateja! strigă el. Ridicaţi cortul lui Zeyd pentru şeicul junglei.

Cele două femei pregăteau cortul lui Tarzan lângă cel al şeicului. După ce *am’dan*-ul a fost instalat şi corzile legate

de ţăruşi, Hirfa s-a întors la treburile ei, lăsând-o pe Ateja să se ocupe de pereţii cortului.

De îndată ce Hirfa s-a îndepărtat, Ateja îl întrebă pe Tarzan:

— *Nasrany*, l-ai văzut pe Zeyd? E teafăr?

— L-am lăsat într-un sat, sub protecţia căpeteniei. O să rămână acolo până ce ai tăi se vor întoarce în tara lor. E sănătos.

— Vorbeşte-mi de el, *Nasrany,* căci inimă mea îi duce dorul, l-a implorat fata. Cum l-ai întâlnit? Unde era?

— Calul său s-a speriat de El-Adrea şi a fugit, iar Zeyd era să fie omorât. Norocul lui a fost că eram pe aproape şi că l-am omorât pe El-Adrea. L-am dus apoi pe Zeyd într-un sat al cărui şef mi-e prieten. Ştiam că n-ar fi supravieţuit pericolelor junglei dacă l-aş fi lăsat singur, fără cal. Aveam de gând să-l ajut să iasă din ţară, dar m-a implorat să-l las să rămână până când vei trece tu pe acolo. Am fost de acord, în câteva săptămâni ai să-ţi revezi iubitul.

Lacrimi de bucurie curgeau din frumoşii ochi ai lui Ateja. Îi luă mâna lui Tarzan şi i-o sărută:

— Viaţa mea îţi aparţine, *Nasrany,* a spus ea, căci mi-ai salvat iubitul.

Străbătând în cursul nopţii *menzil*-ul, Fejjuan îi zări pe Ibn Jad şi Tollog aşezaţi în mukaad. Discutau în şoaptă. Cunoscând răutatea şi viclenia acestora, Fejjuan se întrebă ce mai complotau.

În spatele perdelei haremului, Ateja stătea în culcuş, dar nu dormea. Asculta şoaptele celor doi.

— Trebuie să ne descotorosim de el, insista Ibn Jad.

— Dar vor sosi în curând Wazirii lui, obiectă Tollog. Ce-o să le spunem dacă nu-l găsesc? Orice am spune, n-or să ne creadă. Se vor lua de noi, şi am auzit că sunt războinici foarte duri.

— Dar, pe Allah, dacă rămâne aici, ne-am nenorocit. Mai bine să riscăm acum decât să ne întoarcem acasă cu mâinile goale după atâtea greutăţi.

— Dacă îţi închipui că am s-o fac tot eu şi de data asta, te înşeli, frăţioare, spuse Tollog. O dată mi-a fost de ajuns.

— Nu, nu tu. Dar trebuie să găsim ceva. N-o fi nimeni care să dorească să scape de *Nasrany*? se întrebă Ibn Jad cu voce joasă.

— Celălalt *Nasrany*! strigă deodată Tollog. Îl urăşte pe Tarzan.

Ibn Jad pocni bucuros din degete:

— Ai dreptate, frate!

— Dar, chiar şi aşa, tot noi vom fi vinovaţi de moartea lui, îi reaminti Tollog.

— Nu mai contează, dacă reuşim să scăpăm de el! Nu poate fi mai rău decât acum. Dacă Batando soseşte mâine cu oamenii săi? Şeicul junglei o să înţeleagă că l-am minţit şi n-o să fie bine de noi. Nu, trebuie să scăpăm de el chiar în noaptea asta.

— De acord, spuse Tollog, dar cum?

— Ascultă bine planul meu, frate, spuse Ibn Jad, frecându-şi mâinile, bucuros.

Dacă ar fi ştiut că Ateja îi ascultă fiecare cuvinţel şi că o siluetă stătea ghemuită în întunericul nopţii lângă cortul său, poate că Ibn-Jad n-ar mai fi zâmbit.

— Hai, Ibn Jad, spune-mi-l, îl zori Tollog.

— Toată lumea ştie că *Nasrany* Stimbol îl urăşte pe şeicul junglei. A spus-o răspicat, de mai multe ori, pe când eram adunaţi în mukaad.

— Ai să-l pui pe Stimbol să-l omoare pe Tarzan?

— Întocmai.

— Dar cum o să scăpăm de învinuire? La urma urmei, îl va ucide din ordinul tău, în chiar *menzil*-ul tău, obiectă Tollog.

— Lasă-mă să continui. N-am să-i ordon unui *Nasrany* să-l omoare pe celălalt. Am să-i sugerez doar. Şi când crima va fi descoperită, am să-mi las furia să izbucnească pentru crima comisă în *menzil*-ul meu. Ca să-mi dovedesc buna-credinţă, voi cere ca ucigaşul să fie omorât. Astfel vom

scăpa de aceşti doi câini necredincioşi. O să-i putem convinge pe Waziri că eram prieteni cu şeicul lor, prefăcându-ne îndureraţi.

— Allah să te binecuvânteze, frate, că ai găsit calea cea bună! exclamă încântat, Tollog.

— Acum, ordonă Ibn Jad, du-te şi adu-mi-l pe *Nasrany* Stimbol. Să vină singur, iar tu să veghezi să-şi facă trebuşoara.

În culcuşul său, Ateja începu să tremure. După plecarea lui Tollog, silueta de lângă cort se ridică şi dispăru în noapte. Stimbol, care era în cortul lui Fahd, se îndreptă spre mukaad-ul şeicului, încercând să nu fie văzut. Ibn Jad îl aştepta.

— Aşează-te, *Nasrany,* i-a spus şeicul.

— Ce vreţi cu mine, la ora asta? întrebă Stimbol.

— Am avut o discuţie cu Tarzan, spuse Ibn Jad. Şi cum tu îmi eşti prieten, iar el nu, am trimis după tine ca să-ţi spun ceea ce are de gând cu tine. Mi-a dat toate planurile peste cap şi vrea să mă oblige să părăsesc ţinutul, dar asta încă nu-i nimic faţă de ce te aşteaptă pe tine.

— Ce mai pune la cale? întrebă Stimbol. Ştiu că-şi bagă tot timpul nasul în treburile altora.

— Nu prea îl înghiţi, aşa-i? întrebă Ibn Jad.

— Aşa-i! recunoscu Stimbol.

— Ai să ţii şi mai puţin la el când ai să afli anumite lucruri, spuse Ibn Jad.

— Dă-i drumul, povesteşte-mi.

— Spune că l-ai omorât pe Blake, a explicat şeicul, şi, pentru asta, mâine vrea să te omoare.

— Să mă omoare? strigă Stimbol. Da’ cine se crede? Un împărat roman?

— În orice caz, face mereu ceea ce spune, insistă Ibn Jad. Aici are toată puterea. Nimeni nu-i cere socoteală marelui şeic al junglei. Mâine te va omorî.

— Dar tu n-ai să-l laşi s-o facă, Ibn Jad? Spune, n-ai să-l laşi, nu? Stimbol tremura de groază.

Ibn Jad îşi ridică braţele spre cer:

— Ce pot eu să fac? întrebă el.

— Poţi... poţi... trebuie să fie ceva de făcut, gemu, disperat, Stimbol.

— Nimeni nu poate face nimic. Numai tu te poţi salva, murmură şeicul.

— Cum aşa?

— El doarme acum în cortul său şi *khusa* ta e destul de bine ascuţită...

— N-am omorât niciodată un om, şopti Stimbol.

— Nici tu n-ai mai fost omorât. Îl omori tu în noaptea asta sau te va omorî el mâine. Ai de ales.

— Cerule, suspină Stimbol.

— E târziu, spuse Ibn Jad, şi aş vrea să mă culc. Eu te-am prevenit. De-acum, faci ce vrei tu. Se ridică, îndreptându-se spre harem.

Cu pas şovăielnic, Stimbol ieşi în noapte. Ezită câteva clipe, apoi se îndreptă tăcut spre *beyt*-ul ce fusese ridicat pentru omul-maimuţă. Ateja însă îl prevenise deja pe Tarzan. Aproape că ajunsese la *beyt*-ul tatălui său când un bărbat ieşi dintr-un alt cort şi o prinse în braţe, acoperindu-i gura cu mâna.

— Unde te duci? o întrebă acesta cu o voce ameninţătoare.

Ateja îl recunoscu imediat pe unchiul său. Tollog răspunse în locul ei:

— Te duci să-l previi pe *Nasrany,* pentru că e prietenul iubitului tău! Întoarce-te în *beyt*-ul tatălui tău! Dacă ar şti, te-ar omorî! Hai, du-te! şi-i arătă cu un gest autoritar direcţia din care venise.

Un zâmbet răutăcios deformă buzele lui Tollog. Se felicita pentru felul în care dejucase planurile fetei şi-i mulţumea lui Allah că o putuse opri înainte de a-i da de ştire şeicului junglei despre planul lor. Mai zâmbea încă în barbă când o mână ţâşni de undeva şi-l apucă de gât, trăgându-l îndărăt, în întuneric.

Stimbol era certăreţ, brutal şi laş. Dar nu era totuşi un asasin. Toată fiinţa lui se revolta împotriva a ceea ce trebuia să facă. Nu voia să ucidă. Dar era prins în capcană: îşi vedea cu ochii propria moarte şi nu avea decât un singur mijloc de a scăpa.

Pătrunse în cortul lui Tarzan, încercând să-şi adune curajul pentru a înfăptui ceea ce venise să facă şi se târî încet spre forma ce zăcea în întuneric înfăşurată într-un burnuz jerpelit.

Spada şi scutul

Când primele raze de soare atinseră turnurile crenelate ale castelului prinţului de Nimmr, un tânăr se smulse dintre pături, îşi frecă ochii şi sări în picioare. Începu să-l zgâlţâie pe cel ce dormea în aceeaşi cameră.

— Scoală, Edward, puturosule! strigă el.

Acesta se întoarse pe cealaltă parte, mormăind:

— Ce-i? şi căsca de-i trosneau fălcile.

— Trezeşte-te! Ai uitat că stăpânul nostru riscă să fie omorât astăzi?

Edward se ridică în capul oaselor, cu mintea încă înceţoşată. Apoi, ochii îi sclipiră:

— Nu-i adevărat! strigă el. O să-l învingă dintr-o lovitură. Nici un cavaler n-are nervii sau forţa lui Sir James. Nu eşti loial, Michael, cu prietenul lui Sir Richard, care ne-a arătat întotdeauna atâta bunătate şi prietenie.

Michael îşi puse mâna pe umărul celuilalt:

— Glumeam doar, Edward. Fireşte că sunt cu trup şi suflet de partea lui Sir James şi totuşi...

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Mi-e teamă...

— Teamă de ce? întrebă Edward.

— Teamă că Sir James nu e destul de priceput în mânuirea spadei şi a scutului ca să-i vină de hac lui Sir Malud. Ştiu că e tare cât zece la un loc, dar asta nu ajută la nimic dacă nu e şi dibaci.

— Dac-aşa vezi tu lucrurile... Îi reproşă Edward.

— Ceea ce mi-e clar e că Sir James este un cavaler adevărat... se auzi o voce în spatele lor.

Cei doi s-au întors: Sir Richard îi privea, rezemat de tocul uşii:

— ...şi că prietenii săi trebuie să fie astăzi la înălţime, continuă el.

— Am adormit astă noapte rugându-l pe Domnul nostru Iisus Hristos să facă în aşa fel ca spada lui să străpungă armura lui Sir Malud, a spus Edward.

— Foarte bine. Du-te acum şi pregăteşte-i arma stăpânului şi împodobeşte-i calul, ca să poată intra în arenă aşa cum se cuvine unui nobil Cavaler de Nimmr, îi spuse Sir Richard, după care plecă.

Pe la ora unsprezece, în partea de la nord a ballium-ului cetăţii Nimmr, soarele făcea să strălucească armurile cavalerilor, scuturile, suliţele şi securile ostaşilor şi lumina rochiile multicolore ale femeilor adunate în spaţiul special amenajat de-a lungul zidului interior.

O tribună frumos împodobită, pregătită pentru prinţul Gobred şi suita lui, se întindea de-a lungul arenei, apărând de soare cavalerii şi doamnele de Nimmr. În spatele acestora stăteau soldaţii care nu erau de serviciu, puţin mai în spate oamenii liberi şi-n ultimele rânduri servitorii privilegiaţi de la curtea prinţului Gobred.

La capetele arenei se înălţa câte un cort, împodobit cu flamurile şi culorile stăpânului: verde şi auriu pentru Sir Malud, azur şi argintiu pentru Sir James.

În faţa corturilor stăteau cei doi bărbaţi, înarmaţi, strălucind în armurile lor. Oţelul armelor sclipea în soare. Câte un valet ţinea de frâu caii frumos împodobiţi. Scutierii dădeau zor să termine cele din urmă pregătiri.

Cu trâmbiţa în mână, un herald aştepta să dea semnalul de începere a luptei.

Ceva mai în spate, erau caii cavalerilor ce trebuiau să-i însoţească pe cei doi adversari în arenă.

Sub flamurile de azur şi argint stăteau Blake şi Sir Richard, care îi dădea ultimele sfaturi prietenului său, părând cu mult mai nervos decât el. Coiful lui Blake se prelungea cu un guler din piele de leopard până la cămaşa de zale, oferindu-i astfel protecţie în cazul unei lovituri piezişe. Pe piept purta o cruce mare, roşie, iar la umăr îi fluturau panglici de azur şi argint, prinse cu o aplice.

Armele lui Blake erau agăţate de un ţăruş, la capătul arenei.

Tribuna era arhiplină. Prinţul Gobred privi spre soare şi se adresă unui cavaler din apropiere. Acesta dădu un ordin scurt heraldului. Imediat răsunară trâmbiţele. Un freamăt străbătu întreaga tribună. Toate privirile s-au întors spre Sir Malud, apoi spre Sir James. Edward luă repede sabia lui Blake, i-o încinse la brâu, apoi, luând scutul, îşi urmă stăpânul.

Blake se pregătea să urce în şa. Edward îi ţinea scara, în timp ce un valet ţinea calul de căpăstru. După ce Blake reuşi să încalece — lucru dificil, având în vedere greutatea armurii — tânărul i-a atins uşor piciorul, spunându-i:

— M-am rugat pentru tine, Sir James. Ştiu c-ai să învingi.

Blake îl privi. În ochii tânărului scutier străluceau lacrimi. Vocea lui Sir James tremură puţin când îi răspunse:

— Eşti un băiat bun, Eddie. Şi-ţi jur că n-o să-ţi fie ruşine de mine.

— Ah, Sir James, cum să-mi fie ruşine? Întotdeauna vei rămâne pentru mine acelaşi nobil şi viteaz cavaler. Cel mai nobil dintre cavalerii pe care i-am întâlnit vreodată, spuse el, întinzându-i scutul.

După ce încălecă, Sir Richard făcu semn heraldului că erau gata; o trâmbiţă răsună dinspre cortul lui Sir Malud: acesta înainta mândru pe calul său, urmat de cavalerul însoţitor. Heraldul lui Blake anunţă la rându-i intrarea stăpânului său. Americanul făcu turul de onoare, urmat de Sir Richard. Ropote de aplauze salutară pe cei doi adversari şi nu încetară decât în momentul în care au ajuns în faţa lojei prinţului Gobred. Cei patru cavaleri s-au aliniat în faţa prinţului. Şi-au ridicat săbiile şi le-au sărutat garda, în semn de salut. Gobred le-a cerut să lupte loial, ca nişte adevăraţi cavaleri, reamintindu-le regulile luptei. În acest timp, ochii lui Blake căutau în tribună chipul Guinaldei. Cu o ţinută impunătoare, micuţa prinţesă privea drept înainte.

Era foarte palidă şi Blake se întrebă dacă nu cumva era bolnavă.

Ce frumoasă e, îşi spuse el, şi, deşi nu-i aruncase nici măcar o singură privire, Blake nu se supără, căci nu se uitase nici la Malud.

Trâmbiţele au mai răsunat o dată şi cavalerii s-au îndreptat spre capetele arenei, oprindu-se şi aşteptând semnalul. Blake îşi eliberă braţul din cureaua de piele, apoi aruncă scutul.

Edward îi aruncă o privire uimită stăpânului său şi exclamă:

— Nobile cavaler, nu ţi-e bine? Ce te-a apucat? De ce ai aruncat scutul? L-a ridicat repede şi i l-a întins, dar degeaba. Pur şi simplu stăpânul său refuza singurul mijloc de apărare.

În mintea îngrozită a lui Edward, nu exista decât o singură explicaţie, pe care firea sa loială refuza să o accepte: Blake va descăleca şi va refuza să lupte, îi va oferi pe tavă lui Sir Malud o victorie prin abandon şi va fi dispreţuit de întregul Nimmr. Alergă spre Sir Richard, care nu văzuse cele întâmplate:

— Sir Richard! Sir Richard! strigă el, cu o voce răguşită. Sir James s-a scrântit!

— Cum adică? Ce zici, băiete?

— Şi-a aruncat scutul. Probabil că şi-a pierdut minţile! Nu-mi pot imagina altceva, decât dacă nu cumva refuză să mai lupte.

Richard dădu pinteni şi se duse lângă Blake:

— Ţi-ai pierdut minţile? Nu poţi să refuzi lupta, iar dacă o faci, o să-ţi dezonorezi prietenii.

— De unde ai mai scos-o şi pe asta? sări Blake. Cine ţi-a spus că renunţ?

— Dar scutul? întrebă Sir Richard?

Trâmbiţa heraldului regal suna imperativ. La un semn al lui Sir Malud, răsună şi trâmbiţa acestuia.

— Sună odată din trâmbiţă! strigă Blake heraldului său.

— Scutul! strigă, din nou, Sir Richard.

— Tâmpenia aia o să mă încurce, ţipă Blake. Îşi îndemnă calul cu un gest nervos şi porni în întâmpinarea adversarului. Sir Richard se grăbi să-l urmeze.

Un zâmbet arogant flutura pe buzele lui Sir Malud în timp ce arunca priviri spre doamnele şi cavalerii din lojă. Blake nu-l scăpa din ochi.

Caii porniră aproape în acelaşi timp. Când distanţa s-a micşorat îndeajuns, Malud îşi îndemnă brutal calul cu pintenii. Blake a înţeles că avea de gând să-l doboare de la primul atac sau măcar să-l dea jos de pe cal. Ar fi fost atunci mult mai uşor pentru Malud să-l lovească în plin, înainte ca el să-şi revină.

Spada lui Malud era pe jumătate ridicată. Cea a lui Blake era în *gardă,* poziţie necunoscută cavalerilor de Nimmr, obişnuiţi să se apere doar cu scutul.

Cei doi se apropiau. Fiecare urma să-l izbească pe celălalt în flancul lui stâng. Când îi mai despărţeau doar câţiva paşi, Sir Malud se ridică în şa şi, rotind sabia, o abătu năprasnic asupra capului lui Blake.

Abia în acel moment, câţiva din tribună şi-au dat seama că Blake nu avea scut.

— Scutul! Sir James nu are scut! L-a pierdut!

Strigăte se ridicau acum din întreaga mulţime. Blake auzi un ţipăt de femeie în loja princiară, dar nu avea timp să privească într-acolo, să vadă dacă Guinalda era aceea care strigase.

În ultimul moment, în loc să se ferească, americanul şi-a întors surprinzător calul şi s-a repezit în Malud, incomodându-l. Acesta, ridicat în scări, cu scutul într-o mână şi cu sabia gata să lovească în cealaltă, incapabil să-şi mai controleze calul, se dezechilibra. Sabia îşi schimbă direcţia şi, spre surpriza lui, întâlni lama spadei lui Blake, care, amortizând şocul, i-a deviat lovitura. În clipa următoare, strunindu-şi calul cu uşurinţă, pentru simplul motiv că scutul nu-l incomoda, Blake se întoarse brusc spre

stânga, ajungând în spatele lui Malud. În ciuda armurii acestuia, vârful spadei americanului reuşi să-i străpungă umărul stâng.

Ropote de aplauze răsplătiră această iscusită lovitură. Cavalerul ce-l seconda pe Malud, Sir Jarred, a descălecat şi s-a repezit spre loja prinţului ca să protesteze:

— Sir James nu are scut, strigă el. Nu e o luptă loială!

— Ba mi se pare chiar prea avantajoasă pentru cavalerul tău, replică prinţul.

— Nu vrem să profităm, o întoarse Jarred.

— Tu ce părere ai, îl întrebă Gobred pe Sir Richard, care sosise şi el în grabă. Sir James a păţit ceva înainte de a intra în arenă, de ce a rămas fără scut?

— N-a păţit nimic, spuse Sir Richard, l-a refuzat! Pretinde că „tâmpenia” aia n-ar face decât să-l încurce. Dar dacă Sir Jarred crede că lupta nu e loială din această cauză, atunci dorim ca şi Sir Malud să arunce, la rândul lui, scutul.

— Mi se pare drept, a spus Gobred, zâmbind.

Cei doi adversari, mai atenţi la luptă decât la ce se vorbea în lojă, se pregăteau pentru al doilea atac. Sângele şiroia pe spatele lui Sir Malud, pătându-i hainele şi şaua. Tribunele erau în delir. Unii urlau din cauza scutului, alţii îşi exprimau prin strigăte puternice admiraţia pentru lovitura reuşită de Sir James. Se făceau pariuri. Tot Malud era favoritul, dar şi Blake câştiga din ce în ce mai mulţi adepţi. Neavând bani, oamenii îşi jucau bijuteriile şi caii. Un partizan fanatic al lui Malud parie, trei bidivii contra unul, pe favoritul său. De-abia pronunţase aceste cuvinte când vreo zece bărbaţi susţinură pariul, uitând că înaintea primei ciocniri n-ar fi acceptat pariul nici pentru zece la unul.

De pe buzele lui Malud zâmbetul dispăruse. Nu mai arunca nici o privire spre tribune. Ochii îi fulgerau de mânie şi îşi îndemnă calul pentru un nou atac asupra lui Blake, al cărui prim succes se datora, credea el, întâmplării.

Nefiind încurcat de scut, Blake profita de rapiditatea şi nervozitatea calului său, pe care-l călărise în fiecare zi de când sosise în Nimmr, astfel încât omul şi animalul se cunoşteau perfect. Pentru a doua oară, Sir Malud se pomeni cu sabia oprită de lama adversarului. Spre marea sa uimire, vârful spadei lui Sir James şi-a găsit loc pe sub scutul său şi l-a atins în coaste. Nu era o rană prea adâncă, dar era dureroasă şi imediat începu să sângereze.

Înnebunit de furie, încercă să-l lovească pe Blake cu sabia, dar acesta se dădu înapoi şi, înainte ca Malud să se poată feri, îl lovi cu violenţă în coif.

Orbit de furie, clătinându-se pe cal, Malud atacă cu toată forţa, hotărât de astă dată să-şi doboare adversarul cu orice preţ. Într-un zgomot asurzitor, se năpustiră unul în altul în faţa lojei lui Gobred, schimbând câteva lovituri de sabie cu o asemenea rapiditate şi forţă, încât spectatorii nu-i mai puteau urmări. Şi, deodată, spre uimirea tuturor, sabia lui Sir Malud îi zbură din mână şi căzu, lăsându-l fără apărare în faţa adversarului. Malud îşi opri calul şi, îndreptându-se în şa, aşteptă. Ştia foarte bine că după reguli, Blake putea să continue lupta, până când Malud va cere îndurare. Nimeni nu se aştepta şi cu atât mai puţin Blake ca un cavaler atât de orgolios să ceară îndurare de la adversar.

Stând mândru pe cal, Malud aştepta ca Blake să-l omoare. În tribune se lăsase o asemenea linişte că se auzea calul lui Malud rozându-şi zăbala. Blake se întoarse spre Sir Jarred:

— Nobile cavaler, cheamă scutierul să-i dea sabia lui Sir Malud.

Tribunele fură zguduite de aplauze furtunoase. Ignorându-le, Blake stătea călare, alături de Sir Richard, aşteptând ca adversarul său să-şi recapete arma.

— Ei bine, Sir Richard, cât mi-ai da acum ca să port scut?

Richard începu să râdă:

— Ai avut noroc, James, dar nu uita că un bărbat mai abil în mânuirea spadei te-ar fi spintecat de mult.

Înarmat din nou, Sir Malud se îndreptă spre Blake. Îşi opri calul în faţa americanului şi îl salută plin de respect:

— Aduc omagiu unui nobil şi generos cavaler!

Blake se înclină la rândul său:

— Eşti gata?

Malud făcu semn că da.

— Atunci, *en garde!* strigă americanul.

Timp de câteva clipe, cei doi îşi struniră caii pentru a-şi pregăti poziţia de atac. Deodată, Blake ridică spada. Malud ridica scutul pentru a-şi apăra capul dar, spre surprinderea sa, nu urmă nici o lovitură. Aşteptă încordat, apoi coborî puţin scutul. Aceasta era mişcarea pe care o aştepta Blake. Izbi din nou cu spada în coiful celuilalt.

Braţul lui Sir Malud căzu inert de-a lungul corpului şi cavalerul se prăbuşi de pe cal. Blake descălecă şi se apropie de inamicul lungit pe spate chiar în faţa lojei princiare. Apăsă cu vârful spadei gâtul lui Malud şi-i puse piciorul pe piept.

Mulţimea aştepta încordată lovitura de graţie, dar Blake, ridicând capul, se adresă prinţului:

— Iată un brav cavaler. N-am fost niciodată cu adevărat supărat pe el. Am să-l cruţ, prinţe, ca să te servească în continuare cu devotament, atât pe tine cât şi pe cei care-l iubesc.

Spunând aceste cuvinte, Blake privi drept în ochii prinţesei Guinalda şi apoi porni ţanţoş de-a lungul tribunei, urmat de Sir Richard, în aplauzele furtunoase ale spectatorilor.

Edward şi Michael erau în culmea fericirii. Când Blake ajunse la cort, Edward se aruncă plângând la picioarele lui şi-i îmbrăţişa genunchii.

— Am ştiut eu! Ţi-am spus eu, Michael, că acest nobil cavaler o să-l strivească pe Sir Malud!

Ostaşii, heralzii şi valeţii din tabăra lui Blake jubilau. Dacă numai cu câteva minute mai devreme îşi blestemau soarta care i-a făcut să servească în tabăra unui învins, acum se uitau la Blake ca la cel mai mare erou din Nimmr. Cum se vor mai lăuda prietenilor, în faţa cănilor cu bere, la întâlnirea din Marea Sală de Ospeţe!

Edward îi scotea armura lui Blake. Michael îl eliberă cu greu pe Sir Richard din mijlocul unui grup de tineri ce nu mai conteneau cu laudele. Blake se îndrepta grăbit spre apartamentele sale, însoţit de Sir Richard. Când cei doi bărbaţi au rămas singuri, Richard puse o mână pe umărul prietenului său:

— Frate, gestul tău a fost nobil şi cavaleresc, dar nu sunt sigur că a fost şi înţelept.

— De ce? ripostă Blake. Nu puteam să omor un om care n-avea cum să se apere.

— Sunt de acord, dar felul în care ar fi procedat Malud în aceeaşi situaţie schimbă puţin problema.

— Nu-mi pasă. Acolo de unde vin eu se consideră un act de laşitate să ucizi un om lipsit de apărare, explică Blake.

— Dacă cearta voastră n-ar fi mult mai gravă decât se crede, atunci aveai toate motivele să te arăţi mărinimos. Dar Malud este gelos, iar gelozia sa nu se va potoli în urma celor petrecute astăzi. Ai avut ocazia să scapi de un duşman periculos şi tenace, care n-ar fi ezitat să-ţi dea lovitura de graţie. Era dreptul tău şi nimeni nu te-ar fi judecat. Acum ţi-ai făcut un duşman şi mai mare, pentru că te-ai dovedit superior lui. L-ai umilit foarte tare cruţându-l şi, crede-mă, James, Malud nu e omul care să ierte, îl cunosc prea bine.

Cavalerii şi doamnele de la curtea lui Gobred s-au aşezat în jurul mesei pregătite în Marea Sală de Ospeţe a castelului. Trei sute de persoane se găseau adunate aici, ca să nu mai vorbim de valeţi şi servitori.

Soseau mereu platouri mari cu hălci de carne de oaie şi căprioară, ornate cu legume şi udate din belşug cu vin şi

bere. La sfârşit, s-au servit nişte prăjituri imense.

Discuţiile se purtau într-o atmosferă de bună dispoziţie, marcată din când în când de hohote de râs. James era fascinat de spectacol. Fusese aşezat în capul mesei, privilegiu acordat celor proaspăt intraţi în rândul cavalerilor de Nimmr.

Toată lumea vorbea de lupta din acea dimineaţă. Blake era în centrul atenţiei şi toţi îl întrebau unde şi cum a deprins această ciudată tehnică de luptă. Părea de necrezut ca un om fără scut să rănească şi să doboare un adversar care purta acest indispensabil instrument de apărare.

Prinţul Gobred, familia sa şi demnitarii erau aşezaţi la o masă mai înaltă, orientată perpendicular pe cealaltă, formând un „T” mare. Când Gobred dorea să se adreseze cuiva era de ajuns să ridice vocea de la înălţimea scaunului său. Dar lucrul nu era deloc simplu, pentru că, odată cu el, mai vorbeau şi alţii, din ce în ce mai tare, în hărmălaia generală.

Cum Blake era aşezat la unul din capetele mesei mari, prinţul trebui să strige pentru a-i vorbi. Totuşi, vociferările încetară atunci când mesenii îşi dădură seama că vorbeşte prinţul, bineînţeles în măsura în care nu erau prea ameţiţi de băutură.

Deodată, Gobred se ridică, fiind urmat de ceilalţi, care încetară cu gălăgia.

— În sănătatea regelui Richard al Angliei! Trăiască Regele!

Răspunzând, toţi mesenii băură în sănătatea lui Richard Inimă de Leu, de la a cărui moarte se împlineau şapte sute de ani...

Apoi băură în sănătatea prinţului Gobred, a soţiei lui, Brynilda şi a prinţesei Guinalda.

Prinţul Gobred strigă din nou:

— Pentru nobilul şi valorosul cavaler care a luptat astăzi în arenă! Trăiască Sir James, Cavaler al Templului şi, de astăzi, Cavaler de Nimmr! Trăiască!

Nici chiar numele lui Richard I al Angliei n-a produs atâta entuziasm. Ochii lui Blake cercetau întreaga sală, căutându-i pe ai prinţesei Guinalda. A văzut-o ridicând paharul dar, distanţa fiind prea mare, nu putea zări dacă privirea ei exprima prietenie sau dezgust.

Când gălăgia se mai potoli şi mesenii se aşezară, Blake se ridică din nou:

— Prinţe, strigă el din celălalt capăt al sălii, cavaleri de Nimmr şi doamnelor, vă propun un nou toast. Pentru Sir Malud!

Se lăsă un moment de tăcere. Apoi, ascunzându-şi cu greu surpriza, s-au ridicat cu toţii şi au băut în sănătatea lui Sir Malud, care nu participa la festin.

— Eşti un cavaler tare ciudat, strigă Gobred, cu vorbe şi maniere bizare. Îţi numeşti prietenii „bătrâne” şi spui „toast” în loc de urare. Cred că am început să te înţelegem şi am dori să ştim mai multe despre ţara ta şi despre nobilii cavaleri care trăiesc acolo. Spune-ne, toţi sunt aşa de îndurători cu inamicii lipsiţi de apărare?

— Dacă nu sunt, îi facem să fie!

— Îi faceţi să fie? Să înţeleg că-i pedepsiţi?

— Întocmai, Prinţe!

— Şi sunt multe ordine cavalereşti?

— O puzderie!

— Zău?

— Da, o mulţime. Aproape toţi suntem cavaleri.

— Este inimaginabil ca toţi să fie cavaleri! Dar ţăranii, dar servitorii?

— Ei bine, cred că au mai rămas câţiva neciopliţi de birocraţi. Dar majoritatea suntem cavaleri. După cum vezi, lucrurile s-au mai schimbat din vremea lui Richard şi până acum. Unii îi consideră ridicoli şi demodaţi pe cavaleri şi încearcă să se sustragă de la regulile cavalereşti. Aşa sunt, de pildă, ordinele Cavalerilor Ringului, ai Cavalerilor Centurii de Diamante şi multe altele de care nici nu-mi aduc aminte.

— Deşi nu înţeleg tot ce-mi spui, lumea ta pare a fi frumoasă şi nobilă, spuse Gobred. Căci, dacă sunt atâţia nobili cavaleri, înseamnă că luptele sunt numeroase, nu-i aşa?

— Aşa-i, recunoscu Blake, laconic.

Mormântul solitar

Stimbol nu vedea nimic în cortul cufundat în întuneric. Se auzea doar o respiraţie grea, ca a unui om cu somnul agitat. Asasinul se opri, încercând să-şi potolească tremurul nervos. Se ghemui şi începu să se târască în patru labe, spre cel ce dormea.

Deodată dădu peste cel ce dormea. Îl atinse, încercând să-i ghicească poziţia. Ridică încet pumnalul. Abia mai respira, de frică să nu-l trezească pe omul-maimuţă. Se ruga ca acesta să doarmă adânc şi ca lovitura să-i nimerească de prima dată inima.

Cu forţa celui disperat, împlântă de mai multe ori pumnalul în corpul victimei. Simţi sângele cald şiroindu-i pe mână şi se înfioră. Eliberat de frica sa teribilă de Tarzan, se îndreptă clătinându-se spre cortul şeicului. Mergea împleticindu-se, tremurând, îngrozit de oribila crimă pe care o comisese. Intră în *beyt*-ul şeicului şi se prăbuşi. Ibn Jad ieşi din harem şi zări, la lumina slabă a unei lanterne, omul prăbuşit în cort.

— Ce s-a întâmplat, *Nasrany*? întrebă el.

— Am făcut-o, Ibn Jad, murmură Stimbol.

— Ce-ai făcut? strigă şeicul.

— L-am omorât pe Tarzan, Regele Maimuţelor.

— Vai! Vai! strigă din nou Ibn Jad. Tollog, unde eşti? Hirfa! Ateja! Veniţi aici! Auziţi ce spune acest *Nasrany*!

Hirfa şi Ateja ieşiră în fugă din harem.

— Auziţi! L-a omorât pe bunul meu prieten, marele Şeic al Junglei! Tollog! Fahd! Unde sunteţi?

Acum şeicul urla de-a binelea şi arabii, alarmaţi, soseau în fugă de peste tot. Stimbol, îngrozit de crima sa, lăsat fără grai de schimbarea neaşteptată de poziţie a lui Ibn Jad, îl privea cu ochii măriţi de spaimă.

— Luaţi-l! strigă şeicul primilor sosiţi în *mukaad:* Acest om l-a omorât pe Tarzan, Regele Junglei, prietenul meu, care urma să ne ajute să părăsim această ţară periculoasă. Acum, toţi ne vor fi duşmani. Prietenii lui Tarzan au să ne ucidă. Allah, eşti martor că nu sunt vinovat de această crimă, revarsă mânia ta şi a prietenilor lui Tarzan asupra acestui criminal.

Între timp, toată tabăra se adunase în jurul cortului şeicului. Cu toţii erau surprinşi de brusca părere de rău ce-l cuprinsese pe Ibn Jad pentru moartea lui Tarzan, ştiindu-se că relaţiile sale cu Regele Junglei nu fuseseră niciodată prietenoase.

— Luaţi-l! ordonă şeicul. Mâine dimineaţă ne vom aduna să hotărâm ce facem cu el.

Îl târâră pe Stimbol până la cortul lui Fahd, îl legară de mâini şi de picioare şi-l lăsară în paza acestuia. După ce plecară, beduinul se apropie de Stimbol şi-l întrebă în şoaptă:

— E adevărat că l-ai omorât pe şeicul junglei?

— Ibn Jad m-a pus s-o fac şi acum nu mai recunoaşte, se tângui Stimbol.

— Iar mâine dimineaţă o să te omoare ca să poată spune prietenilor lui Tarzan că asasinul a fost pedepsit, murmură Fahd.

— Salvează-mă, Fahd! îl imploră Stimbol. Salvează-mă, şi am să-ţi dau douăzeci de milioane de franci... Ţi-o jur! Când o să fiu în siguranţă, în cea mai apropiată colonie europeană, am să-ţi dau imediat banii. Gândeşte-te, Fahd... douăzeci de milioane de franci!

— Mă gândesc, *Nasrany,* răspunse beduinul şi cred că mă minţi. Nu există atâţia bani în toată lumea!

— Îţi jur că am de zece ori mai mult. Dacă te-am minţit, să mă omori! Salvează-mă! Salvează-mă!

— Douăzeci de milioane de franci! Poate că totuşi nu minte, murmură Fahd.

— Ascultă, *Nasrany!* Nu ştiu dacă pot să te salvez, dar am să încerc. Însă te previn, dacă uiţi cumva de cele douăzeci de milioane de franci, am să te ucid, chiar de-ar trebui să răscolesc întreg pământul ca să te găsesc! Ai înţeles?

Ibn Jad chemă doi sclavi şi le porunci să scoată cadavrul din cort, să-l ducă în afara taberei şi să-l îngroape.

Luminându-şi calea cu felinarele, cei doi au învelit mortul în burnuz şi l-au cărat până la un copac uriaş din apropierea taberei apoi i-au săpat o groapă la rădăcina acestuia. Astfel a fost pregătit mormântul lui Tarzan, Regele Junglei, în marginea pădurii pe care-o iubise atât de mult.

Sclavii i-au azvârlit cadavrul în groapă, l-au acoperit repede cu ţărână şi l-au lăsat în mormântul lui solitar, în marginea junglei.

În zori, Ibn Jad îi adună pe bătrânii tribului. După ce au sosit cu toţii, au observat că Tollog lipseşte şi, deşi l-au căutat peste tot, nu au dat de el. Fahd sugeră că s-ar putea să fi plecat la vânătoare.

Ibn Jad le arătă că pentru a scăpa de mânia prietenilor lui Tarzan şi pentru a-şi dovedi nevinovăţia, trebuiau să-l pedepsească pe ucigaş.

N-a fost prea greu să-i convingă că trebuie omorât, mai ales că era vorba de un creştin. Singurul care s-a opus a fost Fahd.

— Am două motive, Ibn Jad, pentru care nu aş lua viaţa acestui *Nasrany,* spuse el.

— Pe Allah, nu există nici un motiv care să-l împiedice pe un drept-credincios să ia viaţa unui *Nasrany*! exclamă unul dintre bătrâni.

— Ascultaţi mai întâi ce am de spus şi o să-mi daţi dreptate, îi sfătui Fahd.

— Spune, Fahd, zise Ibn Jad.

— Acest *Nasrany* este un om bogat şi puternic în ţara sa. Dacă i-am cruţa viaţa, ne-am putea alege cu mulţi bani.

Mort, nu mai valorează nimic. Dacă prietenii lui Tarzan află de moartea lui după ce noi vom fi în siguranţă, departe de ţara asta blestemată, atunci nu vom avea nici un câştig din moartea lui Stimbol. Şi pe Allah, dacă-l omorâm acum, s-ar putea să nu fim crezuţi că el e ucigaşul lui Tarzan şi am putea fi acuzaţi că l-am omorât ca să dăm vina pe el. În schimb, dacă-l păstrăm în viaţă şi ne întâlnim cu prietenii lui Tarzan, le-am putea spune că l-am făcut prizonier pentru ca ei să se poată răzbuna.

— Cuvintele tale nu sunt lipsite de înţelepciune, recunoscu Ibn Jad. Dar dacă *Nasrany* o să le spună minciuni, învinuindu-ne pe noi de moartea lui Tarzan? N-o să-l creadă mai degrabă pe el?

— Asta se poate rezolva imediat, spuse acelaşi bătrân. Să-i tăiem limba ca să nu mai poată vorbi pe seama noastră.

— Aşa vom face! exclamă Ibn Jad.

— Pe Allah, nu! strigă Fahd. Cu cât îl vom trata mai bine, cu atât mai mare va fi recompensa pe care ne-o va da.

— Putem aştepta până în ultimul moment, spuse Ibn Jad, şi dacă vedem că îl pierdem, atunci îi tăiem limba.

Destinul lui Wilbur Stimbol se afla din nou în mâinile zeilor. Scăpat de ameninţarea lui Tarzan, Ibn Jad se întoarse cu şi mai multă îndârjire la planul de pătrundere în Valea Mormântului. Se duse chiar el să discute cu şeful poporului Galla.

Apropiindu-se de satul lui Batando, străbătând taberele războinicilor Galla, şeicul îşi dădu seama de poziţia lui slabă şi că trebuia să accepte ca pe o favoare orice condiţie pusă de bătrâna căpetenie.

Batando îl primi cu aerul unui monarh puternic, îl asigură că a doua zi îl va escorta până la intrarea în Vale, dar că Ibn Jad trebuia mai întâi să elibereze toţi sclavii din neamul Galla.

— Dar asta înseamnă să rămân fără cărăuşi şi servitori, strigă şeicul.

Batando se mulţumi să ridice din umeri.

— Lăsaţi-mi-i măcar până când ne vom întoarce din Vale, îl imploră Ibn Jad.

— Nici un om din tribul meu nu vă va însoţi în Vale, spuse Batando pe un ton fără replică.

A doua zi dimineaţa, cortul lui Ibn Jad a fost strâns primul. Era semnalul de plecare. Au pornit spre munţi, înconjuraţi de războinicii Galla.

Fejjuan şi ceilalţi sclavi Galla, pe care arabii i-au adus cu ei din El-Guad, mergeau acum alături de fraţii lor, fericiţi de libertatea recâştigată. Resemnat şi umilit, Stimbol abia se târa, păzit de doi tineri beduini. Sufletul îi era chinuit de remuşcări pentru omul ce zăcea în mormântul solitar, undeva în junglă.

Urcând cu paşi hotărâţi pe drumul sinuos, arabii şi escorta lor se căţărau din ce în ce mai sus pe versantul munţilor din nordul Văii Mormântului.

La sfârşitul celei de-a doua zile, după ce şi-au stabilit tabăra lângă un mic torent de munte, Batando îi arătă lui Ibn Jad intrarea într-o văgăună.

— Iată drumul spre Vale, spuse el. Vă lăsăm aici. Noi ne vom întoarce mâine în satele noastre.

A doua zi în zori, Ibn Jad văzu că toţi oamenii lui Batando plecaseră încă din timpul nopţii. Şeicul nu avea de unde să ştie că graba lor se datora spaimei de locuitorii misterioasei văi, de unde nici un Galla nu se mai întorsese vreodată.

Ibn Jad îşi petrecu toată ziua ridicând o tabără sigură pentru femei şi copii, pe care voia să-i lase acolo până ce se vor întoarce din Vale sau vor vedea că-i pot lua cu ei fără nici un risc.

În dimineaţa următoare, lăsând tabăra în paza câtorva bătrâni şi beduini mai tineri, porni la drum cu mica lui armată. Ajunse la văgăună şi, cu inima strânsă, intră în tunelul ce avea să-l ducă la împlinirea viselor sale. Intra, în sfârşit, în Valea Mormântului.

Marele Turnir

Cu două zile înainte, Regele Bohun, însoţit de numeroşi cavaleri, scutieri şi servitori, coborâse de la castelul său, îndreptându-se către Cetatea Nimmr. În fiecare an, în duminica Paştelui, începea Marele Turnir. Panglici vesele fluturau în vârful lăncilor iar caii erau împodobiţi ca de sărbătoare. Cavalerii Mormântului purtau pe spate cruci roşii, semn că îşi încheiaseră misiunea în Sfântul Pământ şi că se întorceau de-acum în Anglia.

Coifurile lor erau acoperite cu piei de bivol. Deviza şi culorile de pe scuturile lor erau diferite de cele ale Cavalerilor de Nimmr, dar, în afara acestor detalii şi a crucilor de pe spate, ar fi putut trece foarte bine drept vrednici şi fideli cavaleri ai lui Gobred.

Vitele de povară, împodobite şi ele, duceau corturile uriaşe ce trebuiau să adăpostească pe cavaleri pe durata turnirului, cât şi bagajele acestora, armele şi proviziile pentru cele trei zile ale marii întâlniri. Un obicei vechi de mai bine de şapte secole, interzicea Cavalerilor de Nimmr şi celor ai Mormântului să mănânce din aceeaşi pâine.

Marele Turnir, un adevărat armistiţiu pentru cele două regate, prilejuia o etalare a vitejiei şi a calităţilor de luptători ale cavalerilor şi se transforma într-un grandios spectacol, la care asistau împreună, o dată pe an, oameni până atunci potrivnici. Relaţiile amicale între cele două tabere nu erau posibile, datorită importanţei şi seriozităţii întâlnirii cavaleri din ambele tabere fiind adesea omorâţi sau a spiritului atribuirii marelui premiu.

Acest premiu întreţinea ruptura care, de şapte secole şi jumătate, despărţea Cavalerii Aversului de cei ai Reversului. El consta în cinci fecioare pe care învingătorii le luau de la învinşi şi pe care prietenii şi rudele lor nu aveau să le mai vadă niciodată.

Deşi durerea era atenuată de atenţia de care se bucurau aceste tinere după obiceiurile şi legile cavalereşti, totuşi preţul plătit de cei învinşi era cu atât mai mare, cu cât urma unei înfrângeri usturătoare pe câmpul de luptă. După turnir, fecioarele erau încredinţate lui Gobred sau Bohun, fiind date de aceştia în căsătorie cavalerilor aleşi de ei.

Fără îndoială, originea obiceiului venea din înţeleaptă dorinţă a unui strămoş de-al lui Gobred sau Bohun, de a face în aşa fel ca rasa să rămână solidă şi virilă, printr-o împrospătare periodică cu sânge nou. Pe de altă parte îi împiedica pe locuitorii celor două cetăţi să devină prea diferiţi în obiceiuri, moravuri şi limbă.

Multe femei fericite din Nimmr erau născute în Cetatea Mormântului şi rareori se întâmplă ca tinerele fete să sufere mult timp. Era o onoare să fii aleasă şi de aceea, de fiecare dată, numărul fecioarelor care îşi doreau acest lucru era mai mare decât era nevoie.

Fetele ce constituiau premiul oferit de Cetatea Mormântului în acest an călăreau armăsari albi bogat împodobiţi şi erau escortate de o gardă de onoare. Tinerele, alese pentru frumuseţea lor, ca să facă onoare cetăţii în care se născuseră, erau îmbrăcate elegant şi se plecau sub greutatea podoabelor din aur, argint şi pietre preţioase.

În câmpia ce se întindea în faţa cetăţii Nimmr, pregătirile pentru turnir începuseră de mai multe zile. Arena fusese netezită cu un tăvălug uriaş de lemn, iar vechile tribune de piatră au fost curăţate şi reparate. Schela ce urma să susţină tribuna fusese deja montată. Aici vor sta în jilţuri, protejaţi de soare, demnitarii şi doamnele de la cele două curţi, în jurul arenei erau montaţi stâlpi ce urmau să poarte sute de flamuri. În cetate, ciocanele armurierilor şi fierarilor răsunau până târziu în noapte. Din mâinile lor ieşeau rând pe rând vârfuri de lănci, cămăşi de zale şi coifuri.

Blake urma să participe şi el la Marele Turnir şi îl aştepta cu aceeaşi înfrigurare ca înaintea meciului de sezon, pe vremea când jucase fotbal la colegiu.

Fusese înscris la două probe de spadă, una în care cinci cavaleri din Nimmr întâlneau cinci cavaleri din Cetatea Mormântului, în a doua urmând să întâlnească un singur adversar. Acum, prinţul Gobred conta pe el pentru obţinerea punctelor la disciplinele cu spada, însă la luptele cu lancea, participarea lui se rezuma la înfruntarea finală, la care participau o sută de Cavaleri ai Mormântului şi o sută de Cavaleri de Nimmr.

Regele Bohun şi suita sa îşi stabiliseră tabăra într-o pădurice de stejari, la un kilometru şi jumătate de cetate, legile turnirului nepermiţându-i să se apropie mai mult, înaintea orei stabilite pentru începerea turnirului.

Potrivit obiceiului cavalerilor, Blake şi-a ales o armură care să-l distingă de ceilalţi, şi îşi împodobise calul pe măsură. Cămaşa sa de zale era de un negru intens, a cărei sobrietate era compensată doar de coiful din piele de leopard şi de panglica albastru cu argint din vârful lăncii. Şaua era şi ea neagră, tivită cu albastru şi argint. Bineînţeles, se adăugau crucile de rigoare de pe piept şi de pe veşmântul calului.

Când ieşi din apartamentele sale, în ziua deschiderii turnirului, urmat de Edward ce-i ducea lancea şi scutul, fu o apariţie sumbră în mijlocul cavalerilor cu armuri strălucitoare şi a doamnelor bogat îmbrăcate din curtea cea mare.

Ţinuta sa sobră atrase imediat atenţia şi deveni repede foarte popular, fapt dovedit de grupul ce se formă în jurul lui. Unii găseau că îmbrăcămintea neagră îi dădea un aer trist.

Guinalda se afla şi ea acolo dar stătea pe o bancă şi vorbea cu una dintre fetele alese ca premiu din partea Nimmr-ului. Blake se desprinse de cei care-l înconjurau şi traversă curtea, îndreptându-se spre prinţesă. Când ajunse

lângă ea, aceasta îl privi, îl salută cu o uşoară înclinare din cap, apoi îşi reluă discuţia cu tânăra fată. Respingerea era prea evidentă ca să nu se observe dar Blake nu era omul care să accepte aşa ceva şi să plece fără nici o explicaţie. Îi venea greu să creadă că prinţesa îi mai purta pică pentru discuţia în care dăduse de înţeles că ea îi arată mai mult interes decât voia să recunoască. Trebuia să existe un alt motiv, mai serios.

Deşi ea continua să-l ignore, el rămase liniştit în faţa ei, aşteptând răbdător ca prinţesa să binevoiască să-l bage în seamă.

Observă că ea devenea tot mai nervoasă, la fel ca şi tânăra cu care discuta. Pauze din ce în ce mai lungi le întrerupeau conversaţia. Guinalda bătea nervoasă cu pantoful în dalele de piatră. Roşeaţa îi cuprindea încet chipul. Tânăra se agita şi ea din ce în ce mai vizibil: trăgea de capetele şalului şi-şi netezea stofa tunicii. În cele din urmă se ridică şi, înclinându-se în faţa prinţesei, ceru permisiunea să se retragă pentru a-şi lua rămas bun de la mama sa.

Guinalda îi dădu voie să plece. Apoi, rămânând singură cu Blake, nemaiputând să-l ignore, se întoarse spre el furioasă:

— Am avut dreptate! Eşti un bădăran cu pretenţii. Pentru ce stai proţăpit aici şi te uiţi la mine când ţi-am dat foarte clar de înţeles că n-am chef să mă plictiseşti? Te rog să pleci!

— Pentru că... începu Blake. Pentru că te iubesc.

— Ticălosule! strigă Guinalda, tresărind. Cum îndrăzneşti?

— Aş îndrăzni orice pentru tine, Prinţesă, răspunse Blake, pentru că te iubesc.

Guinalda îl privi tăcută drept în ochi, apoi un zâmbet batjocoritor îi apăru pe buze.

— Minţi! spuse. Am aflat ce-ai spus despre mine! Şi, fără să mai aştepte răspunsul, trecu repede pe lângă el şi se

îndepărtă.

Blake o ajunse repede din urmă.

— Ce-am spus despre tine? întrebă el. Nimic ce n-aş putea repeta în faţa întregului Nimmr. Nu mi-am luat libertatea să-i mărturisesc că te iubesc nici măcar prietenului meu cel mai bun, Sir Richard. Eşti singura care o ştie.

— Eu am auzit cu totul altceva, spuse Guinalda cu semeţie, şi n-am de gând să mai continui această discuţie.

— Dar... începu Blake.

În acea clipă răsună o trâmbiţă la poarta dinspre ballium. Era semnalul de încălecare.

Pajul Guinaldei alergă spre ea ca să o însoţească până la tatăl ei. Sir Richard apăru şi-l luă pe Blake de braţ.

— Vino, Blake, strigă el. Trebuia să fii deja în şa, căci astăzi călărim în primul rând.

Astfel, Blake fu nevoit să plece înainte de a obţine o explicaţie pentru atitudinea ei de neînţeles.

Poarta de nord a ballium-ului oferea un spectacol însufleţit şi plin de culoare. Pe aici treceau spre arena dinafara cetăţii o mulţime de cavaleri, doamne, paji, scutieri, grăjdari, ostaşi şi cai. Mulţimea adunată ajungea până în estul şi sudul ballium-ului şi ieşea într-una pe poarta cea mare, pe drumul ce ducea spre arenă.

În frunte călăreau mareşalii şi heralzii, urmaţi de prinţul Gobred. Veneau din spate un număr mare de cavaleri, ale căror flamuri colorate fluturau vesele. Urmau doamnele şi apoi un alt grup de cavaleri. Puţin mai în spate mergeau trupele de ostaşi, înarmaţi cu arcuri, suliţe sau halebarde.

O sută de oameni rămăseseră de pază la castel, urmând ca a doua zi să fie înlocuiţi, ca să asiste şi ei la celelalte probe ale turnirului.

În timp ce cavalerii de Nimmr îşi continuau drumul spre arenă, Cavalerii Mormântului ieşeau din tabăra lor din păduricea de stejari. Mareşalii celor două tabere îşi

pregătiseră în aşa fel plecarea, încât să intre în acelaşi timp în arenă.

Doamnele din Nimmr au ieşit din cortegiu şi au luat loc în tribună. Cele cinci fecioare ale Nimmr-ului şi cele ale Mormântului au fost conduse până la o mică tribună montată într-un capăt al arenei.

Cavalerii s-au aliniat în rânduri strânse, cei din Nimmr în sudul arenei iar cei ai Mormântului, în nord. Gobred şi Bohun s-au întâlnit călare în mijlocul arenei; pe un ton solemn, Bohun a lansat vechea provocare, după datinile şi legile Marelui Turnir şi i-a aruncat mănuşa lui Gobred. Ridicând-o, Gobred a acceptat provocarea şi astfel a început, în mod oficial, turnirul.

După ce Gobred şi Bohun şi-au salutat cavalerii, cei care nu luau parte la întâlnirile primei zile ieşiră din arenă şi îşi ocupară locurile în tribune. Cavalerii care urmau să lupte în prima zi s-au aşezat pe un singur rând pentru a face turul arenei, cu dublul scop de a se prezenta spectatorilor şi de a vedea de aproape premiile oferite de adversarii lor. În afara tinerelor fete erau şi alte numeroase trofee, dar de o importanţă mai mică: bijuterii, cămăşi de zale, lănci, spade, scuturi, armăsari focoşi şi nenumărate obiecte preţuite de luptători sau de doamnele lor.

Cavalerii Mormântului au deschis parada cu Bohun în frunte. Cu toţii au văzut că ochii regelui se fixau deseori în tribună asupra femeilor. Bohun era un tânăr încoronat recent, în urma morţii tatălui său. Era arogant şi tiranic. Toată lumea din Nimmr ştia că, de câţiva ani, era în fruntea unui grup de cavaleri hotărâţi să facă război cu Nimmr, pentru a cuceri cetatea şi a stăpâni astfel întreaga Vale a Mormântului.

Ajuns în faţa lojei centrale, unde stătea prinţul Gobred însoţit de prinţesele Brynilda şi Guinalda, privirea lui Bohun se opri pe chipul fetei lui Gobred.

Îşi struni calul şi o privi pe Guinalda drept în ochi. Gobred se înroşi de mânie căci atitudinea lui Bohun era

lipsită total de curtoazie şi se ridică ameninţător din jilţ. Dar, în aceeaşi clipă, Bohun, după ce s-a înclinat adânc, şi-a continuat drumul, însoţit de cavalerii săi.

În acea zi, laurii reveniră Cavalerilor Mormântului, care au obţinut două sute douăzeci şi şapte de puncte, faţă de o sută şase ale Cavalerilor de Nimmr.

În ziua a doua, după obicei, turul de onoare era făcut de cavalerii ce urmau să lupte pentru prima oară, conduşi de un herald. Spre surprinderea tuturor, Bohun se aşeză din nou în fruntea călăreţilor săi pentru a defila prin faţa tribunelor şi, din nou, se opri să o privească insolent pe prinţesa Guinalda.

În această zi, Cavalerii de Nimmr s-au luptat mai bine, pierzând doar şapte puncte. Dar situaţia rămânea aceeaşi, Cavalerii Mormântului aflându-se în frunte, cu trei sute nouăzeci şi şapte de puncte faţă de două sute şaizeci şi nouă ale celor de Nimmr.

Astfel, la începutul celei de-a treia zi a turnirului, cavalerii Mormântului se puteau lăuda cu un avans de o sută douăzeci şi opt de puncte, ce părea practic imposibil de trecut. Cavalerii de Nimmr trebuiau să facă adevărate minuni dacă doreau să mai câştige turnirul.

Din nou, contrar obiceiului de secole, Bohun îşi conduse noii luptători în arenă la deschiderea întâlnirii şi, din nou, se opri în faţa lojei lui Gobred. Pentru o clipă, ochii i se fixară pe frumosul chip al Guinaldei, apoi se adresă tatălui fetei:

— Prinţe Gobred de Nimmr, spuse el pe un ton dispreţuitor şi arogant, după cum ştii, vrednicii mei cavaleri i-au bătut pe ai tăi cu o sută douăzeci de puncte şi, practic, am câştigat turnirul. Îţi voi face deci o propunere.

— Vorbeşte, Bohun! Marele Turnir este încă departe de a fi câştigat, dar dacă vrei să-mi faci o propunere pe care un prinţ onorabil să o poată lua în consideraţie, ai cuvântul meu că va fi primită cum se cuvine.

— Cele cinci fecioare ale voastre sunt la fel de bune ca şi ale noastre, spuse Bohun. Dar dă-mi fata ta să o fac regină a Văii Mormântului, iar eu îţi cedez turnirul.

Gobred păli. Când îi răspunse însă, vocea îi era măsurată şi demnă de un prinţ ce ştie să-şi stăpânească emoţiile.

— Sir Bohun, spuse el, refuzând să-i acorde inamicului titlul de rege, cuvintele tale sunt o ofensă pentru urechile unui om de onoare. Ele insinuează că fata lui Gobred este de vânzare şi că onoarea cavalerilor de Nimmr poate face obiectul unui asemenea târg. Pleacă! Întoarce-te în partea ta de arenă înainte să-mi pun servitorii să te alunge cu lovituri de ciomag.

— Deci ăsta-i răspunsul tău? strigă Bohun. Atunci să ştii că-ţi voi lua cele cinci fecioare după regula Marelui Turnir, iar pe fata ta prin forţa armelor!

Spunând acestea, îşi roti spada deasupra capului şi, îmboldindu-şi calul, plecă în galop.

Propunerea lui Bohun precum şi replica indignată a prinţului Gobred se răspândiră ca fulgerul printre Cavalerii de Nimmr. Luptătorii din această ultimă zi simţiră crescând în ei o forţă de neînvins, pentru apărarea onoarei Nimmr-ului şi a prinţesei Guinalda.

Avansul mare luat de Cavalerii Mormântului în primele două zile ale Turnirului nu făcea decât să-i îndârjească şi mai tare. Mareşalii lor nu mai trebuiau să-i îndemne. Tinerii cavaleri de Nimmr auziseră provocarea şi erau nerăbdători să-i răspundă în arenă, cu armele,

Întrecerile din această ultimă zi urmau să fie deschise de lupta lui Blake cu un oarecare Cavaler al Mormântului, cu spada şi scutul. Când totul fu gata, cei doi intrară în sunet de trâmbiţe, înaintând fiecare de-a lungul tribunei sale. În timp ce adversarul său se opri în faţa lui Bohun, Blake îngenunche în faţa prinţului Gobred. Duse garda spadei la buze, salutându-l, şi privind-o insistent pe Guinalda.

— Să fii la înălţime, Cavalere, întru gloria şi onoarea Cetăţii Nimmr, îi ură Gobred. Domnul Nostru Iisus Hristos să te binecuvânteze şi să vegheze asupra ta, preaiubite Sir James!

Spada mea şi viaţa, pentru gloria şi onoarea cetăţii Nimmr! acesta ar fi trebuit să fie răspunsul lui Blake, după obiceiul Marelui Turnir. El însă rosti:

— Spada mea şi viaţa, pentru gloria şi onoarea cetăţii Nimmr şi pentru prinţesa mea!

După expresia de pe chipul prinţului, era clar că nu se supărase, iar dispreţul din privirea Guinaldei dispăruse; se ridică şi, smulgându-şi o panglică, se apropie de marginea lojei, privindu-l pe Blake drept în ochi şi spunându-i:

— Primeşte această fundă de la doamna ta, nobile cavaler, spuse ea, şi poart-o cu onoare spre victorie.

Blake se apropie de balustradă, aplecându-se, ca Guinalda să-i poată prinde funda pe umăr. Chipul ei aproape că-l atingea pe-al său; îi simţea parfumul îmbătător al părului şi răsuflarea caldă pe obraji.

— Te iubesc, murmură el, ca să audă doar ea.

— Eşti un bădăran, răspunse ea, la fel de încet. Numai gândindu-mă la cele cinci fecioare te-am încurajat oferindu-ţi această favoare.

— Te iubesc, Guinalda, spuse Blake, privind-o drept în ochi, şi... ştiu că mă iubeşti şi tu!

Înainte ca prinţesa să-i poată răspunde, americanul se îndepărtă. Trâmbiţele răsunară. Se îndreptă în galop spre capătul arenei.

Acolo se aflau deja Edward, foarte agitat, Sir Richard, Michael, un mareşal, câţiva heralzi şi ostaşi..., toţi prietenii, care mai de care încurajându-l şi sfătuindu-l.

Blake aruncă scutul, dar de data asta nimeni nu-l mai dezaprobă. Dimpotrivă, zâmbeau cu mândrie şi cu subînţeles, căci oare nu-l văzuseră ei învingându-l pe Sir Malud, doar cu spada şi cu iscusinţa sa?

Trâmbiţele răsunară pentru a doua oară. Blake se întoarse şi, dând pinteni calului, galopă până în mijlocul arenei. Un Cavaler al Mormântului venea ameninţător spre dânsul.

— Sir James! Sir James! Sir James! strigau spectatorii din tribunele de la sud, în timp ce tribunele din nord scandau numele cavalerului lor.

— Cine-o fi cavalerul negru? se întrebau aceştia.

— N-are scut! strigau alţii. E un nebun! Sir Guy o să-l străpungă de prima dată! Sir Guy! Sir Guy!

Vin Sarazinii!

În timp ce la Nimmr începuse cea de-a doua zi a Marelui Turnir, un grup de oameni bronzaţi, înarmaţi cu muschete, ajungea la capătul defileului. Jos, sub ochii lor, se întindea Valea Mormântului şi castelul regelui Bohun. Drumul fusese atât de puţin folosit încât abia se mai zărea printre hăţişurile de mărăcini!

Acum, Ibn Jad putea vedea, foarte aproape, un drum bătătorit ce ducea la ceea ce părea să fie o fortăreaţă. Puţin mai departe se zăreau zidurile de apărare ale castelului lui Bohun. În faţă era un fort ce păzea intrarea în cetate. Căutând să nu-şi facă simţită prezenţa, Ibn Jad şi beduinii săi se strecurau spre poartă, unde făceau de gardă, fără nici o tragere de inimă, un bătrân cavaler şi câţiva ostaşi. Ascunşi în mărăcini, arabii văzură doi negri îmbrăcaţi ciudat, chiar în faţa marelui portal.

Înarmaţi cu arcuri şi săgeţi, cei doi voiau să vâneze iepuri. Niciodată nu văzuseră vreun străin pe drumul vechi şi vânau de ani de zile între portal şi vârful muntelui, întrucât li se interzicea să se aventureze mai departe. Oricum, nici nu erau prea curioşi căci, deşi erau descendenţi ai poporului Galla, se considerau englezi şi erau convinşi că dincolo de munţi se afla o armată uriaşă de sarazini, gata să-i nimicească de îndată ce i-ar prinde pe acolo.

Astăzi vânau ca întotdeauna când erau de gardă la forturi. Înaintau cu grijă, aşteptând să zărească vreun iepure. Nu-i văzuseră pe oamenii cu chipuri întunecate ce pândeau din mărăcini.

Ibn Jad văzu poarta cea mare deschisă şi grilajul masiv ridicat. Bătrânul cavaler şi ostaşii săi erau cu totul lipsiţi de vigilenţă, dar regele Bohun nefiind acolo, nu avea cine să-i certe.

Ibn Jad şi oamenii săi se strecurau spre poartă.

Ce făceau în acest timp cei din gardă? Bătrânul îşi lua micul dejun, într-unul din crenelurile fortului. Ceilalţi, profitând, trăgeau un pui de somn la umbra copacilor din preajmă.

Arabii se lipiră ca nişte umbre de-a lungul zidului, aşteptând cu muschetele pregătite semnalul lui Ibn Jad pentru a pătrunde în cetate. Şeicul se furişă pe poartă, urmat în linişte de beduinii săi. Au pătruns în ballium, înainte ca soldaţii să-şi dea seama că pericolul ce plana de şapte secole asupra lor căpătase acum o altă formă.

Când îi văzură pe beduini, ostaşii ţâşniră, cu arcurile şi halebardele în mâini, gata să-şi apere poarta. Începură să strige:

— Vin Sarazinii! Vin Sarazinii!

Bătrânul cavaler şi cei doi negri o luară la fugă spre ballium.

Mai jos, la castelul regelui Bohun, oamenii de pază şi cei care au rămas de gardă pe timpul Turnirului, auziră şi ei zgomote ciudate dinspre fortăreaţă. Strigătele speriate ale soldaţilor erau acoperite de nişte pocnituri seci, neobişnuite, care păreau un fel de tunete mai slabe. Se adunară cu toţii la poarta castelului şi, împreună cu cavalerii, se sfătuiră cum să facă faţă atacului sarazin.

Fiind cavaleri, nu puteau face decât un singur lucru. Dacă oamenii de la fortăreaţă erau în pericol, trebuiau să le sară în ajutor. Adunându-şi toţi oamenii de care dispunea, mai puţin doi cavaleri şi doi soldaţi pe care i-a lăsat de pază la castel, mareşalul cetăţii sări în şa şi se îndreptă spre fortul exterior.

La jumătatea drumului era cât pe ce să dea nas în nas cu arabii. Ibn Jad şi mica lui trupă, după ce învinse cu uşurinţă paza slab înarmată a porţii, se îndrepta acum spre castel. Văzând că sosesc întăriri, şeicul se grăbi să-şi ascundă oamenii în tufele de la marginea drumului. Astfel,

mareşalul trecu pe lângă ei fără să-i vadă. Arabii ieşiră din ascunziş şi-şi continuară nestingheriţi drumul spre castel.

Străjerii de aici aşteptau cu grilajul ridicat desfăşurarea evenimentelor. Planul era ca în cazul retragerii propriei armate să fie pregătiţi să coboare grilajul imediat ce ai lor ar fi fost la adăpost, în ballium-ul castelului. Astfel, poarta s-ar fi închis drept în nasul sarazinilor. Că inamicii erau sarazini, nu încăpea nici o îndoială: nu aşteptau, oare, acest asalt, de aproape şapte secole şi jumătate? Era clar că sosise ceasul hotărâtor.

În timp ce străjerii discutau toate acestea, Ibn Jad îi privea dintr-un tufiş aflat doar la câţiva metri de grilaj. Şiretul beduin ştia la ce serveşte grilajul şi căuta modalitatea de a pătrunde în castel înainte ca străjerii să i-l trântească în nas. În cele din urmă, pe buze îi apăru un zâmbet viclean. Găsise soluţia. Chemă la el trei beduini şi le spuse în şoaptă planul de atac. Patru străjeri stăteau lângă grilaj, gata să-l coboare, şi îi vedea perfect pe toţi. Cu multă prudenţă, şeicul şi cei trei beduini ridicară bătrânele muschete şi ochiră.

— Foc! strigă Ibn Jad, şi cele patru muschete îşi scuipară plumbii.

Soldaţii se prăbuşiră, iar arabii au pătruns în castelului regelui Bohun, invadând ballium-ul.

Intrarea în castel era liberă: un şanţ adânc despărţea ballium-ul de zidul castelului, dar podul era coborât, grilajul ridicat şi marele portal fără pază.

Între timp, mareşalul şi ostaşii săi ajunseseră la fortăreaţă fără să întâlnească vreun sarazin. Aici îi găsi pe străjeri într-o baltă de sânge. Unul din ei era încă în viaţă şi, cu ultimele puteri, le spuse:

— Au venit Sarazinii…

— Unde sunt? întrebă mareşalul.

— Nu i-aţi văzut, Sir? întrebă muribundul. Au coborât spre castel.

— Imposibil! strigă mareşalul. N-am întâlnit pe nimeni!

— S-au îndreptat spre castel, rosti el cu greutate.

Mareşalul se încruntă:

— Erau mulţi?

— Doar câţiva. Cred că nu-i decât avangarda oştirii sultanului.

În aceeaşi clipă se auziră detunături la castel.

— La naiba! strigă mareşalul.

— S-au ascuns în mărăcini! strigă un alt cavaler.

— Doamne, n-am lăsat decât patru oameni la poarta castelului şi le-am ordonat să lase grilajul ridicat până la întoarcerea noastră. Dumnezeule, am cedat fără luptă Cetatea Mormântului! Ucide-mă, Sir Morley! spuse mareşalul, că asta merit!

— Nu, Sir Bulland! Avem nevoie acum de toate lăncile, de toate spadele, de toate arcurile de care dispunem. Nu e momentul să-ţi dai viaţa, când poţi să ţi-o dăruieşti Domnului Nostru Iisus, apărând Mormântul Său de păgâni!

— Ai dreptate, Morley, strigă mareşalul. Rămâi aici, cu şase oameni, să aperi poarta. Eu plec la castel cu ceilalţi, să-i atac pe sarazini.

Dar când au ajuns la poarta castelului, au găsit grilajul coborât şi un sarazin bărbos şi tuciuriu privindu-i batjocoritor printre barele de fier. Mareşalul ordona unui arcaş să-l ţintească. Dar, în timp ce arcaşul îşi pregătea săgeata, un fulger ieşi dintr-un obiect ciudat pe care sarazinul îl ţinea lipit de umăr. Arcaşul scoase un strigăt şi se prăbuşi, mort. Ceilalţi soldaţi fugiră înspăimântaţi. Erau oameni curajoşi, gata să înfrunte orice pericol, dar, în faţa supranaturalului, a magiei, nu puteau reacţiona altfel. Şi ce putea fi mai ciudat decât moartea ţâşnind dintr-o flacără, traversând spaţiul şi lovindu-l fără veste pe unul din tovarăşii lor? Sir Bulland era însă mareşal şi Cavaler al Mormântului. Era şi el îngrozit, dar ceva îl ţintuia locului, ceva mai presus decât frica de moarte: *Onoarea!*

Sir Bulland nu putea să fugă! Rămase deci călare, în faţa porţii, vrând să-i provoace pe sarazini la duel, un duel pe

viaţă şi pe moarte, între cel mai valoros luptător al lor şi dânsul, pentru a hotărî astfel soarta castelului. Era o chestiune de onoare.

Dar arabii aveau deja castelul. Mai mult, ignorau cu totul onoarea de care le vorbea Sir Bulland, aşa că se mulţumiră să-i râdă în nas.

Ei ştiau doar că era un *Nasrany* şi că era neînarmat. Nu contau lancea lungă şi spada lui imensă, întrucât erau dincolo de grilaj. Unul dintre arabi ridică muscheta, ochi printre gratii şi trase. Plumbul trecu prin cămaşa de zale, străpungând inima nobilă, de adevărat cavaler, a lui Sir Bulland.

Ibn Jad avea acum castelul regelui Bohun, şi credea că descoperise fabuloasa şi bogata cetate Nimmr, despre care îi vorbise bătrânul lui *sahar.* Se gândea cum să-şi aducă femeile, copiii şi pe cei câţiva tineri pe care-i lăsase de pază la intrarea în tunel, fără să fie îngrijorat de ceilalţi soldaţi *Nasrany* care scăpaseră cu viaţă. Era atât de mulţumit de capturarea cetăţii şi a tezaurului, încât chiar se gândea să-i lase, pentru moment, în viaţă.

La ordinul său, beduinii începură să scotocească prin castel, căutând comoara. N-au fost dezamăgiţi: Bohun era foarte bogat. Valea Mormântului era plină de aur şi pietre preţioase. Timp de şapte secole şi jumătate, sclavii Mormântului şi ai Nimmr-ului au spălat aurul şi au extras pietre preţioase din zăcămintele din Vale. Pentru locuitorii Văii, valoarea lor era cu totul alta: nişte jucării, pe care le adunau şi chiar le schimbau între ei la diferite ocazii, dar nu le ţineau ascunse sub cheie. De ce ar fi făcut-o, într-o ţară în care nimeni nu fura aşa ceva? îşi păzeau cu străşnicie femeile, caii, dar nu şi aurul sau bijuteriile.

Ibn Jad umplu un sac uriaş cu bogăţiile găsite în castelul regelui Bohun, mai multe decât sperase vreodată. Se întâmplă însă un lucru ciudat: deşi avea acum o avere cu mult mai mare decât ar fi putut cheltui în toată viaţa lui,

voia şi mai mult. La urma urmelor, nu era deloc ciudat: Ibn Jad era, şi el, tot om.

Îşi petrecu noaptea în castel şi, în timp ce toţi dormeau, îşi făcu un nou plan. Zărise în timpul zilei, la capătul văii întinse ce se pierdea în munţi, ceva ce semăna cu un oraş. Ibn Jad îşi spuse:

— Poate că cetatea aceea este şi mai bogată. Am să văd eu, mâine.

Cavalerul negru

La marginile terenului, cei doi armăsari tropăiau nervos. În tribune se aşternuse liniştea. Adversarii porniră în galop unul spre celălalt. Puţin înainte de a se întâlni în mijlocul arenei, Sir Guy văzu că adversarul său nu avea scut. Ei şi? A fost trimis aşa de ai săi şi deci nu era treaba lui. Oricum, era în avantajul său. Puteau să-l fi trimis chiar şi fără spadă, el tot ar fi avut dreptul să-l omoare fără să-şi păteze onoarea de cavaler. Astea erau legile Marelui Turnir.

Şi totuşi, acest fapt i-a distras atenţia cavalerului de la ceea ce ar fi trebuit să-l preocupe, şi anume, cum să învingă chiar din primul atac. Calul adversarului său se dădu la o parte exact în clipa când urmau să se izbească unul de altul. Cavalerul Mormântului stătea ridicat în scări, la fel cum făcuse şi Sir Malud, gata să dea o lovitură cumplită. Blake îşi împinse calul lateral, spre Sir Guy. Spada acestuia căzu greu şi făcu un zgomot asurzitor, alunecând pe lama spadei cavalerului de Nimmr. Guy îşi ridică scutul să-şi protejeze faţa şi gâtul şi, deci, nu-l mai putea vedea pe Sir James; calul său se clătină şi fu cât pe ce să cadă.

Încercă să-l strunească şi, în acel moment, spada lui Blake îi trecu pe sub scut, străpunse gulerul protector şi i se înfipse în gât.

Cu un horcăit înfricoşător, înecându-se în sângele ce-i ţâşnea din rană, Sir Guy, brav cavaler al Mormântului, se prăbuşi de pe cal. Tribunele din sud explodară în strigăte de bucurie.

După legile Marelui Turnir, cavalerul doborât de pe cal este considerat mort. Nu se dă niciodată lovitura de graţie, nici un cavaler nu e ucis decât dacă este absolută nevoie. Cel ce a câştigat merge până la cortul învinsului, apoi se întoarce, face turul tribunelor şi se opreşte în dreptul

propriului cort, aşteptând ca un herald din tabăra opusă să-i aducă premiul.

Iată de ce, atunci când Blake a descălecat cu spada în mână, apropiindu-se de Sir Guy, în tribunele din sud toţi au încremenit cu răsuflarea tăiată, în timp ce un vuiet de furie se ridica dinspre tribunele din nord.

Mareşalii şi heralzii din tabăra adversă porniră în galop spre Blake. Temându-se că va fi atacat şi omorât, Sir Richard porni şi el în fruntea altui grup spre mijlocul arenei.

Blake se apropie de Sir Guy, care zăcea pe spate, încercând în zadar să se ridice. Şi când toţi se aşteptau să-l vadă înfigându-şi spada în trupul acestuia, Blake îşi puse arma jos şi îngenunche lângă rănit.

Îşi trecu un braţ pe sub umerii lui, îl ridică încetişor, sprijinindu-l pe genunchi, îi scoase coiful şi gulerul de piele. Când mareşalii, heralzii şi toţi ceilalţi au ajuns lângă el, Blake încerca să oprească şuvoiul de sânge.

— Repede! le strigă el, un chirurg! Nu-i atinsă jugulara, dar hemoragia trebuie oprită.

Între timp, cavalerii descălecară şi se îngrămădiră în jurul lui. Sir Richard era printre ei. Un herald de-al lui Sir Guy îngenunche şi-l luă pe tânăr din braţele lui Blake.

— Vino! spuse Sir Richard, să-l lăsăm pe bravul cavaler cu prietenii lui.

În timp ce se ridica, Blake zări chipurile uimite ale cavalerilor Mormântului. Pe când era gata să plece, unul dintre ei îi vorbi. Era un bătrân mareşal al regelui Bohun.

— Eşti un cavaler destoinic şi generos, îi spuse el lui Sir James. Eşti şi foarte curajos, căci ai sfidat legile Marelui Turnir şi obiceiurile lui centenare.

Blake ripostă imediat:

— Puţin îmi pasă mie de legile şi obiceiurile voastre. În ţara de unde vin, nimeni n-ar lăsa să moară, fără să încerce să-l salveze, nici chiar pe un ticălos nenorocit, cu atât mai

puţin un tânăr curajos şi vrednic. Cum eu l-am rănit, e normal să încerc să-l ajut.

— Da, explică Sir Richard, căci altfel ar fi huiduit.

Victoria din prima probă a zilei n-a fost decât începutul unei serii întregi de succese pentru cavalerii de Nimmr. Înaintea ultimei probe, scorul era de patru sute cincizeci şi două de puncte la patru sute patruzeci şi opt pentru cavalerii de Nimmr. O diferenţă de patru puncte în acest stadiu al turnirului era practic nulă, căci câştigarea ultimei probe putea să aducă o sută de puncte învingătorilor.

Era încercarea cea mai spectaculoasă a întregului turnir şi cu toţii o aşteptau nerăbdători. Participau la ea două sute de cavaleri, câte o sută de cavaleri de fiecare parte. Se aliniau la cele două capete ale arenei şi, la semnalul trâmbiţelor, atacau cu lancea. Lupta nu înceta decât atunci când toţi combatanţii unei tabere erau doborâţi de pe cal sau se retrăgeau din cauza rănilor. Era voie să schimbi lancea ruptă. Cam astea erau regulile acestei probe ce semăna cu o bătălie mai mult decât oricare altă probă din cele trei zile ale Turnirului.

Blake adusese cincisprezece puncte pentru cavalerii de Nimmr în prima probă a zilei. Apoi, împreună cu alţi patru cavaleri, luptase cu cinci spadasini din tabăra din nord, contribuind iarăşi la creşterea punctajului.

Mareşalii apreciau felul în care se descurca Blake în luptă şi l-au pus pe tânărul american să ia parte şi la ultima probă, sperând că ingeniozitatea sa va compensa lipsa de experienţă în mânuirea lăncii.

După ce au defilat prin faţa spectatorilor în turul de onoare al ultimei încercări, cei două sute de cavaleri înveşmântaţi în zale s-au aşezat în linie, faţă în faţă, la capetele arenei. Caii lor, aleşi cu grijă, special pentru această probă, erau puternici şi rapizi. De altfel şi Blake, ca şi ceilalţi, fuseseră aleşi pentru această probă tot pentru tinereţea şi curajul lor.

Majoritatea aveau în jur de douăzeci de ani căci, la fel ca şi în zilele noastre, laurii acestui sport din Evul Mediu se culegeau tot la tinereţe. Ici-colo, mai zăreai câte un bărbat între două vârste, un veteran călit, cu inima şi mâna neatinsă de trecerea anilor. Prezenţa lor avea darul să-i tempereze pe tinerii cavaleri şi totodată îi făcea să dea tot ce puteau ei. Şi nici nu putea fi altfel, căci ei erau campionii ale căror fapte de vitejie urmau să fie cântate de menestreli în sălile de onoare ale castelelor.

Cu lăncile ridicate, cu steagurile fluturând în vânt, cu soarele lucind pe zale, sclipind pe splendidele armuri ale cailor, cei două sute de cavaleri ofereau un spectacol sublim în aşteptarea trâmbiţei.

Nerăbdători, caii se cabrau sau băteau nervoşi din copite. Lateral, în dreptul centrului arenei, un herald aştepta ca cele două formaţii să se alinieze, pentru a da semnalul de începere a luptei.

Blake era în centrul liniei cavalerilor de Nimmr, pe un cal puternic şi negru ca smoala, nerăbdător să pornească în galop. În faţa lui se desfăşura floarea cavalerilor Mormântului. În mâna dreaptă ţinea lancea, grea, al cărei mâner era aşezat într-un suport fixat de scăriţa şeii, iar în stânga purta, fără nici un chef, un scut uriaş, cu care trebuia să se apere de vârfurile lăncilor.

Tot privind la cei o sută de cavaleri care se vor năpusti în curând asupra lui, în rânduri strânse, cu lăncile întinse, Blake simţi că scutul nu-i e de ajuns. Simţea o nervozitate ce-i amintea de alte momente de tensiune, când aştepta fluierul arbitrului, pe când juca fotbal. Cât de îndepărtate erau acele imagini, păreau din altă viaţă, neclare şi confuze!

Heraldul îşi ridică spada. Două sute de bărbaţi îşi struniră caii şi coborâră lăncile. Spada coborî fulgerător, dând semnalul. Strigăte de luptă răsunară din ambele tabere. Pintenii intrară în coastele cailor, dându-le semnalul aşteptat.

Cu un zgomot asurzitor, călăreţii invadară câmpul. Vreo zece heralzi alergau pe flancuri şi în spate, căutând să surprindă eventualele încălcări ale regulamentului acestei probe. Cavalerii trebuiau să atace numai pe adversarul din stânga, orice lovitură de lance dată inamicului din dreapta fiind considerată necavalerească. Astfel, se evita ca un cavaler să fie atacat de două lănci deodată.

Ajuns aproape de limita câmpului său, Blake privea marea de lănci, armuri şi scuturi ce se apropiau. Viteza, zgomotul de tunet al copitelor, strălucirea acestei mici armate în mişcare, constituiau un tablou impresionant. În sinea sa, Blake recunoştea frumuseţea acelor timpuri demult apuse.

Cele două mici armate erau pe punctul de a se întâlni. Ca vrăjiţi, spectatorii aşteptau cu sufletul la gură, într-o linişte absolută. Cavalerii, cu fălcile încleştate şi buzele strânse, nu scoteau, pentru moment, nici un sunet. Încordarea era maximă.

Cu lancea depăşind grumazul calului, Blake îşi atacă adversarul ce se apropia ameninţător pe partea sa stângă. Pentru o clipă, întâlni privirea celuilalt, apoi se adăposti în spatele scutului. Cele două mici armate se ciocniră cu un zgomot asurzitor.

Scutul lui Blake îl lovi cu o asemenea forţă încât era gata să cadă din şa. Simţi că lancea sa a lovit ceva, apoi s-a frânt în bucăţi. Năucit de izbitură, trecu printre adversari. Calul său nu mai putea fi stăpânit şi galopa acum bezmetic spre tabăra cavalerilor lui Bohun.

Făcu un efort pentru a-l ţine în frâu şi, reuşind să-l oprească, privi înapoi, să vadă rezultatul primei înfruntări. Şase cai erau prăbuşiţi şi alţi douăzeci galopau fără călăreţ. Douăzeci şi cinci de cavaleri erau la pământ şi vreo cincizeci de scutieri şi servitori se grăbeau să le dea o mână de ajutor.

Ceilalţi cavaleri, rămaşi în şa, se pregăteau să lanseze un nou atac şi Blake văzu pe unul din cavalerii

Mormântului năpustindu-se asupra lui. Ridică deasupra capului mânerul lăncii rupte, arătându-i că, pentru moment, nu este gata să primească lupta. Apoi se întoarse şi se îndreptă spre cortul său, unde Edward îl aştepta cu o lance nouă.

— Lupţi nemaipomenit, stăpâne, strigă Edward.

— L-am doborât?

— Pur şi simplu l-ai zdrobit, Sir, rosti Edward plin de admiraţie. Când l-ai atins cu lancea, parcă l-a spulberat vântul de pe cal.

Proaspăt înarmat, Blake se reîntoarse în centrul arenei, unde se dădeau lupte izolate iar câţiva cavaleri, dornici de noi victorii, îşi căutau adversari, în strigătele de încurajare ale spectatorilor. Blake fu recunoscut de mulţimea din tribuna de nord.

— Cavalerul negru! Aici! Aici! Sir Wilfred! Iată-l pe cavalerul negru, cel care l-a doborât pe Sir Guy. Acum să-l vedem! Haide, Sir Wilfred! Sir Wilfred!

Sir Wilfred, aflat cam la o sută de metri, îşi coborî lancea.

— Apără-te, cavalere negru! strigă el.

— Iată-mă! strigă, la rândul lui, Blake, cu ironie.

Sir Wilfred era un bărbat masiv, puternic, călărind un roib cu coamă neagră, cu viteza unei căprioare şi inima de leu. Era capabil să învingă pe cei mai buni cavaleri de Nimmr.

Lui Blake însă, care nu ştia că are în faţă pe cel mai faimos erou al Mormântului, Sir Wilfred îi părea a fi un cavaler oarecare. Primi lupta cu sufletul liniştit şi spiritul înflăcărat al jucătorului pasionat de meci şi de miza acestuia. De fapt, nici un cavaler nu i se mai părea extraordinar lui Blake. El nu putea încă să înţeleagă cum de reuşise să-şi doboare adversarul din prima înfruntare. „Probabil că l-a răsturnat calul”, şi-a spus el în gând, atunci când Edward i-a anunţat victoria. Cu toate acestea, îşi coborî lancea, ca un bun şi fidel cavaler ce era, şi porni

spre redutabilul Sir Wilfred. Cavalerul Mormântului plecase dinspre tribuna de sud şi traversa acum câmpul în diagonală. În spatele lui, Blake zări o siluetă feminină în loja centrală. N-o putea urmări cu privirea, dar simţea că este privit.

— Pentru prinţesa mea! murmură el, în timp ce silueta lui Sir Wilfred creştea, apropiindu-se ameninţător.

Cei doi cavaleri se ciocniră cu o violenţă cumplită. Blake scăpă din mână lancea şi alunecă din şa, căzând greoi la pământ. Nu era ameţit şi nici rănit, încercă să se ridice în capul oaselor şi, deodată, chipul i se lumină. La o lungime de lance, era căzut şi Sir Wilfred, dar acesta nu zâmbea.

— La naiba! strigă el. Îţi râzi de mine, ticălosule?

— Dacă îţi par şi eu la fel de caraghios cum eşti tu acum, îl asigură Blake, n-ai decât să râzi şi dumneata de mine.

Sir Wilfred ridică din sprâncene.

— Pe cinstea mea! Dacă tu eşti un cavaler de Nimmr atunci eu sunt un Sarazin! Cine eşti? Vorbele tale nu seamănă cu ale celor din Valea noastră.

Blake se ridică.

— Eşti rănit? îl întrebă el, apropiindu-se. Îi întinse mâna şi-l ajută să se ridice.

— După cum văd, eşti un cavaler foarte bizar, spuse Wilfred. Parcă l-ai ajutat şi pe Sir Guy, după ce l-ai învins regulamentar, nu?

— Ei bine, şi ce-i rău în asta? N-am nimic împotriva dumitale. Ne-am bătut excelent, prea bine chiar, dar asta-i tot. De ce-am zăcea la pământ, privindu-ne ca nişte caraghioşi?

Sir Wilfred clătină din cap.

— Nu te-nţeleg şi pace, recunoscu el.

În acest timp, scutierii şi câţiva servitori soseau în grabă. Dar cei doi cavaleri căzuţi nu erau atât de serios loviţi încât să nu fie capabili să meargă fără ajutor.

Tocmai se îndreptau fiecare spre cortul lui când Blake se întoarse şi-i surâse lui Wilfred:

— Pe curând, bătrâne! strigă el, voios. Sper că vom avea ocazia să ne revedem într-o zi.

Clătinând încă din cap, Sir Wilfred se îndepărtă, şchiopătând, urmat de cei doi oameni veniţi să-l ajute.

Ajuns la cortul său, Blake află că rezultatul Marelui Turnir era încă incert. Trebui să mai treacă o jumătate de oră pentru ca ultimul cavaler de Nimmr să fie bătut şi ca doi cavaleri ai Mormântului să rămână învingători. Dar asta n-a fost de ajuns pentru a egala avantajul de patru puncte pe care Cavalerii Aversului îl aveau la începutul ultimei întâlniri şi, puţin mai târziu, heralzii anunţară oficial victoria cavalerilor de Nimmr, câştigători ai Marelui Turnir cu doar două puncte avans.

În miile de aclamaţii ale spectatorilor din tribunele de sud, cavalerii de Nimmr care luaseră parte la turnir se aliniară în faţa lojelor pentru a primi marele premiu. Lipseau cei ucişi sau grav răniţi, al căror număr, spre surprinderea lui Blake, era mult mai mic decât îşi imaginase. Tributul plătit de ambele părţi la acest turnir se ridica la cinci morţi şi aproape douăzeci de grav răniţi, cu mici diferenţe între cele două tabere.

În acest timp, Bohun îşi adunase cavalerii în cealaltă parte a arenei, ca şi cum s-ar fi pregătit să se întoarcă în tabăra sa.

Un cavaler al Mormântului, purtând o cască cu guler de leopard de Nimmr, pătrundea pe ascuns în tribuna de sud şi se îndrepta spre loja prinţului Gobred.

Bohun urmărea scena. Cavalerii de Nimmr se aflau la celălalt capăt al arenei, absorbiţi de ritualul înmânării premiului reprezentat de cele cinci fecioare. În apropierea lui Bohun, un tânăr cavaler stătea în şa, cu privirea aţintită asupra regelui său. În mână ţinea hăţurile unui cal fără călăreţ.

Deodată, Bohun ridică mâna şi traversă în galop câmpul, urmat de cavalerii săi. Mergea uşor oblic faţă de direcţia în care se aflau cavalerii de Nimmr. O bună parte din grup se

afla aici, între această extremitate a arenei şi loja lui Gobred.

Tânărul cavaler ce ducea de căpăstru calul fără călăreţ se îndrepta în galop drept spre tribuna prinţului Gobred. Când ajunse aproape, cavalerul care se strecurase mai devreme în lojă o prinse în braţe pe prinţesa Guinalda şi o trecu peste balustradă, în braţele tânărului ce aştepta, apoi sări şi el, încălecând pe calul liber. Plecară în galop, înainte ca Gobred, surprins, să poată ridica măcar un deget pentru a-i opri. Bohun şi cavalerii Mormântului se îndepărtau, la galop, în direcţia taberei din pădurea de stejari. Urmă o învălmăşeală cumplită. În loja lui Gobred, un herald sună alarma. Prinţul părăsi în grabă tribuna şi se îndreptă spre un servitor care îi ţinea calul. Cavalerii de Nimmr, neînţelegând ce s-a întâmplat, neştiind unde trebuiau să se adune şi împotriva cui să lupte, se învârtiră un timp prin arenă, dezorientaţi.

Gobred sosi la galop în mijlocul lor.

— Bohun a răpit-o pe prinţesa Guinalda! strigă el. Cavaleri de Nimmr,...

Înainte însă ca prinţul să apuce să dea vreun ordin credincioşilor săi, un cavaler negru, călărind un armăsar negru, dădu pinteni şi, traversând rândurile bărbaţilor adunaţi, se năpusti în urmărirea cavalerilor Mormântului.

Lord Tarzan

Tollog rânji încântat de felul în care îi dejucase planurile fetei, care voia să-l prevină pe *Nasrany* de complotul ucigaş. Îi mulţumi lui Allah că-l ajutase să o oprească pe Ateja la timp. Zâmbea încă pe sub mustăţi, când o mână ţâşni din întuneric şi i se încleştă de gât. Se simţi tras înapoi şi târât în beyt-ul lui Zeyd, ocupat acum de *Nasrany.* Se zbătu, încercă să ţipe, dar degetele de oţel n-aveau milă.

O voce şopti:

— Dacă strigi, eşti ca şi mort.

Strânsoarea degetelor slăbi puţin. Tollog se linişti brusc: recunoscuse vocea celui ce-i vorbise. Ştia că nu glumeşte.

Nu se mai împotrivi atunci când Tarzan îi legă zdravăn mâinile şi picioarele şi când îi înfundă un căluş în gură. Îi trase burnuzul peste faţă, apoi îl lăsă singur în beyt.

Mai târziu, Tollog îl auzi pe Stimbol furişându-se în cort. Crezu că e tot Tarzan. Astfel şi-a aflat moartea Tollog, fratele şeicului, exact aşa cum plănuise el să-l omoare pe Tarzan, Regele Junglei.

Văzându-l pe Stimbol furişându-se în beyt, Tarzan zâmbi, apoi dispăru în negura pădurii.

Tarzan nu-i căuta pe beduini, ci pe Blake. Văzând că albul din *menzil-ul* lui Ibn Jad era Stimbol şi cum nimeni nu ştia ce se întâmplase cu americanul, se întorcea acum grăbit spre locul în care oamenii lui Blake i-au spus că Bwana lor dispăruse... Spera să-i găsească urma şi, dacă nu mai putea să-i fie de ajutor, măcar să afle ce-a păţit.

Deşi se deplasa rapid, ajutat de simţurile sale foarte ascuţite, i-au trebuit totuşi trei zile să găsească locul în care Ara, fulgerul, l-a lovit pe negrul ce ducea puşca lui Blake. Descoperi cu greutate urmele pe jumătate şterse ale americanului, ducând spre nord.

Tarzan clătină din cap, neliniştit: de aici şi până la primele sate ale tribului Galla se întindea o mare porţiune de pădure virgină. Mai ştia că dacă Blake reuşea totuşi să supravieţuiască foamei şi ameninţării fiarelor sălbatice, era foarte posibil să fie ucis de lăncile negrilor Galla.

Timp de două zile, Tarzan a mers după nişte urme pe care nici o altă fiinţă omenească nu le-ar fi putut găsi. În după-amiaza celei de-a doua zile, în timp ce se furişa printre tufişuri ca un animal de pradă, atent la cel mai mic zgomot şi gata oricând să fugă sau să se lupte, zări o cruce uriaşă de piatră, în mijlocul unei cărări străvechi.

În timp ce privea din tufişuri crucea de piatră, desluşi vocile a doi soldaţi care păzeau trecerea spre cetatea Nimmr.

Tarzan se târî prin desişuri, aşa cum se apropie de pradă Sheeta şi Numa, până ce ajunse la doar câţiva metri de soldaţi. Uluit, îi auzi vorbind într-o engleză ciudată, pe care totuşi o înţelegea; uimirea îi crescu atunci când le observă hainele şi armele. În acelaşi timp începea să înţeleagă cauza dispariţiei lui Blake.

Rămase un timp nemişcat, cercetându-i. Era asemenea lui Numa când îşi calcula şansele de reuşită ale unui atac fulgerător. Văzu că amândoi erau înarmaţi cu lance şi spadă. Se gândi că deşi vorbeau engleza veche i-ar putea totuşi da unele lămuriri despre Blake. Dar oare îl vor primi cu prietenie sau vor încerca să-l omoare? Pe de altă parte, ştia bine că stând ascuns în tufişuri, nu va reuşi să afle nimic de la ei. Îşi încordă deci corpul, asemenea lui Numa când se pregăteşte de atac. Cei doi negri continuau să pălăvrăgească liniştiţi, nebănuind pericolul ce-i pândea. Tarzan sări în spatele unuia dintre cei doi, răsturnându-l la pământ. Înainte ca al doilea să-şi dea seama ce se întâmplă, omul-maimuţă îşi trăsese deja victima în desişurile din care ţâşnise. Cel care scăpase a luat-o la goană spre tunel.

Negrul din mâinile lui Tarzan se zbătea cu furie, încercând să scape, dar omul-maimuţă îl ţinea cu uşurinţa

ca care l-ar fi ţinut pe un copil.

— Stai liniştit, îi spuse el, şi n-am să-ţi fac nimic.

— Pe sângele lui Hristos! Ce fel de creatură mai eşti şi tu?

— Cineva care n-o să-ţi facă nici un rău dacă-i spui adevărul, răspunse Tarzan.

— Ce vrei să ştii?

— Acum câteva săptămâni, pe drumul ăsta a venit un alb. Ce s-a întâmplat cu el?

— Vorbeşti de Sir James? întrebă soldatul.

— Sir James...? Tarzan se gândi puţin, apoi îşi aminti că prenumele lui Blake era James, şi spuse:

— Îl cheamă James, James Blake.

— Da, vorbim de aceeaşi persoană, spuse negrul.

— L-ai văzut? Unde-i acum?

— Luptă în numele Domnului Nostru Iisus Hristos şi pentru cavalerii de Nimmr, în Marele Turnir ce are loc la porţile cetăţii. Dacă ai venit să te lupţi cu bunul nostru Sir James, ai să găseşti cavaleri mândri şi numeroşi soldaţi gata să răspundă, în numele lui, provocării tale.

— Sunt prietenul lui, spuse Tarzan.

— Şi atunci, dacă-i eşti prieten, de ce m-ai atacat? întrebă omul.

— Nu ştiam cum l-ai primit pe el şi nici cum ai să mă primeşti pe mine.

— Prietenii lui Sir James sunt bineveniţi în oraşul Nimmr.

Tarzan îi dădu drumul negrului, ajutându-l să se ridice, dar luându-i sabia.

— Mergi în faţa mea şi du-mă la stăpânul tău, îi ordonă omul-maimuţă. Şi nu uita că vei plăti cu viaţa cea mai mică încercare de a trăda.

— Nu mă forţa să-mi las postul, îl imploră bărbatul. Nu pot lăsa drum liber sarazinilor. Tovarăşul meu o să se întoarcă în curând cu ajutoare. Am să-l rog să te conducă el la cetatea Nimmr.

— Bine, spuse Tarzan.

Nu aşteptară prea mult. Auziră în curând paşi, apropiindu-se grăbiţi. Zgomotul paşilor era însoţit de un clinchet ciudat. Puţin mai târziu, Tarzan văzu cu surprindere un alb îmbrăcat în zale, înarmat cu spadă şi scut, coborând drumul în pas vioi. În spatele lui venea o duzină de bărbaţi înarmaţi cu lănci.

— Spune-le să se oprească, ordonă omul maimuţă, împungând spatele prizonierului cu vârful spadei. Spune-le că vreau să le vorbesc înainte să se apropie prea tare.

— Opreşte-te, Sir, te implor! strigă negrul. Omul mi-a luat spada şi mă ameninţă. Vorbeşte tu cu dânsul, nobile şi cinstit cavaler, căci zice că e prietenul lui Sir James! Nu de alta, dar aş vrea să trăiesc măcar atâta cât să aflu rezultatul Marelui Turnir.

Cavalerul se opri la câţiva paşi de Tarzan, privindu-l cu atenţie.

— Chiar eşti prieten cu Sir James? întrebă el în cele din urmă.

Tarzan dădu din cap.

— Îl caut de câteva zile.

— Ce s-a întâmplat de ţi-ai pierdut şi tu armura?

Omul-maimuţă zâmbi:

— Nu s-a întâmplat nimic, aşa merg eu prin junglă.

— Vii şi tu, nobile cavaler, din aceeaşi ţară ca şi Sir James?

— Sunt englez, replică Tarzan, şi Rege al Junglei.

— Eşti englez? Fii binevenit în cetatea Nimmr! Eu sunt Sir Bertram, un fidel prieten al lui Sir James.

— Numele meu este Tarzan.

— Şi rangul?

Tarzan era oarecum derutat de manierele ciudate şi de costumul nu mai puţin bizar al omului ce-l întreba, în ciuda prieteniei afişate. În orice caz, omul nu părea să glumească. Ar fi deci tare impresionat să ştie că Tarzan nu era un oarecare. Îi răspunse deci cu seriozitate:

— Sunt viconte.

— Un Pair al Angliei? sări Sir Bertram. Prinţul Gobred va fi tare încântat să te întâlnească, Lord Tarzan. Vino cu mine şi-ţi voi da haine potrivite rangului tău.

Ajunşi la fort, Bertram îl conduse pe Tarzan în corpul rezervat cavalerului de gardă. Îşi trimise scutierul să aducă de la castel haine potrivite şi un cal pe măsură. În aşteptarea acestora, Bertram i-a povestit lui Tarzan tot ce i se întâmplase lui Blake de la sosirea în Nimmr şi ciudata istorie a acestei colonii britanice necunoscute de nimeni.

Hainele aduse de scutier îi veneau perfect lui Tarzan, căci Sir Bertram era de aceeaşi statură, îmbrăcat ca un cavaler de Nimmr, Tarzan, însoţit de Sir Bertram, se îndreptă călare spre castel. Ajunşi la poarta cetăţii, acesta îşi anunţă prietenul ca fiind Lord Tarzan, viconte. Odată intraţi în cetate, l-a condus pe Tarzan spre arena Turnirului ca să-l întâlnească pe Gobred şi să asiste la ultimele faze ale întrecerii.

Astfel, îmbrăcat în zale, înarmat cu lance şi scut, Tarzan traversa călare Valea Mormântului, chiar în momentul în care Bohun îşi punea în aplicare planul său mârşav, furând-o pe prinţesa Guinalda.

Cu mult înainte de a ajunge la arenă, Sir Bertram înţelese că ceva nu era în regulă. Văzu norii de praf ridicându-se dinspre nord de parcă un grup de călăreţi se îndepărta în galop de la locul turnirului, îşi îndemnă calul. Tarzan îl imită şi, în curând, au ajuns la arenă, unde domnea o învălmăşeală de nedescris.

Femei călare se pregăteau să se întoarcă în cetate, însoţite de câţiva cavaleri. Soldaţii se regrupau în companii. Toate acestea se petreceau însă haotic, cei mai mulţi repezindu-se spre partea mai înaltă a tribunelor, privind, inutil, spre norii de praf ridicaţi de un grup de călăreţi ce se îndrepta spre nord.

Sir Bertram opri pe unul dintre bărbaţi:

— Ce s-a întâmplat?

— Bohun a răpit-o pe prinţesa Guinalda, veni răspunsul uluitor.

— Fir-ar să fie! exclamă Sir Bertram. Vrei să mă ajuţi să o salvăm pe prinţesa noastră, Lord Tarzan?

În loc de răspuns, Tarzan dădu pinteni calului. Unul lângă altul, o porniră la galop. Cu mult în faţa lor, Blake se apropia, puţin câte puţin, de răpitori. Norul de praf ridicat de cai era atât de dens încât era imposibil să-şi dea seama că sunt urmăriţi. La fel şi Blake, habar n-avea că era atât de aproape de adversari.

Americanul nu avea lance şi nici scut. Spada îi sălta la un şold iar pistolul de calibru 45 la celălalt. De când intrase în Nimmr, Blake nu lăsase niciodată această armă venită din altă lume, din alt timp. La întrebările ce i s-au pus, răspunsese mereu că nu era decât un talisman. În adâncul sufletului însă, ştia că mai devreme sau mai târziu va fi nevoit să-l folosească, într-un mod pe care însă nu putea să-l prevadă. Îşi promisese să nu-l folosească decât în cazuri extreme. Astăzi era însă fericit să-l aibă: el putea însemna salvarea pentru aceea pe care o iubea. Se apropia încetul cu încetul de cavalerii Mormântului. Caii lor, obişnuiţi cu greutatea considerabilă a unui bărbat în armură, îşi păstrau încă vigoarea. De sub copitele lor se ridicau nori de praf. Blake călărea orbeşte, zărind din când în când siluetele călăreţilor. Armăsarul lui negru, puternic şi curajos, nu dădea semne de oboseală. Ţinea mâna pe mânerul spadei, gata s-o folosească. Încetase să mai fie cavalerul negru... Praful îi cernise armura: acum era gri, din cap până în picioare.

Deodată desluşi un călăreţ chiar în faţa lui. Era şi el plin de praf. Imediat îşi dădu seama de avantajul acestui neaşteptat camuflaj. Ar putea călări printre inamici, fără ca ei să observe că nu-i de-al lor.

Băgă spada la loc în teacă, îndemnă calul, având însă grijă să nu se apropie prea mult de călăreţii pe care îi depăşea. Ajunse curând în mijlocul cavalerilor lui Bohun.

Cu siguranţă că unul dintre ei ducea o persoană în plus; pe acela îl căuta el.

Dar cu cât se apropia de capul coloanei, cu atâta riscul de a fi descoperit creştea, căci norul de praf nu mai era atât de gros. Totuşi, chipul său şi pielea de leopard ce-i proteja gâtul erau acoperite de un asemenea strat de praf încât, atunci când trecu ca o furtună pe lângă un grup de călăreţi ce-l priveau miraţi, nimeni nu-l recunoscu.

Unul îi strigă:

— Tu eşti, Perceval?

— Nu, răspunse Blake, dând pinteni calului.

Zărise acum, în faţă, un grup compact. I se păru că zăreşte nişte haine de femeie fluturând în vânt, în mijlocul grupului. Se apropie. Desluşi o femeie pe calul unuia din cavaleri, înconjurată de mai mulţi călăreţi. Scoţându-şi sabia din teacă, trecu printre doi cavaleri ce călăreau lângă cel ce-o ducea pe Guinalda şi, cu două lovituri puternice de spadă, îi doborî la pământ.

Încă un soldat, şi iată-l lângă tânărul ce-o ducea pe prinţesă. Se mişcase atât de repede încât ceilalţi, care nu erau decât la o lungime de spadă, n-avură timp să înţeleagă ce se întâmplă.

Blake îşi petrecu braţul stâng în jurul fetei, în timp ce cu dreapta îşi împlântă adânc spada în corpul tânărului cavaler. Apoi dădu pinteni calului, smulgând-o pe Guinalda din braţele mortului, în momentul în care acesta se prăbuşea de pe cal.

Se auziră strigăte de mânie, iar cavalerii Mormântului, îmboldindu-şi caii, porniră în urmărirea lui. Un călăreţ reuşi să-l ajungă. Un altul, din partea cealaltă, se apropia repede. Primul îşi trase spada şi se ridică în şa. Vârful lăncii celui de-al doilea era la doar câţiva centimetri de Blake.

Furioşi, soldaţii lui Bohun încercau cu disperare să-l omoare pe neobrăzatul care fusese cât pe ce să le strice planurile. Era clar că Blake n-avea nici o şansă de unul singur contra lor.

Dar, în acel moment, se petrecu un lucru cu: totul nemaivăzut în Valea Mormântului: cu o sclipire rece de oţel albastru, un pistol de calibrul 45 cu butoiaş ieşi din tocul de piele de la şoldul lui Blake. Urmă un pocnet sec. Călăreţul din dreapta lui Blake se prăbuşi. Întorcându-se în şa, tânărul american îl doborî şi pe celălalt cavaler, trăgându-i un glonte între ochi.

Caii se cabrară, înspăimântaţi de zgomotul necunoscut. Tânărul american băgă pistolul în teacă şi, luând frâiele, îşi mână calul la stânga. Voia să traverseze liniile cavalerilor Mormântului şi apoi, îndreptându-se spre sud, să se întoarcă la Nimmr.

Gobred şi oamenii săi, porniţi şi ei în urmărirea răpitorilor, nu puteau fi prea departe. Era deci o problemă de minute până ce Guinalda avea să fie din nou în siguranţă, în mijlocul oamenilor ce şi-ar fi dat bucuroşi viaţa pentru ea.

Dar cavalerii Mormântului erau mai răsfiraţi decât crezuse Blake. Cum se apropiau din ce în ce mai mult dinspre stânga, s-a văzut nevoit să o ia cu mult mai la nord decât prevăzuse.

Se apropiau tot mai mult. Americanul a fost nevoit să lase iar frâiele ca să scoată revolverul. Detunătura a speriat caii celor ce-l ameninţau. Armăsarul său negru se cabră şi fu cât pe ce să-i trântească pe amândoi la pământ.

După ce reuşi să stăpânească din nou calul, se mai liniştiră puţin, căci norul de praf ce le arăta unde se aflau cavalerii Mormântului rămăsese cu mult în urmă. Puţin mai departe, în stânga, se înălţa o pădure deasă, ale cărei întunecimi puteau fi un bun adăpost de moment. Sir James mână într-acolo. Odată ajunşi în siguranţă, la liziera pădurii, o ridică uşurel pe Guinalda şi o puse jos. Apoi descălecă şi el şi legă calul de un copac.

După toate evenimentele derulate de la intrarea lui în arenă, atât calul cât şi călăreţul erau frânţi de oboseală.

Dădu jos şaua grea de pe cal, îi scoase frâiele şi-l acoperi cu o pătură, să nu-l ia frigul, aşa înfierbântat cum era. Cât timp se ocupă de cal, nu-i dădu prinţesei nici o atenţie. De-abia când termină, se întoarse către Guinalda.

Ea îl privea, rezemată de un copac.

— Eşti viteaz, vrednice cavaler, îi spuse ea cu recunoştinţă. Apoi adăugă repede, cu aroganţă: Dar totuşi eşti un bădăran.

Blake zâmbi trist. Era obosit şi nu avea nici un chef de astfel de discuţii.

— Îmi pare rău că trebuie să-ţi cer asta, spuse el, ignorând cu bună ştiinţă vorbele ei, dar Galahad trebuie plimbat puţin, ca să nu se îmbolnăvească, iar eu sunt prea obosit ca s-o fac!

Prinţesa Guinalda îl privi uluită.

— V-v-vrei să spui, bâigui ea, că eu, Prinţesa Guinalda, trebuie să mă ocup de animalul ăsta?

— Îţi repet că eu nu pot, Guinalda, spuse Blake. Ţi-am spus că-s frânt de oboseală. De când a răsărit soarele stau în armura asta. Trebuie să o faci tu.

— Trebuie? îmi comanzi mie, netrebnice?

— Strigă cât vrei, spuse Blake cu răceală. Dar eu răspund pentru siguranţa ta, şi ea depinde de acest cal. Hai, la treabă, şi fă ce ţi-am spus! Trebuie să meargă încetişor.

Lacrimi de furie luceau în ochii prinţesei Guinalda. Tocmai se pregătea să-i răspundă pe măsură, când, ceva din privirea lui o făcu să tacă.

Se uită la el o vreme, apoi se întoarse şi se îndreptă spre cal. Luă calul de căpăstru şi începu să-l plimbe încet, de-a lungul lizierei.

Stând rezemat la rădăcina unui arbore, Blake privea atent câmpia întinsă, căutând cu privirea urmăritorii.

Dar nu mai existau urmăritori. Cavalerii de Nimmr îi ajunseseră pe cei ai Mormântului şi începură lupta. Bătălia

făcea ravagii şi, puţin câte puţin, se apropie de cetatea Mormântului, spre nordul văii.

Guinalda plimbă calul o jumătate de oră. În tot acest răstimp nici unul nu scoase vreun cuvânt. În cele din urmă, întorcându-se spre ea, Blake se ridică în picioare.

— E foarte bine, spuse el, apropiindu-se. Acum am să-l ţesăl. Eram prea obosit ca să o fac.

Blake luă calul şi îl frecă pe îndelete, cu un mănunchi de frunze uscate. Când termină, îl înveli iar cu pătura şi se aşeză apoi lângă tânăra prinţesă.

Privirea sa întârzie pe profilul Guinaldei: nasul fin şi drept, buzele subţiri, bărbia mândră. „E frumoasă, îşi spuse, dar e egoistă, arogantă şi crudă.” Când ea întoarse însă capul, chiar dacă îl privea de parcă nici n-ar fi existat, ochii ei nu mai ascundeau nimic rău.

Prinţesa privea mereu spre întunecimile pădurii sau spre ramurile copacilor ce se legănau deasupra capetelor lor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Blake.

— Mi se pare că vine cineva din pădure spre noi, răspunse ea. Haide, să mergem.

— În curând se întunecă, spuse el. După ce-o să se lase noaptea, o să putem ajunge la Nimmr în siguranţă. S-ar putea să ne mai caute cavalerii lui Bohun.

— Cum, să rămânem aici noaptea? Nu ştii unde ne aflăm?

— Ei, unde?

Cu ochii măriţi de groază, Guinalda se aplecă şi îi şopti:

— Suntem în pădurea Leoparzilor!

— Ei, şi?

— Aici trăiesc uriaşii leoparzi din Nimmr, continuă ea. Când se lasă seara, doar cei instalaţi într-o tabără mare, păzită de multe focuri pot avea şanse, cât de cât, să nu fie atacaţi. Şi nici măcar atunci, căci nu o dată s-a întâmplat ca fiara să atace pe omul ce stătea de pază, să-l tragă în pădure şi să-l devoreze, fără ca nimeni să audă ceva. Dar, îşi aminti ea, şi ochii începură să-i strălucească de bucurie,

uitasem de arma aia ciudată, cu zgomot de tunet, cu care i-ai omorât pe cavalerii lui Bohun. Cu ea ai să poţi omori toţi leoparzii din pădure!

Blake nu vru s-o dezamăgească, sporindu-i teama inutil.

— Poate că totuşi ar fi mai bine să plecăm, spuse el, căci avem drum lung de făcut şi în curând se lasă noaptea.

În timp ce vorbea, se îndreptă spre Galahad. Acesta ridică brusc capul, cu urechile ciulite şi nările fremătând, privind spre umbrele din pădure. Peste câteva clipe, începu să tremure. Apoi, nechezând, trase cu toată forţa de priponul care cedă, se întoarse: şi o porni la galop spre câmpie.

Blake îşi scoase arma. Cercetă atent pădurea dar nu zări nimic. Mirosul său de orăşean nu sesiză ceea ce-l înspăimântase pe Galahad.

Ochi pe care nu-i putea vedea îl examinau cu atenţie. Dar nu erau ochii lui Sheeta leopardul.

Te iubesc

Lord Tarzan şi Sir Bertram călăreau pe urmele cavalerilor de Nimmr.

Când i-au ajuns, pe câmp se dădea o adevărată bătălie între cele două tabere, dar Guinalda nu mai era acolo.

Războinicii luptau în grupuri răzleţe. Unul dintre cavalerii de Nimmr fu doborât cu lancea de adversar. Zărindu-l pe Tarzan, învingătorul i-a strigat:

— Apără-te, vrednice cavaler! şi şi-a coborât lancea, dând pinteni calului.

Era o experienţă nouă pentru omul-maimuţă. Habar n-avea cum luptă cavalerii cu lancea. Dar ştia să folosească lancea de vânătoare încă din copilărie. Un zâmbet larg îi apăru pe chip când îl văzu pe cavaler atacând.

Lord Tarzan aştepta. Inamicul fu surprins să-l vadă aşteptând nemişcat, fără să-şi coboare măcar lancea.

Lord Bertram se oprise şi el să privească confruntarea şi să vadă cum se luptă englezul.

— Ăsta ori a înnebunit, ori este mort de frică…, îşi spuse, uluit de imobilitatea lui Tarzan.

Când adversarul se apropie, Tarzan se ridică în şa, ţinând lancea cu mâna dreaptă ridicată deasupra capului, luându-şi avânt. Când vârful lăncii celuilalt a ajuns la cinci paşi de el, omul-maimuţă aruncă lancea, ca pe o lance de vânătoare.

Cel care îl înfrunta acum pe Cavalerul Mormântului nu mai era Regele Junglei ci şeful Wazirilor, şi nici un braţ din lume nu putea să azvârle lancea ca el.

Lancea uriaşă zbură ca o săgeată, lovind năprasnic scutul cavalerului, făcându-l fărâme şi înfigându-se în inima vrednicului călăreţ. În aceeaşi clipă, Tarzan îşi întoarse calul şi porni în galop, în timp ce calul adversarului său trecea ca un uragan pe lângă el, fără stăpân.

Sir Bertram clătină din cap a îndoială şi, dând pinteni calului, se aruncă în luptă cu un adversar care tocmai îl provocase. Nu era prea sigur că felul în care se luptase Sir Tarzan avea vreo legătură cu regulile cavalereşti, dar trebuia să admită că o făcuse admirabil.

Lupta îl dusese pe Tarzan spre vest. Cum nu mai avea lance, se lupta acum cu spada. Norocul, forţa lui uriaşă şi agilitatea îl ajutară să învingă încă doi adversari. În acest timp, bătălia se deplasase spre nord-est.

Un cavaler de Nimmr fu ucis de un cavaler al Mormântului. Rămas faţă în faţă cu acesta pe câmpul de luptă, Tarzan îi primi provocarea.

Niciodată nu-i mai fusese dat să vadă nişte oameni atât de înflăcăraţi, de curajoşi, atât de dornici de luptă, nişte oameni care să-şi facă o glorie din a se bate şi a muri, cu o sete ce depăşea în sălbăticie fanatismele cele mai nebuneşti. Tarzan era cuprins de admiraţie. Ce oameni! Ce războinici!

Acum, ultimul cavaler inamic se năpusti asupra lui. Spada lui răsună, izbindu-se de scutul lui Tarzan, mânuit cu stângăcie. Se învârteau în cerc, făceau cale întoarsă şi loveau din nou. Îşi încrucişau spadele şi apoi se năpusteau în galop. Amândoi erau ridicaţi în şa, pregătiţi să dea lovitura decisivă, să-i despice celuilalt capul.

Deodată, spada cavalerului Mormântului reuşi să treacă pe sub scutul lui Tarzan, pătrunzând în creştetul armăsarului, dar sabia lui Tarzan nu rată ţinta.

Tarzan sări de pe calul care se prăbuşi, mort. Adversarul său zăcea însă zdrobit de năprasnica lovitură de sabie, iar calul acestuia se îndepărta în galop spre cetatea Mormântului.

Tarzan privi în jur. Rămăsese singur. În depărtare, spre nord-est, văzu praful ridicat de bătălia ce continua.

Cetatea Nimmr se afla de cealaltă parte a câmpiei, spre sud. După ce se va termina bătălia, îl va găsi probabil pe

Blake la castel. Soarele cobora încet spre asfinţit şi Tarzan porni spre Nimmr.

Zalele atârnau greu pe el şi Tarzan se descotorosi repede de ele. Avea la el cuţitul şi funia de care nu se despărţea niciodată şi nu-i mai trebuia altceva. Abandonă deci fără regret spada şi armura, continuându-şi uşurat drumul.

* * *

Traversând valea dinspre Cetatea Mormântului spre oraşul ce-l zărise în cealaltă parte, Ibn Jad văzu cu uimire norii de praf pe care-i ridicaseră cavalerii Mormântului şi urmăritorii lor din Nimmr.

În dreapta beduinilor se întindea o pădure. Şeicul socoti mai înţelept să se ascundă mai întâi în pădure şi abia apoi să afle ce a provocat acel nor de praf ce se pusese parcă pe urmele lor.

Aerul proaspăt şi răcoros din pădure i-a făcut pe beduini să-şi întindă la repezeală o mică tabără.

— Să rămânem aici până diseară, sugeră Abd el-Aziz. O să ne apropiem de cetate la noapte, la adăpostul întunericului.

Ibn Jad fu de acord şi, după ce ridicară tabăra, au rămas în aşteptare, urmărind curioşi norul de praf ce se îndrepta spre Cetatea Mormântului.

— Pe Allah, mare noroc am avut c-am plecat din oraş înainte de a-i întâlni pe nebunii ăştia, spuse Ibn Jad.

Deodată zăriră un cavaler pătrunzând în pădure sau mergând de-a lungul ei spre nord nu-şi puteau da seama de la această distanţă dar cum era unul singur, nu se îngrijorară. Părea să ducă pe cal un pachet mare sau încă o persoană, dar nu puteau să-şi dea seama ce era.

— Poate vom găsi şi mai multe bogăţii în cetatea din sud, spuse Abd el-Aziz.

— Şi poate o vom găsi şi pe femeia aia frumoasă, de care ne-a vorbit înţeleptul, adăugă Ibn Jad. Dacă nu era în cetatea Mormântului…

— Dar erau destule femei frumoase şi acolo, spuse Fahd.

— Asta pe care-o căutăm este mai frumoasă ca o hurie[4] insistă Ibn Jad.

La apropierea nopţii îşi reluară drumul: înaintau prudenţi, fără să facă zgomot, ţinându-se la marginea pădurii. Au mers vreun kilometru şi jumătate când, cei ce erau în faţă auziră voci. Ibn Jad trimise pe cineva să vadă despre ce-i vorba.

Omul se întoarse imediat, cu ochii strălucind, spunând dintr-o suflare:

— Ibn Jad, nu-i nevoie să mai cauţi… *huria* e chiar în faţa noastră!

Ascultând sfatul, beduinii s-au afundat în pădure, apropiindu-se de Blake şi de Guinalda dinspre vest.

Când Galahad s-a speriat şi a luat-o la fugă, Blake a scos pistolul, iar Ibn Jad a înţeles că nu vor putea sta ascunşi mult timp. L-a chemat la el pe Fahd.

— Mulţi *Nasrany* vorbesc limba aceea pe care ai învăţat-o şi tu de la soldaţii din nord. Vorbeşte-i în limba asta. Spune-i că nu-i suntem duşmani şi că ne-am rătăcit pe aici.

Când o văzu pe Guinalda, Fahd clipi năucit, simţind că i se-nmoaie picioarele. Niciodată nu-şi imaginase că o *hurie* poate fi atât de frumoasă.

— Nu trageţi, strigă el, rămânând ascuns în hăţişuri. Suntem prieteni. Ne-am rătăcit.

— Cine sunteţi? întrebă Blake, surprins să audă vorbindu-se limba franceză în Valea Mormântului.

— Suntem nişte bieţi oameni ai deşertului, răspunse Fahd. Ne-am rătăcit. Ajută-ne să găsim drumul şi Allah te va răsplăti!

— Ieşi de acolo, să te pot vedea, spuse Blake. Dacă ne eşti prieten, nu ai de ce să te temi.

Fahd şi Ibn Jad înaintară şovăind. Văzându-i, Guinalda ţipă şi-l apucă de mână pe Blake.

— Sarazinii! murmură ea cu răsuflarea tăiată.

— Probabil că sunt sarazini, dar nu trebuie să te nelinişteşti. N-o să ne facă nimic.

— N-o să facă rău unor cruciaţi? întrebă ea neîncrezătoare.

— Ăştia n-au auzit niciodată de cruciaţi.

— Nu-mi place cum se uită la mine, murmură Guinalda.

— Nici mie, dar poate că n-au gânduri rele.

Cu faţa numai zâmbet, arabii se apropiară. Folosindu-l pe Fahd drept tălmaci, Ibn Jad şi-a reînnoit asigurările de prietenie, spunându-le cât de fericit era să întâlnească pe cineva care să le arate drumul de ieşire din vale. În timp ce şeicul îi întreba despre cetatea Nimmr, oamenii lui se apropiară, înconjurându-i pe cei doi.

Deodată, zâmbetele dispărură de pe chipurile arabilor şi, la un semn al şeicului, patru beduini zdraveni au sărit pe american, aruncându-l la pământ şi smulgându-i arma. În acelaşi timp, alţii doi au înhăţat-o pe prinţesa Guinalda.

Îl legară pe Blake apoi începură să discute ce să-i facă. Unii doreau să-l ucidă, dar Ibn Jad nu a fost de acord: se aflau într-o zonă plină de prieteni de-ai acestuia şi, în cazul în care beduinii ar fi încăput în mâinile lor, ar fi fost mult mai bine dacă Blake ar fi fost în viaţă. Blake se zbătea în zadar, îi ameninţa, le promitea orice, îi implora să o elibereze pe Guinalda, dar Fahd îi râse în nas şi-l scuipă. Pentru moment, părea aproape sigur că-l vor omorî. Unul dintre beduini stătea lângă Blake, cu o *kusa* în mână, aşteptând ordinul lui Ibn Jad.

Guinalda îi îmbrânci pe beduini şi se aruncă peste Blake, apărându-l cu propriul ei corp:

— Nu-l omorî, strigă ea. Ia-mi mie viaţa, dacă vrei sânge de creştin, dar cruţă-l pe el!

— N-are cum să te înţeleagă, Guinalda, spuse americanul. Poate că n-au să mă omoare, dar ce-ţi pasă? Tu

trebuie să scapi!

— O, nu vreau să mori... Chiar ai crezut cuvintele crude pe care ţi le-am spus? Nu le-am gândit niciodată. Totul era doar din cauza mândriei mele rănite de cuvintele pe care le-ai spus despre mine şi pe care Malud mi le-a repetat. De aceea vorbeam aşa, ca să te rănesc. Dar inima mea spune altceva. Poţi oare să mă ierţi?

— Să te iert? pentru numele lui Dumnezeu! Aş putea să-ţi iert şi o crimă! Dar ce-a zis Malud c-aş fi spus eu?

— O, n-are nici o importanţă! Puţin îmi pasă de ce-ai spus! Îţi repet, te-am iertat. Mai spune-mi o dată cuvintele pe care mi le-ai şoptit când ţi-am prins eşarfa la armură!

— Ce a spus Malud? insistă Blake.

— Că te-ai fi lăudat c-ai să mă cucereşti şi apoi ai să-mi respingi dragostea, murmură ea.

— Mizerabilul! Minţea, Guinalda.

— Spune-mi din nou cuvintele acelea şi am să ştiu dacă m-ai minţit, insistă ea.

— Te iubesc! Te iubesc, Guinalda! strigă Blake.

Arabii o traseră pe fată din braţele lui. Ibn Jad şi ceilalţi mai discutau încă soarta lui Blake.

— Pe Allah! exclamă şeicul, o să-l lăsăm pe *Nasrany* exact aici şi, dacă moare, nimeni n-o să poată spune că l-am omorât noi. Abd el-Aziz, ia nişte oameni şi îndreaptă-te spre cealaltă cetate. Eu am să te însoţesc o bucată de drum, ca să putem vorbi fără să ne audă acest *Nasrany* care poate că ne înţelege limba.

Când arabii porniră, luând-o spre sud, Guinalda încercă din nou să scape din mâinile lor. Blake o văzu până-n ultima clipă cum se zbătea, văzu chipul ei drag întors spre el. După ce dispăru în pădure, îi auzi vocea strigându-i doar două cuvinte, care însă însemnau pentru el mai mult decât orice pe lume:

— Te iubesc!

După ce se îndepărtară destul, arabii se opriră.

— Aici ne despărţim, Abd el-Aziz, spuse Ibn Jad. Du-te şi vezi dacă cetatea are bogăţii. Dacă e prea păzită, nu încerca nimic, întoarce-te la *menzil.* Dacă plecăm, vom lăsa urme vizibile, ca să ne poţi găsi. Eu am să ies cât mai repede din vale cu comoara şi femeia. Pe Allah! în nord, o să valoreze cât răscumpărarea a zece şeici la un loc! Du-te, Abd el-Aziz, şi Allah să fie cu tine!

Ibn Jad porni direct spre nord. Bănuia că grupul de călăreţi care stârnise norul acela uriaş de praf ajunsese deja la cetatea pe care o prădaseră ei. Aşa că nu mai putea ieşi din vale pe drumul pe care venise. Se hotărî să încerce să se caţere pe stâncile abrupte ale munţilor dinspre vestul cetăţii Mormântului, evitând astfel castelul şi apărătorii lui.

După ce încetară şi ultimele sunete ale deplasării beduinilor ce se îndepărtau prin pădure, Blake încercă să se dezlege. Se luptă o vreme cu legăturile, dar pielea de cămilă era prea solidă. Încetul cu încetul, se linişti. Ce tăcută, ce izolată era imensa pădure neagră... Pădurea Leoparzilor! Blake ciuli urechile. Uneori avea impresia că aude zgomotul înfundat al unor labe, zgomotul unui corp imens, acoperit cu blană, ce se apropia tiptil prin desişuri. Timpul părea să fi stat în loc.

Într-un târziu apăru luna din spatele munţilor era o lună plină, însângerată, ce domina cu lumina sa liniştea apăsătoare. Guinalda o vedea, poate, şi ea.

Îi şopti un mesaj pentru prinţesa lui. Blake era îndrăgostit pentru prima oară şi amintindu-şi cuvintele strigate de Guinalda, uită şi de frânghiile ce-l ţintuiau şi de leoparzi.

Dar ce se întâmplă oare? Blake privi în întunericul pădurii. Se mişcase ceva! Da, acum putea auzi zgomotul unui animal ce înainta prudent, foşnetul unui corp acoperit de blană ce se strecura printre ierburi şi tufe. Era un leopard!

Deodată simţi că mai era unul, chiar în copacul din spatele lui. Lui Blake i se păru că vede o umbră, exact

deasupra lui.

Luna, ale cărei raze se strecurau printre copaci, lumina locul unde zăcea Blake şi vreo douăzeci de metri de jur-împrejur.

În această fâşie luminată de lună, înainta un leopard uriaş.

Blake văzu ochii ce parcă scoteau flăcări şi i se păru că focul lor îl pătrunde. Nu-şi mai putea dezlipi privirea de la silueta imensă ce-şi arăta colţii. Era îngrozit şi fascinat în acelaşi timp.

Leopardul înainta încet, lovind nervos pământul cu coada. Blake îi privi colţii uriaşi, văzu apoi fiara ghemuindu-se, cu muşchii încordaţi, pregătindu-se să sară asupra lui. Neputincios, Blake stătea cu privirea aţintită la capul hidos ce-şi arăta colţii.

Fiara ţâşni cu uşurinţa şi agilitatea unei pisici şi, în aceeaşi clipă, Blake văzu ceva, ca un fulger, care opri leopardul în plin salt şi-l trase în sus, atârnându-l în copacul din spate.

Văzu iar umbra pe care o zărise mai înainte. Acum vedea că era un bărbat şi că acesta îl prinsese pe leopard cu lasoul chiar în clipa în care sărea asupra lui. Necunoscutul apucă de gât uriaşa pisică ce mârâia şi izbea cu labele şi o strânse puternic, înfigându-i cu cealaltă mână un cuţit în inimă.

Când Sheeta încetă să se mai zvârcolească şi atârnă neînsufleţită, mâna de fier eliberă leşul fiarei care căzu, bufnind, lângă Blake. Apoi, omul din copac îşi dădu drumul pe tulpina copacului, ajungând imediat lângă Blake.

Acesta strigă surprins şi totodată fericit:

— Tarzan, Regele Junglei!

— Blake? întrebă omul-maimuţă, adăugând imediat: în sfârşit! Greu te-am mai găsit!

— Pe toţi dracii, n-am crezut c-o să mai scap! exclamă Blake.

Tarzan îi tăia acum legăturile.

— De când mă cauţi? îl întrebă Blake.

— De când am auzit că te-ai despărţit de safari.

— Pe cinstea mea, e nemaipomenit ce-ai făcut pentru mine!

— Cine te-a lăsat aici, legat?

— O bandă de arabi.

Ceva ca un mârâit ieşi din gura omului-maimuţă.

— Cum, ticălosul de Ibn Jad e pe aici? întrebă el mirat.

— A răpit-o pe fata care era cu mine, spuse Blake. Cred că ai să mă ajuţi s-o salvez, nu?

— Încotro au luat-o? întrebă Tarzan.

— Pe-acolo, spuse Blake, arătând spre sud.

— Când?

— Acum vreo oră.

— Ai face bine să scapi de armură, îl sfătui Tarzan. E un adevărat calvar să umbli cu ea... Ţi-o spun din proprie experienţă.

Ajutat de Tarzan, Blake îşi scoase zalele. Apoi o porniră împreună pe urmele arabilor. Ajunşi la locul unde s-au despărţit aceştia, s-au oprit puţin, pentru a găsi drumul cel bun.

Urma paşilor Guinaldei, pe care omul-maimuţă reuşise s-o descopere din loc în loc, dispăruse acum cu totul.

Se întrebau ce s-o fi întâmplat. N-aveau de unde să ştie că atunci când Guinalda a înţeles că Ibn Jad o duce departe de Nimmr, refuzase să mai meargă. Atâta timp cât se apropiau de Nimmr accepta să meargă, dar refuza să se îndepărteze de bună voie de casa ei.

Vântul slab dinspre est nu-i aducea lui Tarzan nici un miros care să-i arate încotro se afla Guinalda.

— Lucrul cel mai plauzibil, spuse Tarzan, este că prinţesa ta se află cu cei ce se îndreaptă spre nord, căci ştiu că *menzil-ul* lui Ibn Jad e în direcţia asta. Nu a intrat în vale prin sud, pentru că eu vin de acolo. Sir Bertram mi-a spus că nu există decât două intrări în vale: cea pe care am venit eu şi o trecătoare la nord de cetatea Mormântului.

— Probabil că Ibn Jad vrea s-o scoată din vale şi s-o ducă mai repede în tabăra lui, în cazul în care a furat-o pentru o răscumpărare sau ca s-o vândă. Cei care merg spre sud, către Nimmr, au fost probabil trimişi să negocieze o răscumpărare cu cei din castel. Dar sunt puţine şanse să fie cu ei.

— Totuşi nu este decât o ipoteză. Trebuie să fiu sigur şi de aceea aş vrea să te duci la nord, în timp ce eu voi ajunge din urmă grupul ce a luat-o spre sud. Dacă am dreptate şi fata e într-adevăr cu cei din nord, faci cale-ntoarsă fără să mai pierzi o clipă. Şi ai face bine să nu încerci să o eliberezi singur, căci nu eşti înarmat şi beduinii te vor ucide.

Şi Tarzan se îndepărtă repede, luând-o pe urmele celor ce se îndreptau spre Nimmr, iar Blake începu o călătorie lugubră spre nord, prin noaptea adâncă ce domnea peste Pădurea Leoparzilor.

„Pentru fiecare bijuterie, o picătură de sânge”

Ibn Jad şi ai săi au mers toată noaptea spre nord. Deşi Guinalda le făcea greutăţi, încetinindu-le deplasarea, mergeau totuşi destul de repede, îmboldiţi de dorinţa de a-şi scoate prada cât mai repede din Valea Mormântului, înainte de a fi descoperiţi de mulţimea de cavaleri şi soldaţi care se întorseseră în castelul jefuit.

Lăcomia le dădea puterea de a îndura orice, astfel că în zorii zilei se aflau deja la picioarele munţilor abrupţi pe care Ibn Jad era hotărât mai curând să-i escaladeze, decât să fie nevoit să treacă iar pe lângă castel.

Sleiţi de puteri, au ajuns într-un târziu la trecătoarea de deasupra fortului ce păzea drumul spre Cetatea Mormântului. Gărzile nu i-au zărit decât atunci când şi ultimul om trecuse, pe drumul ce ducea spre vârful muntelui împădurit, dincolo de care era instalat *menzil-ul* lui Ibn Jad. Soldaţii din fort porniră în urmărirea lor. Se apropiaseră destul de mult. Cavalerul care-i conducea o zări pe Guinalda şi o recunoscu. O rafală de gloanţe trase de muschetele arabilor i-au pus pe fugă pe oamenii lui Bohun. Curajos, cavalerul coborî lancea şi-i atacă pe arabi, dar un glonţ îi lovi calul şi el se prăbuşi, prins sub cadavrul acestuia. Ibn Jad şi oamenii lui, sleiţi de puteri, ajunseră la *menzil* abia după-amiază. În ciuda oboselii, şeicul nu le-a lăsat decât o oră de odihnă înainte de a da semnalul de plecare. Se temea tot mai mult să nu piardă femeia şi comoara şi voia acum să ajungă cât mai repede la nisipurile sale.

Comoara, destul de grea, fusese pusă în mai mulţi saci pe care îi cărau oamenii cei mai de încredere, iar fata a fost dată în pază lui Fahd, a cănii privire îi provoca prinţesei fiori de teamă şi dezgust.

Lui Stimbol, care în sinea lui râdea de poveştile cu comori şi de speranţele prosteşti ale arabilor de a găsi o femeie de o mare frumuseţe într-un oraş imaginar, nu-i venea să-şi creadă ochilor când a văzut prada beduinilor. Primul său gând o fost să pună totul pe seama halucinaţiilor produse de febră.

Slăbit, Stimbol abia îşi mai târâia picioarele, străduindu-se să se ţină cât mai aproape de Fahd. Ştia că dintre toţi arabii, canalia asta era singura care ar fi încercat să-l ajute în caz de nevoie, căci, atâta timp cât Stimbol era în viaţă, Fahd putea spera într-o îmbogăţire rapidă. Şi de altfel Fahd era perfect conştient de asta. Dar îl mai obseda ceva: fata, a cărei frumuseţe îl aducea în pragul nebuniei.

Cu banii promişi de Stimbol, Fahd ar fi putut cumpăra această adevărată *hurie* la care altfel, ca un beduin sărac ce era, nici n-ar fi putut visa. Singurele gânduri care-l preocupau pe Fahd erau cum să-i păstreze doar pentru el pe Guinalda şi pe Stimbol. Realizarea acestor visuri erau însă ameninţate de zgârcenia şeicului.

Ajungând la poalele munţilor, Ibn Jad hotărî să se îndrepte spre est ca să ocolească ţinuturile lui Batando. În partea orientală a munţilor urma să reia direcţia sud şi apoi să se întoarcă la vest pentru a evita trecerea pe pământurile lui Tarzan, căci deşi era sigur de moartea acestuia, se temea de răzbunarea oamenilor săi. Seara târziu, Ibn Jad a dat ordinul de ridicare a taberei. Bărbaţii au început să întindă corturile iar femeile să pregătească masa. Afară se întunecase şi focul la care se pregătea mâncarea, ca şi razele lanternelor din *beyt*-ul şeicului, nu reuşeau să lumineze prea bine. Cu toate acestea, Ateja îl văzu pe Fahd turnând câteva picături dintr-o sticluţă în castronul lui Ibn Jad. Când Ibn Jad întinse mâna după castron, Ateja ţâşni din încăperea femeilor şi i-l smulse din mână. Înainte ca Ateja să-i poată vorbi şeicului, vinovatul, înţelegând că fusese descoperit, a sărit în picioare, şi-a

apucat muscheta şi a luat-o la fugă spre încăperea femeilor, unde Guinalda era ţinută sub paza lui Hirfa.

Fahd o luă pe Guinalda şi, fără un cuvânt, a împins-o afară din cort prin ieşirea din spate. Târând-o după el, a fugit până la cortul său. În acest timp, în mukaad, şeicul îi cerea explicaţii lui Ateja. Cum nimeni nu-l observase pe Fahd când a ieşit prin spatele cortului, nici unul nu s-a gândit să se ia după el.

— Fahd ţi-a pus *simm* în mâncare! strigă Ateja. L-am văzut eu! Dovada este că a fugit când şi-a dat seama că l-am văzut.

— Pe Allah! exclamă Ibn Jad, şacalul ăsta a vrut să mă otrăvească? Prindeţi-l şi aduceţi-l aici!

— A fugit! strigă Hirfa. A ieşit prin spate şi a luat-o cu el pe *Nasrany*!

Beduinii porniră după Fahd. Dar, chiar în faţa cortului, au fost întâmpinaţi de un foc de muschetă, care reuşi să-i oprească. În acest timp, Fahd se duse la Stimbol, ce dormea dus pe o rogojină jegoasă din cortul său. Trase zdravăn de el, obligându-l să se trezească.

— Grăbeşte-te! strigă el. Ibn Jad a ordonat să fii omorât. Hai mai repede! Vino cu mine şi-am să-ţi salvez viaţa. Sfâşie pânza din spatele cortului şi, în timp ce beduinii se apropiau prudenţi de cort, Fahd traversase deja întunecosul *menzil* şi o apucase spre vest, ţinând-o lângă el pe Guinalda, şi avându-l pe Stimbol pe urme…

* * *

Mergând pe urmele lui Ibn Jad, James Blake reuşi să urce şi ultima colină ce-l mai despărţea de drumul ce ducea, prin trecătoare, spre lumea exterioară, afară din Valea Mormântului.

La vreo sută de metri, în dreapta, se înălţau vechile turnuri ale fortului. Drumul de ieşire din Vale ducea spre stânga, şi inima îl îndemna să meargă într-acolo. Dar peste

tot, în desişurile de pe marginea drumului se aflau soldaţii regelui Bohun. Blake nu ştia însă nimic. Cum ar fi putut bănui că de ceasuri întregi, o mulţime de ochi vigilenţi îi urmăriseră fiecare mişcare? La capătul puterilor, flămând şi epuizat de lunga escaladare, nu opuse rezistenţă şi nici măcar nu încercă să fugă atunci când o duzină de oameni înarmaţi ţâşni din hăţişuri şi formă un cerc de fier în jurul lui. Astfel, Sir James de Nimmr căzu prizonier şi fu târât în faţa regelui Bohun. Acesta, dându-şi seama că în faţa sa se află chiar cel ce-i dejucase planurile de răpire a prinţesei, se abţinu cu greu să nu-l ucidă pe loc.

Îl asigură pe Blake că va fi omorât, dar nu înainte de a-i găsi un supliciu corespunzător, pe măsura unei asemenea fapte. Regele ordonă apoi închiderea prizonierului. Păzit cu atenţie, americanul fu dus într-o temniţă subterană a castelului. La flacăra tremurândă a torţelor, fierarul îi prinse de gleznă un lanţ greu, fixat în zidul mucegăit! în lumina slabă, Blake zări doi oameni legaţi ca şi el, dar goi şi descărnaţi. În alt colţ luceau oasele unui schelet. Inelul de fier ce-i lega glezna, ca şi lanţul lung ce-l împiedica să meargă erau mâncate de rugină. Gărzile şi fierarul ieşiră, luând cu ei şi torţele. Blake rămase în întuneric, pradă celei mai adânci disperări.

* * *

Pe câmpia din faţa castelului Nimmr, Tarzan i-a ajuns din urmă pe beduinii conduşi de Abd el-Aziz. După ce şi-a dat seama că fata nu era cu ei, i-a lăsat în plata Domnului şi a făcut cale întoarsă spre nord pentru a ajunge din urmă cel de-al doilea grup.

Înfometat, ajuns la capătul puterilor, se îndreptă spre Pădurea Leoparzilor, unde îl vână şi-l mâncă pe Horta, vierul. Sătul, se căţără într-un copac, căutând un loc în care marii leoparzi din Nimmr să nu-i poată tulbura somnul. Dormi până când soarele dispăru spre vest, în dreptul

menzil-ului improvizat de Ibn Jad la intrarea în Valea Mormântului.

Pierduse deja urma lui Blake, în schimb o întâlnea din ce în ce mai des pe cea a fetei. Şi cum salvarea acesteia era lucrul cel mai important în acel moment, îşi concentra întreaga atenţie asupra drumului urmat de Ibn Jad. Nu înţelegea însă un lucru: urmele paşilor lui Guinalda, până atunci bine marcate de o amprentă mică a sandalelor, nu mai apăreau printre urmele lăsate de beduini după ce aceştia au părăsit *menzil-ul.*

Îi trebui ceva timp ca să găsească explicaţia enigmei, dar până la urmă a înţeles ce se întâmplase. Sandalele Guinaldei erau destul de fragile şi probabil că din cauza drumului lung s-au stricat încât Ateja i-a dat o pereche de-a ei. Şi cum fetele aveau cam aceeaşi statură şi greutate, urmele lor erau cam la fel.

Hotărî deci să urmeze acest grup. Ajunse într-un târziu la locul unde şi-au întins beduinii tabăra în prima noapte. Acolo o furase Fahd pe Guinalda. Privind urmele, Tarzan descoperi că trei persoane o luaseră spre vest în timp ce grosul grupului continua să meargă spre est.

În timp ce Tarzan mergea pe urmele lui Ibn Jad, vreo sută de Waziri se îndreptau spre nord. Printre ei se afla şi Zeyd, care insistase atât de mult să-l ia şi pe el cu ei încât, până la urmă, şeful lor acceptase.

Când Tarzan îi ajunse din urmă pe arabi, aceştia înconjuraseră deja pe la est munţii Mormântului şi se îndreptau acum spre sud.

Îşi dăduse seama că bătrânul şeic găsise în cele din urmă comoara pe care o căuta, căci oamenii lui cărau în spate saci grei de care aveau mare grijă.

Dar nu o zări nicăieri pe Guinalda şi nici Stimbol nu era de găsit.

Tarzan clocotea de furie. Era furios pe beduinii care îndrăzniseră să pătrundă pe teritoriul lui, şi era furios şi pe

el însuşi, pentru că simţea că într-un fel sau altul, aceştia îşi bătuseră joc de el.

Tarzan avea metodele lui de a-şi pedepsi duşmanii şi era înzestrat cu un umor plin de cruzime, propriu firii sale sălbatice.

Când cineva făcea o faptă rea, avea obiceiul să îl rănească în ce-avea el mai scump, iar cu duşmanii era întotdeauna neîndurător.

Ştia că arabii îl credeau mort. Şi, în ciuda dorinţei sale de răzbunare, încă nu voia să le arate că s-au înşelat. Umorul său macabru şi fantezia îl îmboldeau să acţioneze în aşa fel încât aceştia să simtă forţa mâniei sale şi să-şi ia răsplata cuvenită.

Furişându-se prin copaci şi desişuri, Tarzan mergea paralel cu arabii şi, deşi au trecut de multe ori pe lângă el, nimeni nu-l văzu, nimeni nu bănui că ochi sălbateci le urmăreau cele mai mici mişcări. Cinci oameni cărau comoara, deşi aceasta nu era chiar atât de grea. Pentru o distanţă mai mică, un singur om ar fi fost de ajuns. Tarzan nu-i scăpa din ochi pe şeicul Ibn Jad şi pe ceilalţi cinci beduini.

Drumul era lung. Şeicul mergea alături de unul dintre cei ce duceau comoara.

Nici un zgomot nu tulbura liniştea moleşitoare a junglei. Arabii, de obicei vorbăreţi, tăceau acum, încordaţi.

Erau cu toţii frânţi de oboseală şi toropiţi de căldura apăsătoare a amiezii. Pe de altă parte, nu erau obişnuiţi să care ei bagajele, dar de când le luase Batando sclavii nu aveau încotro.

Deodată se auzi un fel de zbârnâit şi o săgeată se înfipse în gâtlejul beduinului de lângă Ibn Jad.

Omul se prăbuşi horcăind. La un semn al şeicului, arabii îşi încărcară muschetele, aşteptând atacul. Se uitau înnebuniţi în toate părţile, dar nu vedeau nici un duşman. Aşteptau cu urechile ciulite şi cu nervii întinşi. Dar nimic nu mai tulbura liniştea junglei: se auzea doar bâzâitul

insectelor şi, din când în când, ţipătul vreunei păsări. Când îşi reluară drumul, abandonând cadavrul, o voce lugubră ce venea de undeva din faţă, le îngheţă sângele-n vine:

— Pentru fiecare bijuterie, o picătură de sânge!

Cu siguranţă că cel care rostise aceste cuvinte cunoştea firea deosebit de superstiţioasă a arabilor şi voia să-i înspăimânte.

Terorizaţi, beduinii îşi reluară drumul. Uitaseră cu totul de oboseală: nimeni nu mai voia să se odihnească. Voiau să părăsească pădurea aceasta sinistră cât mai repede şi să scape astfel de duhul necurat ce o stăpânea dar, cum nu-i mai dădeau de capăt, au fost în cele din urmă obligaţi să se oprească şi să întindă tabăra.

Focurile vesele aprinse şi mâncarea caldă i-a mai liniştit puţin. Încetul cu încetul începură să discute, să râdă şi, în cele din urmă, în *menzil-ul* lui Ibn Jad răsunară chiar şi cântece.

Bătrânul şeic stătea jos, în mukaad-ul lui, printre sacii ce adăposteau comoara Cetăţii Mormântului. Deschise unul din ei şi-i privi cu ochi de îndrăgostit conţinutul. Lângă el, prietenii îşi sorbeau cafeaua.

Ceva căzu cu un zgomot surd în faţa *beyt*-ului şi se rostogoli înăuntrul mukaad-ului. Era capul unui bărbat! Ochii celui abandonat de ei mai devreme în junglă îi fixa lugubru.

Cu ochii măriţi de groază, nu-şi puteau desprinde privirile de la căpăţâna hidoasă, când auziră răsunând iarăşi din adâncurile pădurii, o voce cavernoasă:

— Pentru fiecare bijuterie, o picătură de sânge!

Ibn Jad tremura, cuprins parcă de friguri. Oamenii din tabără se adunară în faţa *beyt*-ului şeicului. Cu toţii aveau într-o mână muscheta şi în cealaltă *hijab-ul,* amuleta de care nu se desparte nici un arab. În seara asta aveau nevoie de una care să-i apere de *djini,* căci doar un *djin* ar fi putut să facă aşa ceva.

Hirfa stătea la intrarea în mukaad, cu privirea aţintită la capul hidos de la picioarele soţului său. Ateja era întinsă pe rogojina ei, în jumătatea de cort rezervată femeilor. Cum haremul era luminat doar de lanternele din mukaad, ea nu văzu perdeaua din fund ridicându-se şi nici silueta care se strecură înăuntru.

Simţi doar o mână pe gura ei, în timp ce o alta îi strânse umărul. O voce îi şopti la ureche:

— Stai liniştită şi nu fă nici un zgomot. N-am să-ţi fac nici un rău. Sunt prieten cu Zeyd. Dacă-mi spui adevărul, n-ai să păţeşti nimic. Unde e femeia pe care a furat-o Ibn Jad din Valea Mormântului?

Ateja tremura ca o frunză. Nu mai văzuse niciodată un *djin.* Nu reuşea să vadă creatura aplecată asupra ei, dar ştia sigur că e unul din cumplitele duhuri ale nopţii.

— Răspunde-mi, continuă vocea. Dacă vrei să-l salvezi pe Zeyd, spune-mi adevărul!

— Fahd a fugit cu ea noaptea trecută din *menzil-ul* nostru, spuse ea. Nu ştiu încotro au luat-o.

Aşa cum venise, prezenţa misterioasă dispăru în noapte. Când, puţin mai târziu, Hirfa intră în încăpere, fiica sa era leşinată.

În mâinile Marilor Maimuţe

Blake stătea ghemuit pe lespezile reci şi umede, în întunericul de nepătruns al temniţei de sub castelul lui Bohun. După ce plecară temnicerii, încercase să vorbească cu ceilalţi prizonieri. Unul singur i-a răspuns, dar şi acela cu atâta greutate şi atât de incoerent încât americanul înţelese că nefericitul înnebunise de cât stătuse în carcera aia cumplită.

Obişnuit cu libertatea, tânărul simţea deja grozăvia situaţiei sale. Se întreba cât timp va mai trece până ce va începe şi el să bolborosească vorbe fără şir, cât timp va trece până să ajungă şi el o grămadă de oase mucegăite pe pietrele murdare.

În întunericul şi liniştea de mormânt a celulei, nu mai există timp. Blake nu mai ştia de când zăcea în temniţa rece şi umedă.

La un moment dat adormi. Când se trezi, nu mai ştiu dacă aţipise doar o clipă sau trecuseră mai multe zile. Îi era imposibil să mai ştie. O secundă, o zi, un an, aici toate astea nu mai însemnau nimic. Doar două lucruri mai aveau importanţă: libertatea sau moartea. Şi James Blake ştia că, în curând, o va primi cu uşurare pe cea din urmă.

Un zgomot tulbură liniştea grea din încăperea subterană. Se apropiau nişte paşi. Blake ciuli urechile. Puţin mai târziu reuşi să zărească lumina pâlpâitoare a unei flăcări, ce devenea din ce în ce mai puternică, pe măsură ce paşii se apropiau. În curând, o torţă lumină carcera. Închise ochii, nesuportând lumina. Paşii se opriră în faţa lui.

Blake ridică privirea. În timp ce încerca să se obişnuiască la lumină, zări doi cavaleri.

— El e, spuse unul dintre ei.

— Nu ne recunoşti, Cavalere negru?

Blake îi privi cu atenţie. Un zâmbet trist îi flutură pe buze, când zări bandajul de la gâtul celui mai tânăr dintre ei.

— Uite ce era să fie, spuse el.

— Ce vrei să spui? întrebă cel mai în vârstă.

— Că doar n-aţi venit să mă decoraţi, spuse Blake, cu o grimasă în loc de zâmbet.

— Vorbeşti în pilde, spuse Wilfred. Am venit să-ţi dăm drumul. Nu vrem ca mânia divină să se abată asupra Cavalerilor Mormântului, lăsându-l pe tânărul nostru rege să-şi satisfacă dorinţele lui murdare. Sir Guy şi cu mine am aflat că are de gând să te ardă de viu şi ne-am spus că atâta timp cât vom trăi noi, aşa ceva nu se va întâmplă. Nu vom lăsa ca un vrednic cavaler să fie omorât atât de ruşinos de un tiran, oricare-ar fi el.

În timp ce vorbea, Sir Wilfred îngenunchease şi încerca să desfacă inelul de fier ce încătuşa glezna lui Blake, folosind o pilă groasă.

— Mă ajutaţi să fug? exclamă Blake. Dar dacă o să se afle regele vostru o să vă pedepsească…

— N-o să ne prindă, spuse Wilfred, deşi pentru un cavaler atât de nobil ca tine, ar merita riscul. În noaptea asta, Sir Guy e de pază la fort. O să te ajute să ieşi pe acolo spre Nimmr. Nu putem să te scoatem pe porţile cetăţii, căci sunt păzite de nişte oameni de nimic de-ai lui Bohun. Poate că mâine dimineaţă, eu sau Sir Guy o să reuşim să scoatem din oraş un cal.

— Explică-mi şi mie un lucru pe care nu l-am înţeles, spuse Sir Guy.

— Ce anume?

— Ai luat-o atât de uşor pe prinţesa Guinalda chiar de sub nasul lui Bohun, continuă Guy, şi totuşi aţi fost făcuţi prizonieri de sarazini. Cum a fost posibil?

— De unde ştiţi? Aţi văzut-o? Unde?

— Lângă fort. Era cu sarazinii. O târau după ei, prin trecătoarea aia care duce afară din Vale, spuse Wilfred.

Blake le povesti tot ce se întâmplase de când o luase pe Guinalda din mâinile lui Bohun. Când termină de povestit, inelul cedase. Era din nou liber.

Wilfred îl conduse prin nişte treceri secrete până în camerele lui. Îi dădu să mănânce, îi făcu rost de haine noi şi de o cămaşă de zale. De vreme ce urma să călărească în afara trecătorii, în ţara ciudată pe care ei nu o cunoşteau, printre sarazini, hotărâseră că nu-l puteau lăsa să plece decât bine îmbrăcat şi înarmat. Era deja miezul nopţii când Wilfred îl ajută pe Blake să iasă din castel. Se îndreptară apoi călare spre forturi, unde-l găsiră pe Sir Guy. Câteva clipe mai târziu, Blake îşi luă rămas bun de la nobilii săi inamici. Călare pe un armăsar puternic, cu flamurile fluturând în vârful lăncii, porni, scăldat de razele lunii, pe drumul ce ducea spre trecătoarea din Munţii Mormântului.

* * *

Toyat, regele maimuţelor, dibui o insectă suculentă în trunchiul putrezit al unui copac doborât la pământ. După-amiaza fiind călduroasă, maimuţele se odihneau la umbra copacilor ce mărgineau luminişul. Era linişte şi peste întreaga junglă domnea pacea.

Spre luminiş se îndreptau trei persoane. Dar cum vântul bătea din direcţie opusă, maimuţele nu simţiră mirosul de Tarmangani. Cu o noapte înainte plouase şi acum zgomotul paşilor celor trei era înăbuşit de pământul cleios, aşa încât maimuţele n-auziră nici un zgomot. În plus, cei trei, care nu mai mâncaseră de două zile şi căutau cu disperare ceva hrană, înaintau cu cea mai mare atenţie. Primul dintre ei era un beduin cu privirea grea, înarmat cu o muschetă. Urma un bătrân cu părul alb, slăbit de febră, care mergea cu mare greutate, sprijinindu-se într-un băţ. Cu cei doi se afla şi o fată, îmbrăcată cu nişte haine croite ciudat, din nişte stofe scumpe dar acum murdare şi sfâşiate. Paloarea chipului său nu-i putea ascunde frumuseţea extraordinară.

Mergea cu mare greutate şi, deşi oboseala o făcea să se clatine, nu-şi pierdea nici o clipă ţinuta cu adevărat regească.

Intrând în luminiş, beduinul zări o maimuţă tânără ce se zbenguia, departe de masculii uriaşi ai tribului lui Toyat. În sfârşit; mâncare! Beduinul duse arma lai umăr şi trase. Bubuitura fu urmată de ţipetele de durere ale maimuţei rănite.

La auzul detunăturii, masculii din tribul lui Toyat săriră cu toţii, înfuriaţi. Reacţiile acestor maimuţe uriaşe la atacul oamenilor erau total imprevizibile. Voiau să fugă departe de bastonul cu tunet al lui Tarmangani sau să-l atace? Cine putea şti? Uneori fugeau, dar altă dată, în exact aceeaşi situaţie, puteau să aleagă atacul. Oricum, de data aceasta au vrut să-l atace pe Tarmangani.

Îndemnate de mârâiturile furioase ale lui Toyat, maimuţele se apropiară.

Călătorii înfometaţi tocmai se îndreptau grăbiţi spre maimuţa rănită când, deodată, uriaşele maimuţe năvăliră în luminiş, îi văzură pe cei trei Tarmangani şi pe semenul lor însângerat, apoi se repeziră furioase spre cei trei călători, scoţând ţipete înspăimântătoare.

Îngroziţi, Fahd şi Stimbol au rupt-o la fugă înapoi spre potecă; în panica ce-l cuprinsese, arabul dădu peste Guinalda care-şi pierdu echilibrul şi se prăbuşi!

Văzând fata prăbuşită, unul dintre masculii tribului Toyat se repezi, gata-gata să-şi înfigă colţii în gâtul, ei. văzându-l, Toyat sări şi-l lovi cu putere, îndepărtându-l de lângă fata căzută, apoi o privi cu atenţie pe Guinalda. Nu era prima oară când regele-maimuţă vedea o femelă Tarmangani, şi îşi dorea şi el una de multă vreme. Iată că acum o avea la îndemână şi va fi, cu siguranţă, a lui.

Văzând că Toyat vrea să-i fure prada, celălalt mascul se năpusti ameninţător după Toyat, pe când acesta o târa deja pe fată într-un tufiş. Simţind paşi în urma sa, acesta se întoarse brusc:

— Pleacă! Pleacă de-aici! E femela lui Toyat.
— Ba-i a lui Goyad, replică celălalt, apropiindu-se.
Toyot îi întoarse spatele:
— Ucid! urlă el.
Dar cum Goyad continua să se apropie, Toyat o luă pe Guinalda în braţele sale păroase şi fugi cu ea în junglă.
Cu ţipete furioase, Goyad se repezi după el.
Cu ochii măriţi de groază, prinţesa Guinalda se zbătea, încercând să scape din braţele oribilei creaturi ce o ducea în junglă. Nu mai văzuse şi nici nu auzise vorbindu-se vreodată de maimuţe uriaşe. Ştia doar că aparţineau acestei lumi exterioare, în care se aflau şi sarazinii.
Undeva departe, în această lume, exista o ţară minunată ce se numea Anglia. N-a ştiut niciodată ce altceva ar mai putea exista, dar locul acesta, în care se afla ea acum, era în mod sigur locuit de creaturi groaznice, probabil de dragoni.
În scurt timp Toyat a înţeles că n-avea nici o şansă să scape de Goyad, atâta timp cât trebuia să care cu el şi femela. Dar nici să renunţe la ea nu voia, aşa încât o lăsă jos şi se întoarse brusc, înfruntându-l pe Goyad.
Însă acesta nu se opri, ci se apropia de ei, ameninţător, cu părul zbârlit, cu botul plin de bale, mârâind şi ţipând—încarnare a bestialităţii, a forţei sălbatice, dezlănţuite.
Toyat înaintă şi el, pentru a-i da o lecţie rebelului.
Gata de luptă, Toyat şi Goyad se înfruntau, uitând pe moment de femelă.
Epuizată de efort şi de foame, îngrozită de ultimele întâmplări, Guinalda, deşi ar fi putut să profite de situaţie fugind, privea acum cu ochii mari, fascinată, paralizată de frică, la cele două fiare ce se pregăteau să se sfâşie pentru a o poseda.
Guinalda nu era singurul martor al acestei înfruntări. Cu siguranţă însă că pe acest nou martor nu-l interesa duelul celor doi. Nici cele două maimuţe nu observară mişcarea frunzelor tufişului din apropiere. În momentul în care

acestea se pregăteau să se arunce una asupra celeilalte, din tufiş ieşi un leu uriaş, cu coama deasă şi neagră, a cărui blană lucea ca aurul în lumina soarelui.

Toyat l-a văzut primul: scoase un urlet mânios, se întoarse şi fugi, abandonând şi adversarul şi prada.

Crezând că celălalt abandonase lupta înspăimântat de puterea lui, Goyad începu să se bată cu pumnii în piept şi scoase ţipătul de victorie al marilor maimuţe. Mândru de el, se întoarse să-şi ia trofeul. Dar ceea ce văzu îi îngheţă sângele în vine. Între el şi femela-trofeu se afla un leu uriaş, privindu-l drept în ochi. Goyad se opri. Leul, aflat la o distanţă bună pentru atac, rămase nemişcat. Goyad făcu încet câţiva paşi înapoi. Leul nu se mişcă. Maimuţa o rupse la fugă, aruncând din când în când priviri speriate în urmă, şi dispăru în junglă.

Abia atunci se apropie leul de fată. Lipsită de ajutor, resemnată, prinţesa stătea lipită de pământ, privind pierdută fiara ce se apropia. Regele animalelor o privi câteva clipe apoi se apropie şi mai mult. Fata îşi împreună mâinile şi începu să se roage nu pentru viaţa ei, renunţase demult să mai spere, ci ca să moară repede şi fără suferinţă.

Fiara era acum lângă ea. Guinalda închise ochii. Simţea suflul cald al fiarei pe obraji, mirosul ei puternic îi invada nările. Leul o mirosea. Dumnezeule! De s-ar sfârşi odată! Nervii torturaţi ai Guinaldei nu puteau suporta atâta teroare. Leşină. Aşa, măcar scăpa de suferinţă.

Jad-bal-ja

Cu nervii întinşi la maxim, Ibn Jad şi oamenii săi şi-au reluat drumul spre vest. Mergeau în marş forţat, grăbindu-se să iasă din hidoasa pădure a *djinilor.* Abd-el-Aziz şi însoţitorii lui nu-i ajunseseră încă din urmă. De altfel, nici nu mai puteau să o facă.

Pe câmpia din faţa castelului lui Gobred, cavalerii de Nimmr îi descoperiră şi, în ciuda tunetului muschetelor, îşi coborâră lăncile şi-i atacară pe sarazini. După şapte secole de pace, strigătul lor de război răsunase din nou.

Se dădea o nouă bătălie din acest război secular pe care îl purtau cruciaţii pentru eliberarea Sfântului Pământ.

Venind din nord, un cavaler cruciat traversa jungla din ţara Galla. Flamuri de azur şi argint fluturau în vârful lăncii sale. Armura sa, ca şi veşmântul calului, erau brodate cu aur şi argint şi proveneau din tezaurul lui Sir Wilfred, Cavaler al Mormântului.

Cei din tribul Galla, văzând această arătare îndreptându-se spre ei, au rupt-o la fugă, îngroziţi.

Tarzan, Regele Junglei, îndreptându-se spre vest, dădu de urmele lui Fahd, Stimbol şi Guinalda, care duceau spre sud.

O sută de luptători negri, faimoşii Waziri, se îndreptau spre nord. Îi însoţea Zeyd, iubitul lui Ateja.

Într-o bună zi, descoperiră urme proaspete ce duceau spre sud-vest. Erau urme de sandale arabe, de bărbaţi şi de femei.

Când wazirii i le arătară lui Zeyd, acesta recunoscu printre ele şi urmele paşilor iubitei sale, Ateja. Îi imploră pe Waziri să urmeze, măcar pentru un timp, această pistă şi să-l ajute să-şi regăsească iubita.

În timp ce şeful acestora se gândea ce să-i răspundă, se auzi un zgomot de paşi grăbiţi şi apăru un om, gâfâind.

Zeyd îl recunoscu imediat, era Fahd, ceea ce însemna, cu siguranţă, că acele urme de femeie aparţineau, într-adevăr, iubitei sale.

Zeyd se apropie ameninţător de Fahd şi-l întrebă:

— Unde e Ateja?

— De unde să ştiu? De zile întregi n-am mai văzut-o, răspunse Fahd, pe un ton convingător.

— Minţi! strigă Zeyd, arătând în jos. Uite urmele ei alături de ale tale!

Ochii lui Fahd sclipiră viclean. Avea ocazia să-l facă să sufere pe cel pe care-l ura. Ridică din umeri:

— Ei bine, ştii tu ce ştii.

— Unde-i? repetă Zeyd.

— A murit. Voiam să te cruţ, răspunse Fahd.

— A murit?...

Suferinţa din vocea lui Zeyd ar fi înduioşat şi o inimă de piatră, dar nu şi pe cea a lui Fahd.

— Am răpit-o din *beyt-ul* tatălui său, continuă Fahd, care voia să-şi tortureze cât mai mult rivalul. A fost pentru câteva zile femeia mea, apoi i-am dat-o unei gorile. Cu siguranţă că acum e moartă.

Fahd mersese însă mult prea departe, şi îşi semnase condamnarea la moarte. Cu un urlet de mânie, Zeyd se aruncă asupra lui, scoţându-şi fulgerător pumnalul. Înainte ca Wazirii să poată interveni sau ca Fahd să poată schiţa măcar un gest de apărare, lama pumnalului lui Zeyd străpunse de trei ori inima beduinului.

Cu fruntea plecată, cu ochii plini de tristeţe, Zeyd îşi continuă drumul spre nord, alături de Waziri.

În acest timp, la mai puţin de doi kilometri în spatele lor, un bătrân epuizat, tremurând de febră, se prăbuşea în mijlocul drumului. De două ori încercă să se ridice şi, de fiecare dată, slăbit, căzu iar. Nu mai era decât piele şi oase. Din când în când se agita, delirând.

Tarzan, Regele Junglei, mergând pe urmele paşilor Guinaldei şi a celor doi bărbaţi ce o însoţeau, venea dinspre

nord. Cunoscând bine zona, scurtase drumul prin junglă, aşa încât nu s-a întâlnit cu Wazirii.

Simţi de departe mirosul de Mangani. Porni repede într-acolo. Se temea să nu i se fi întâmplat ceva rău fetei dacă, din nefericire, ar fi nimerit în labele antropoizilor. A ajuns în luminişul în care marile maimuţe continuau să lenevească. Era la puţin timp după întoarcerea lui Toyat şi Goyad. Cei doi încetaseră să se mai înfrunte întrucât dispăruse subiectul disputei, abandonat leului, care se dovedise mai tare ca ei.

După ce maimuţele îl recunoscură pe Tarzan, acesta îi întrebă dacă nu cumva au zărit o femelă Tarmangani. M'walat arătă spre Toyat. Tarzan se întoarse spre acesta:

— Ai văzut femela? îl întrebă Tarzan. Era neliniştit, căci Toyat nu-i plăcea deloc.

Toyat arătă spre sud.

— Numa, răspunse el, şi-şi văzu de-ale lui.

Tarzan a înţeles ce a vrut să spună maimuţa, fără a avea nevoie de alte explicaţii.

— Unde? întrebă el.

Toyat arătă spre locul unde o abandonase pe fată. Omul-maimuţă se repezi în acea direcţie. Începu să caute prin junglă cu inima strânsă, ştiind ce va găsi, dar voia să i-o smulgă pe fată lui Numa şi să o ajute să moară fără chinuri.

* * *

Încetul cu încetul, Guinalda începea să-şi revină. Rămase cu ochii închişi, nemişcată, întrebându-se dacă a murit. Nu simţea nici o durere. Era învăluită de un miros puternic. Ceva se mişca lângă ea. Simţea căldura unui corp, lipit de al ei.

Înspăimântată, deschise ochii şi văzu cu ochii ei oroarea pe care deja o presimţise. Leul era întins lângă ea. Deodată se răsuci înălţându-şi capul şi privind încordat spre nord.

Guinalda încremeni. Auzi un mârâit înfundat ce părea să iasă din pieptul cavernos al animalului.

Sosea cineva! Chiar şi Guinalda o simţea. Dar nu folosea la nimic, căci cine ar fi putut s-o scoată din ghearele acestei bestii?

La vreo treizeci de metri, ramurile se mişcară şi apăru silueta de uriaş a lui Tarzan, semănând cu un semizeu. Făcu un salt şi ateriză în mijlocul poienii. Leul se ridică, îndreptându-se spre el. Rămaseră amândoi nemişcaţi, fără să se scape din ochi. Bărbatul vorbi:

— Jad-bal-ja! exclamă el. Vino aici!

Leul scoase un fel de geamăt şi traversă poiana, oprindu-se în faţa omului. Guinalda văzu fiara ridicând capul ca să-l privească pe semizeu. Acesta îşi trecu degetele prin coama animalului, privind-o pe Guinalda. O expresie de uşurare îi apăru în priviri atunci când văzu că fata era teafără. Lăsându-l pe leu, omul-maimuţă traversă luminişul şi îngenunche lângă tânăra fată:

— Sunteţi prinţesa Guinalda? o întrebă el.

Dădu din cap, întrebându-se de unde o cunoştea.

Era încă prea uimită ca să poată vorbi.

— Sunteţi cumva rănită? întrebă el din nou.

Ea făcu semn că nu.

— Nu vă fie teamă, spuse Tarzan cu blândeţe. Sunt prietenul vostru. Acum sunteţi în siguranţă.

După felul în care au fost rostite aceste cuvinte, Guinalda simţi, într-adevăr, că este mai în siguranţă decât dacă toţi cavalerii de Nimmr s-ar fi aflat aici.

— Nu mi-e teamă, acum nu-mi mai este, spuse ea simplu.

— Unde vă sunt însoţitorii? întrebă el.

Guinalda îi povesti tot ce se întâmplase.

— Bine că ai scăpat, spuse omul-maimuţă. Jungla o să aibă grijă de ei.

— Tu cine eşti? întrebă fata.

— Eu sunt Tarzan.

— De unde-mi ştii numele?

— Am un prieten pe care îl cunoaşteţi pe numele de Sir James. Amândoi vă căutăm.

— Eşti prietenul lui? exclamă ea. Atunci, Sir, eşti şi prietenul meu.

Tarzan zâmbi:

— Până la moarte, spuse el.

— De ce nu te-a atacat leul, Sir Tarzan? Întrebă ea.

Pentru prinţesă era clar: era un cavaler. În ţara ei nu cunoştea pe altcineva în afara membrilor casei regale şi a aşa-zisului rege al Cetăţii Mormântului. Căci în prima armată ce eşuase pe coasta africană în timpul celei de-a treia cruciade, nu erau decât cavaleri, cu excepţia unui bastard de-al lui Henric al II-lea care devenise primul prinţ Gobred.

— De ce nu m-a omorât leul? repetă Tarzan. Pentru că este Jad-bal-ja, Leul de aur, pe care l-am crescut de mic. Toată viaţa lui am fost pentru el un prieten şi un stăpân. Nu m-ar ataca niciodată. Şi, obişnuit cu oamenii, nu v-ar fi făcut nici un rău. M-am speriat totuşi să-l văd lângă dumneata, căci un leu rămâne totuşi un leu!

— Locuieşti aproape?

— Foarte departe, spuse Tarzan. Dar cu siguranţă că oamenii mei sunt pe aproape, altfel jad-bal-ja nu ar fi fost aici. Am trimis după războinicii mei, şi sunt sigur că leul a venit cu ei.

Dându-şi seama ca fetei îi era foame, Tarzan îi porunci Leului să rămână lângă ea să o păzească, în timp ce el va căuta hrană.

— Să nu vă fie frică de el, este cel mai potrivit paznic în junglă.

— Sunt sigură, recunoscu Guinalda.

Tarzan se întoarse ceva mai târziu, aducându-i mâncare Guinaldei şi, cum era încă ziuă, porniră spre Nimmr. Prinţesa fiind slăbită, omul-maimuţă o ducea în braţe. Uriaşul Leu de aur cu coama neagră îi urma.

În timpul călătoriei, Tarzan află multe lucruri despre Nimmr. Află şi că dragostea lui Blake pentru prinţesă era împărtăşită, căci părea foarte fericită atunci când vorbeau despre Sir James. Îl întrebă despre ţara lui îndepărtată, despre trecutul său, întrebări la care, din nefericire, Tarzan nu putea să-i răspundă mare lucru.

În cea de-a treia zi au ajuns la crucea de piatră. Tarzan chemă gărzile şi le porunci să o conducă pe prinţesă.

Guinalda îl rugă să o însoţească până la palat, pentru a primi mulţumirile tatălui şi ale mamei sale. Dar el îi răspunse că trebuia să se întoarcă imediat să-l caute pe Blake.

— Când ai să-l vezi, spune-i că porţile Cetăţii Nimmr îi vor fi mereu deschise şi că prinţesa Guinalda îl aşteaptă.

Tarzan şi Jad-bal-ja făcură cale întoarsă. Înainte de a intra în tunelul ce ducea spre castelul tatălui său, Guinalda îi urmări cu privirea până când s-au pierdut în zare.

— Fie ca Domnul nostru Iisus Hristos să te binecuvânteze, bunule cavaler, să te protejeze şi să-ţi ajute să te întorci teafăr împreună cu iubitul meu.

Răscrucea

Călărind prin pădure, Blake încerca să înţeleagă obiceiurile arabilor. Apuca pe nişte urme, mergând o vreme după ele, apoi le abandona descurajat.

Într-una din zile, pe înserat, ajunse într-o poiană largă, în care altădată fusese un sat. Jungla încă nu-l invadase cu totul.

La oarecare distanţă, zări un leopard tolănit în iarbă. În faţa animalului zăcea trupul unui bărbat. La început, Blake a crezut că nefericitul murise, dar deodată îl văzu încercând să se ridice. Fiara mârâi şi se repezi la el.

Blake începu să strige dar Sheeta nu-i dădu nici o atenţie: era clar că nu avea de gând să-şi abandoneze prada. Când americanul se apropie, leopardul se întoarse, cu un răget furios.

Blake se întreba dacă armăsarului său nu-i va fi frică să se apropie mai mult de acesta. Dar n-avea de ce să-şi facă griji. Dacă ar fi cunoscut obiceiurile din Valea Mormântului, ar fi ştiut că unul din sporturile favorite ale cavalerilor din cele două cetăţi rivale era să vâneze cu lancea fiarele care se aventurau afară din Pădurea Leoparzilor, aşa încât caii lor erau obişnuiţi cu uriaşele feline.

Calul lui Blake întâlnise şi el, de nenumărate ori, astfel de sălbăticiuni, chiar mai fioroase decât aceasta. Răspunse deci fără teamă la îndemnul stăpânului.

Într-un ropot asurzitor de copite, Blake se repezi spre Sheeta. Omul aflat încă în primejdie, lângă leopard, îl privea cu ochii măriţi de uimire.

Leopardul aşteptă până ce călăreţul se apropie la o distanţă potrivită pentru săritură, apoi ţâşni, dar vârful lăncii îi intră adânc în corp.

Lui Blake îi fu greu să scoată lancea din cadavrul prăbuşit. În cele din urmă, se îndreptă spre omul ce zăcea

în iarbă.

— Doamne! strigă el, în timp ce privea chipul celui prăbuşit. Stimbol!

— Blake!

Tânărul sări de pe cal.

— Sunt pe moarte, Blake, murmură Stimbol. Dar, înainte de a muri, aş vrea să-ţi spun că, într-adevăr, sunt un nenorocit; m-am purtat ca un ticălos. Cred că am primit ce-am meritat.

— Stai liniştit, spuse Blake, că n-ai să mori. Mă voi duce să caut apă şi hrană.

Îngenunche, îl luă în braţe pe Stimbol, îl urcă încet pe cal, apoi îi spuse:

— Am trecut pe lângă un sat, la câţiva kilometri de aici. Au fugit cu toţii când m-au văzut, dar cred că acolo am putea găsi ceva de mâncare.

— Ce faci pe-aici? Şi, pentru Dumnezeu, de unde-ai scos îmbrăcămintea asta caraghioasă?

— Am să-ţi povestesc când o să ajungem în sat. E o istorie lungă. Caut o fată pe care au răpit-o arabii acum câteva zile.

— Sfinte Hristoase! exclamă Stimbol.

— Ştii ceva despre ea? întrebă Blake.

— Eram împreună cu cel care a furat-o, spuse Stimbol, adică cel care a răpit-o de la arabi.

— Şi unde e acum?

— A murit, Blake!

— A murit?

— A fost luată de o ceată de antropoizi. Probabil că au omorât-o imediat.

O bună bucată de vreme, Blake rămase mut de durere. Înainta cu capul plecat, strivit sub greutatea armurii, ducând calul de hăţuri.

— Arabii i-au făcut vreun rău? întrebă el într-un târziu.

— Nu, răspunse Stimbol. Şeicul o furase pentru răscumpărare sau ca s-o vândă în nord. Cât despre Fahd, el

o voia pentru dânsul. M-a luat cu el pentru că îi promisesem o adevărată avere dacă reuşeşte să mă salveze. Nu l-am lăsat să-i facă vreun rău fetei, spunându-i că dacă se atinge de ea, n-am să-i mai dau nici o centimă. Mi-era milă de biata copilă. Eram hotărât s-o salvez, dacă se ivea ocazia.

Când ajunseră în apropierea satului, negrii fugiră din nou, speriaţi. Blake găsi cu uşurinţă hrană pentru amândoi.

Îl aşeză pe Stimbol cum putu mai bine, apoi plecă să caute hrană pentru cal.

După ce-i dădu calului să mănânce, se întoarse lângă bătrân. În timp ce-i povestea acestuia aventurile sale, auzi nişte voci şi un zgomot făcut de picioare goale mărşăluind, şi înţelese că sosea un mare număr de oameni. Probabil că se întorceau sătenii.

Se pregăti să-i primească cu semne de prietenie, dar ceea ce văzu îi dădu fiori: nu erau aceiaşi săteni înspăimântaţi ce fugiseră cu puţin timp înainte în junglă!

Un grup de războinici cobora drumul; aveau înfipte în păr pene albe, în spate purtau scuturi mari, ovale, iar în mâini lănci lungi.

— Cred că suntem pierduţi, îi spuse Blake lui Stimbol. Sătenii şi-au chemat fraţii mai mari în ajutor.

Războinicii au pătruns în sat. Dând cu ochii de Blake, se opriră uluiţi.

Unul din ei ieşi în faţă şi se apropie, vorbindu-i într-o engleză impecabilă, la auzul căreia Blake nu-şi putea crede urechilor.

— Suntem Wazirii lui Tarzan, spuse el. Ne căutăm stăpânul. L-ai văzut, cumva, Bwana?

Wazirii! îi venea să strige de bucurie. Până acum nu ştia ce-o să facă cu Stimbol; singur n-ar fi reuşit niciodată să-l ducă până la coastă, dar acum n-avea de ce să-şi mai facă probleme.

Deşi Blake şi Zeyd erau copleşiţi de durere, totuşi, seara, un grup destul de vesel chefui pe maniocul şi berea

sătenilor.

Wazirii nu-şi făceau nici un fel de griji pentru stăpânul lor:

— Tarzan nu poate muri, îi spuse lui Blake şeful războinicilor, când acesta l-a întrebat dacă nu e îngrijorat pentru soarta omului-maimuţă.

Siguranţa cu care i-a răspuns îl convinse pe Blake că nu putea fi decât adevărul.

Arabii înaintau cu greutate de-a lungul drumului. Sfârşiţi de oboseală, bărbaţii se clătinau sub greutatea bagajelor.

Femeile erau şi mai împovărate. Cu ochi lacomi, Ibn Jad îşi supraveghea comoara.

Ca din senin, o săgeată străpunse inima beduinului de lângă şeic. O voce răsună din nou în junglă:

— Pentru fiecare bijuterie, o picătură de sânge!

Speriaţi, beduinii grăbiră pasul. Care va fi următoarea victimă?

Ar fi vrut să scape de comoară, dar Ibn Jad, cu zgârcenia-i obişnuită, nu-i lăsa.

Zăriră în spatele lor un leu uriaş. Îi înspăimânta cu atât mai mult cu cât nu se apropia de ei, dar nici nu părea că vrea să plece.

Se mulţumea să-i urmărească. Nimeni nu mai rămânea în urmă...

Se scurse astfel o oră.

Leul îi urma, destul de departe, dar mereu la vedere, în coada coloanei.

Nimeni nu-şi mai dorise vreodată cu atâta zel să meargă în fruntea coloanei.

Un alt arab scoase un urlet. O săgeată i-a străpuns plămânii.

— Pentru fiecare bijuterie, o picătură de sânge!

Îşi aruncară cu toţii poverile de pe umeri.

— Nu mai vrem să cărăm lucrurile astea blestemate! îi strigară ei şeicului.

Şi, din nou, se făcu auzită vocea:

— Adună-ţi averea, Ibn Jad! Adună-ţi-o! Ai ucis ca s-o ai. Adun-o, hoţ şi asasin ce eşti, adun-o şi cară-ţi-o singur!

Arabii adunară comoara de jos şi făcură din ea o singură legătură pe care i-o puseră în spate lui Ibn Jad. Bătrânul şeic se clătină sub greutatea ei.

— Nu pot s-o duc singur! urlă el. Sunt bătrân şi nevolnic.

— Ori îţi porţi singur comoara, ori mori, spuse vocea pe un ton sinistru.

Leul se oprise în mijlocul drumului şi-i privea fix pe beduini.

Împleticindu-se sub greutatea comorii, Ibn Jad porni din nou la drum. Mergea mult mai încet decât ceilalţi, astfel încât, nu după mult timp, rămase singur cu leul. Dar nu pentru mult timp, căci, văzându-şi tatăl batjocorit, Ateja i se alătură cu o muschetă în mână.

— Nu-ţi fie teamă, tată, îi spuse ea. Nu sunt fiul pe care ţi l-ai dorit dar te voi apăra ca un adevărat bărbat.

Pe înserat, cei din faţa coloanei intrară într-un sat. Înainte ca ei să se dezmeticească, fură înconjuraţi de vreo sută de războinici aparţinând tribului ele care se temeau cel mai mult: Wazirii.

Arabii au fost imediat dezarmaţi.

— Unde e Ibn Jad? întrebă Zeyd.

— Soseşte acum, răspunse cineva.

Priviră cu toţii spre drum. Zeyd văzu două siluete apropiindu-se.

Una era a unui bărbat încovoiat sub povara pe care o ducea în spate; cealaltă era a unei tinere.

Dar nu-l văzu şi pe leul care-i urma din umbră. Zeyd îşi ţinu răsuflarea. Timp de o secundă, inima lui încetă să mai bată, apoi strigă:

— Ateja!, şi se repezi să o îmbrăţişeze.

Împleticindu-se, Ibn Jad intră în sat.

Privi chipurile severe ale Wazirilor, îl văzu pe Zeyd şi, sfârşit, se prăbuşi, pe jumătate îngropat sub comoara sa.

Deodată se auzi un ţipăt. Hirfa, cu degetul întins, arăta drumul pe care tocmai veniseră.

Leul de Aur intra în cercul de lumină făcut de flăcările focurilor din sat. Lângă el mergea Tarzan, Regele Junglei.

Blake se apropie de el şi-i strânse mâna.

— Am ajuns prea târziu, spuse el cu tristeţe.

— Ce vrei să spui? îl întrebă omul-maimuţă.

— Prinţesa Guinalda a murit!

— Imposibil! replică Tarzan. Chiar azi dimineaţă am lăsat-o sănătoasă tun, la intrarea Cetăţii Nimmr!

Tarzan trebui să-i spună de mai multe ori lui Blake că nu-şi bate joc de el.

Trebui apoi să-i repete de zeci de ori cuvintele Guinaldei:

„Când ai să-l vezi, spune-i că porţile Cetăţii Nimmr îi vor fi mereu deschise şi că prinţesa Guinalda îl aşteaptă.”

Seara târziu, Stimbol îi transmise prin Blake lui Tarzan că îl aşteaptă în cortul lui.

— Domnul fie lăudat, spuse el cu fervoare, credeam că v-am omorât. Aveam o mare greutate pe suflet. Acum, când ştiu că nu eraţi dumneavoastră, cred că mă voi putea vindeca.

— Voi avea grijă de dumneata, Stimbol, spuse omul-maimuţă. Şi, cum îţi vei recăpăta forţele, te voi conduce până la coastă.

Acestea fiind zise, Tarzan se ridică şi plecă. Îi va face acest serviciu bărbatului care încercase să-l omoare, dar nu voia să aibă de-a face mai mult cu el.

* * *

A doua zi dimineaţă, se pregătiră să părăsească satul.

Cu excepţia lui Zeyd şi a lui Ateja, care ceruseră să intre în serviciul lui Tarzan, Ibn Jad şi arabii săi fură escortaţi de doisprezece Waziri în cel mai apropiat sat Galla: îi vor

preda indigenilor, care o să-i vândă, cu siguranţă, ca sclavi, în Abisinia.

Stimbol fu aşezat într-o litieră purtată de patru Waziri solizi.

Grupul se pregătea să plece către sud, spre ţara lui Tarzan.

Alţi patru războinici cărau comoara Cetăţii Mormântului.

Blake îşi puse din nou armura şi încălecă pe armăsarul său uriaş.

Coloana porni şi ieşi din sat, luând-o către sud. Tarzan se apropie de Blake.

— Adio, Sir! spuse americanul, aplecându-se să-i strângă mâna.

— Adio? zise Tarzan. Nu vii cu noi?

Blake clătină din cap:

— Nu, spuse el, mă întorc să trăiesc în Evul Mediu, cu cea pe care o iubesc.

Tarzan şi Jad-bal-ja, nemişcaţi în mijlocul drumului, îl priveau pe Sir James, îndreptându-se spre Nimmr.

În vârful lăncii, fluturau semeţe flamuri de-azur şi de argint.

Sfârşit

În colecţia HEXAGON au apărut:

1. Victor Suvorov *Spărgătorul de gheaţă. Cine a declanşat al doilea război mondial?*
2. Edgar Rice Burroughs - *Tarzan în Valea Mormântului*

În pregătire:

3. Robert van Gulik *Crima de pe corabia cu flori*
4. Florin Gheorghiţă *Lumi invizibile. Chemarea fiinţelor eterice*

Bun de tipar: decembrie 1995 Apărut: 1995
Editura Polirom, B-dul Copou nr. 3,
P.O. Box 266, 6600 Iaşi
Tel. & Fax (032) 214100; (032) 214111
Tiparul executat la Polirom S.A. • 6600 Iaşi,
Calea Chişinăului nr. 32
Tel. & Fax (032) 230323; (032) 230485
Valoarea timbrului literar se virează la ASPRO,
cont nr. 45.108.012.108 deschis la BCR,
filiala sector 1, Bucureşti

POLIROM

Heralzii vestesc începerea Marelui Turnir. În armuri strălucitoare, purtînd flamuri viu colorate, urmașii cruciaților de altă dată așteaptă cuprinși de nerăbdare să-și dovedească din nou priceperea și onoarea lor de cavaleri, așa cum o fac de veacuri. Cele două cetăți rivale din Valea Mormîntului păstrează obiceiuri dintre cele mai bizare și ascund comori de nepreţuit.

De jur-împrejurul Văii Mormîntului se întinde jungla cu legile ei. În liniștea nopții, se aud voci misterioase, au loc răpiri și crime. Aventurieri și jefuitori de tot felul rîvnesc la fabuloasa comoară din cetatea Nimmr. Însă Tarzan și prietenii lui (elefantul Tantor și Leul de Aur), sînt deja pe urmele lor...

Celebritatea aventurilor lui Tarzan, Regele Junglei, este de neegalat. Orice nouă lectură a lor ne-o dovedește din plin...

EDITURA POLIROM
ISBN 973-97410-9-6

4902 + 98 TL = 5000 lei

---

[1] Burnuz - manta de lână cu glugă, purtată de arabi.

[2] Nume dat musulmanilor în Evul Mediu de către cei din Europa de vest.

[3] *Le coup de grâce* - (în franceză în text) lovitura de graţie.

[4] Hurie fecioară deosebit de frumoasă, promisă de Mahomed dreptcredincioşilor, în rai.